POLIROM

Doina Ruști

Patru bărbați plus Aurelius

Doina Ruști

Patru bărbaţi plus Aurelius

Polirom
2011

Colecţia „Ego. Proză” este coordonată de Lucian Dan Teodorovici.

© 2011 by Editura Polirom

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iaşi, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506

Bucureşti, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1,

sector 4, 040031, O.P. 53, C.P. 15-728

ISBN 978-973-46-1984-9

ISBN eBOOK: 978-973-46-2096-8

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea prin orice mijloace şi sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziţia publică, inclusiv prin internet sau prin reţele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informaţiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum şi alte fapte similare săvârşite fără permisiunea scrisă a deţinătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislaţiei cu privire la protecţia proprietăţii intelectuale şi se pedepsesc penal şi/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Lectura digitală protejează mediul

Versiune electronică realizată de Elefant.ro

Cuprins

- I. Paginile de plumb ale unui roman clasic
- II. Respirația nemuritorului Aurelius
- III. Blocul de la „Favorit”
- IV. Întoarcerea lui Aurelius
- V. La mila lui
- VI. Litere nemuritoare
- VII. Înapoi, la Mărgineanca
- Epilog

I. Paginile de plumb ale unui roman clasic

1. Drama mea se leagă de cărţi. Unii îşi pierd auzul. Alţii îşi pierd pofta de mâncare. Eu nu mai am niciun chef să citesc. Iau o carte în mână, mă uit la ea şi o pun la loc. Nu daţi vina pe timpuri, pe televizor şi pe stupidocraţie! În cazul meu este vorba despre patru bărbaţi, patru creaturi ieşite de sub pulpanele mantalei lui Aurelius.

Până nu demult îmi plăcea să citesc romane, să intru în fibra lor nevăzută şi să mă transform în plăcintă, în vierme, în moluscă, ascunsă în buzunarele călduţe ale altei minţi. Astăzi am pierdut această bucurie. Mi s-a tăiat, mi-a murit impulsul şi am uitat nu doar mâinile cele frumoase ale lui Remedios, dar şi saliva fierbinte a lui Leopold Bloom, pulpa caldă a vacii lui Isaac Snopes, ochii obloniţi ai lui Charles Bovary, gustul gurii lui Rastignac, şerbetul alexandrin al lui Balthazar, chiar şi urechile înroşite ale unui matroz despre care am citit anul trecut.

Iar această transformare a mea, în om agil şi necititor, nu este una total naturală. Cum spuneam, constrângerile istoriei nu au nicio legătură. De starea mea sunt responsabili numai şi numai cei patru bărbaţi şi Aurelius însuşi.

Nu mi-am dat seama decât târziu, într-o iarnă cu multe coincidenţe. Până atunci trăiam doar în mâhnirea grea pe care o moştenisem de la Aurelius, fără să pricep cât de subtil era mesajul lui, căci, dincolo de duşmănia unor ochi, există întotdeauna un scop foarte precis, topit în sângele unei poveşti.

Pentru mine suprema umilinţă se numeşte Aurelius.

Nimic din ce-am trăit nu se compară cu el, cu acea privire prin care îmi spunea în mod

indubitabil nu doar că mă dispreţuieşte până la moarte, ci şi că absolut nimic din ce voi face vreodată nu-i va clinti părerea despre mine. Mă atrăgea, privindu-mă cu insistenţă şi insinuare, uneori aproape cu simpatie, iar când ajungeam destul de aproape, întorcea îngreţoşat capul, zdrobindu-mă definitiv. Iar bucuria lui era atât de intensă şi de adevărată, încât o simţeam oriunde aş fi fost. Mi-a intrat în scoarţa cerebrală, s-a strecurat în aerul pe care îl respir şi în praful care ajunge cu lentoare până la etajul opt. Îi simt scânteierea din ochi, îl văd ridicându-se maiestos, în timp ce eu mă transform în fir de salivă, scăpat de sub mustăţile lui drepte.

El este peste tot şi este nemuritor.

Chiar şi-acum, mai ales în zile de vară, mi se pare că deschid uşa căminului C2 şi că dau cu ochii de el. Trec pe lângă tufele care flanchează aleea, trăind la maximum ideea de căldură, de transpiraţie şi de iulie bucureştean, iar printre tulpinile zburlite îi aud paşii măsuraţi, limba care linge măselele şi chiar mişcarea discretă a pupilelor. În tufa de măceş din faţa căminului C2, antipatia lui Aurelius este ca o pereche de bocanci care ţopăie peste o cârpă pe jumătate îngropată, ştiţi, o rochie roz în care s-au pierdut zeci de flori vineţii. Mereu există câte o astfel de zdreanţă, aproape acoperită de ţărână, pe sub tufe, prin parcuri, imposibil să n-o fi văzut, o fostă haină peste care au trecut nişte tălpi groase, dar care cândva a cunoscut gloria şi recunoaşterea febrilă a unor ochi încântaţi de culoarea şi de moliciunea ei. Iar peste rămăşiţa asta de fustă, printre crengile măceşului înfrunzit, trece câteodată silueta inconfundabilului Aurelius. Creierul lui mă pândeşte ca un şacal. Are aceeaşi privire care mă cheamă şi mă seduce, ca, odată ajunsă lângă el, să mă facă muc de ţigară strivit sub un vârf de pantof.

Presupun că toată lumea are câte un Aurelius.

La mine însă se mai pun şi cei patru bărbaţi. N-aş vrea să povestesc despre ei, însă mi-ar plăcea să ştiţi că ei sunt acei oameni inevitabili din viaţa oricui.

Îţi cad ochii pe cineva. Îl vezi întâmplător şi ştii bine că nu e pentru tine. Cu toate astea, nu poţi să-ţi vezi de treabă. Te mănâncă pe dinăuntru un gândac. Stai cu picioarele înfipte în lume, însă lumea aia nu mai există pentru tine. Ai de făcut lucruri, eşti prins în campionate ori pregăteşti nunţi, botezuri, înmormântări. Uneori ai de ţinut conferinţe, cânţi pe scene pline, se holbează la tine ochii miilor de fani, adepţi, admiratori eterni. Nu contează ce faci! Dacă a intrat gândacul în tine, eşti ca şi mort. Scos din circuit, legat la gard. Iar aceşti indivizi, capabili să te declepsidreze, sunt pietrele de încercare din viaţa ta, imposibil de ocolit, imposibil de îmblânzit, imposibil de trecut.

Ei sunt *inevitabilii*.

Întâlnirea cu ei îţi rupe filmul. Uneori durează luni, alteori chiar şi un an. În ceea ce mă priveşte, mai mult de un an n-am avut. Jur!

Prin urmare, trecusem de faza Aurelius şi de cei patru bărbaţi *inevitabili*. Aveam deja un palmares, un statut şi o stare psihologică. Însă, ştiţi, faptele trec, urmele lor rămân. Pe faţa mea se vedea că trecuse o pungă de plastic care mă lăsase un timp fără aer. Aveam o moacă posacă, pe care nu puteam să mă fac că n-o observ.

În acest timp al feţei mele de căcat, am început să pierd cu totul pofta cititului.

Cumpăram câte un roman, iar la pagina 40 muream pe el. Sau chiar dacă-l citeam integral, nu eram acolo, nu mai eram în stare să urmăresc toate mişcările personajului, comentariile şi nici vorbă să mai gust devierile narative. Deschideam cartea prin metrou ori în patul meu din C2 şi încă de la prima pagină mă gândeam că citesc Amos Oz pentru c-a luat Premiul Nobel, mă bucuram c-am deschis *Teroristul* lui Updike numai şi numai ca să

mă pot contrazice cu cineva de pe Facebook, citeam pagini întregi din *Sufocare* ori din *Mă numesc Roşu*, răsfoiam *The Enchantress* a lui Rushdie – doar ca să găsesc defecte şi burţi narative. Ajunsesem să stau ca pe ghimpi, botoasă şi cu ghearele la vedere, răsfoind cu lehamite cartea. Chiar şi-atunci când dădeam peste poveşti care mă mai înmuiau, citind cruzimile domoale din *Dezonoarea*, urmărind singurătăţile lui Paolo Giordano şi detaliile sumbre ale lui Hosseini, începusem să remarc frecvenţa momentelor de monotonie şi mai ales de evadare. Căci, deşi mintea îmi era cu totul cufundată în acţiunea romanului, o parte din mine, o mare parte, evalua încă feţele întâlnite în ziua aceea, vitrinele şi chiar reclamele care continuau să trăiască în mine şi să-mi inunde nu doar cotloanele minţii, ci chiar şi lumea ficţiunii în care încercam să mă cuibăresc pentru un timp.

Realităţile, oricât de banale, cum erau ţipetele copiilor de pe lângă blocuri, fie prezente, fie venite din negura timpului meu, stăpânit de ochii lui Aurelius, faptele vechi sau noi se legau în fiecare secundă peste pagina cărţii, peste micile mele foste plăceri, devenind pe nesimţite adevărata şi singura mea poveste.

Iar de această împletitură obstinată mi-am dat seama abia după ce trecusem de cei patru *inevitabili*, odată cu fatala apariţie a lui George Cal.

2. Adevărata poveste începe într-o joi, când Leo a deschis uşa biroului, iar în lumina albă de pe hol, s-a fâţâit silueta lui plăpândă şi i-am auzit vocea de fomist:

— Un cal! Am nevoie urgent de un cal!

Ştiam că îi sunt ochii fixaţi pe talpa albă a balerinilor mei, deşi nu-i vedeam bine faţa.

— De fapt, un cap de cal, cu botu-n sus, s-a miorlăit el, în uşa biroului.

Şi pentru că mă vedea că nici măcar nu mormăi de formă, a mai băgat o explicaţie:

— Să pară că vorbeşte, înţelegi, nu? Să fie haios!

Înţelegeam perfect: un cal copiat, băgat în Photoshop şi făcut harcea-parcea.

De câte ori îl aud pe Leo îmi vine în minte cârpa roz dintre tufele căminului C2, cu gloria antumă şi posteritatea ei jalnică, iar această asociaţie mă face să mă simt confortabil.

Cum s-a închis uşa biroului, m-am relaxat. Am intrat pe Google, am scris c-un deget „cal" şi-am apăsat pe *Images*.

Numai că, în loc să fie simplu, ca de obicei, în ziua ceţoasă de joi s-a-ntâmplat ceva. Cum am făcut clic, cum mi s-au înfipt ochii într-o singură poză. Nu poţi să vezi niciodată totul, nici măcar centrul ori vedeta unui grup. Fiecare ochi se fixează exact în matricea lui. Din toate cele 21 de pătrăţele de pe ecran, ochii mei au ales unul singur. Ca şi cum toate celelalte intraseră în nori. Era o fotografie alb-negru, din care un tip privea peste umăr, peste gulerul lustruit al unei geci de piele, iar faţa lui, de la ochi până la felul în care îşi ţinea bărbia, arăta ca a unui uşier de club.

Am ridicat din nou indexul şi-am intrat la sursă. Poza avea 600 de pixeli şi abia acum se vedeau detaliile. Părul era strâns în şuviţe subţiri, iar printre ele rămăseseră petice de piele albă, ca nişte viermişori risipiţi pe toată ţeasta. Dedesubt scria *George Cal*.

Bineînţeles, individul, cu dredurile lui lipite de cap şi geaca aia de piele, era cam periferic. Dar în ciuda acestor evidenţe, pe măsură ce încercam să-i evit privirea, mi s-au pus în mişcare turmele minuscule de bivoli, rupând-o în viteză, de la omoplaţi în jos, până-n betelia verde a chiloţilor, ieşită de-un deget peste blugi. Oricine intră în birou se uită la două chestii: la pantofii mei, mărimea 40, şi la bucăţica asta verde care iese din

pantaloni. Rareori cineva priveşte la mine. În ochii mei. Ori, de exemplu, la mâinile mele. Însă în clipa aia, a unei zile de joi, când stăteam confortabil, cu picioarele întinse sub birou, sprijinindu-mă pe călcâie, conştientă de labele mele lungi şi de betelia verde a unor bikini cumpăraţi din Cora, am avut senzaţia că faţa de pe desktop mă privea drept în creier. Bărbatul din fotografie avea obrazul bronzat şi nebărbierit cel puţin de două zile, iar buza inferioară se rostogolea vie şi netedă, ca un cârnat polonez.

Am ieşit pe coridor fără treabă. Sunt momente când te scoli de la computer ca să nu te-apuce depresia. O iei spre frigider, razi două, trei felii de ceva. Ori o iei spre biroul vecinului chiar dacă îl consideri un bou. Pur şi simplu te faci că ai ceva de neamânat.

Eu am rămas cu ochii lipiţi pe sticla uşii de vizavi. Robi, cu părul căzut pe faţă, citea *Mizerabilii*. Stătea tolănit în scaunul negru, cu picioarele întinse pe colţul biroului şi cu ochii topiţi în literele cărţii, pe care mi le închipuiam înflorind cu grabă, transformându-se în umărul înaintaş, în genele lungi, în buzele supărate. Să fim serioşi! Cine mai citeşte azi *Mizerabilii*?! Toată lumea ştie că Jean Valjean a intrat la pârnaie pentru c-a furat o pâine. Dar asta nu înseamnă că lumea asta toată ar fi citit şi cartea. De fapt, nu cred că există oameni care să ia *Mizerabilii* de la un cap la altul. Sau să-l recitească! Cu o singură excepţie – Robi. El intrase în paginile foşnitoare ca să revadă un fragment despre nepoţii lui Jean Valjean.

În fine, acum, povestind, pare c-am stat o oră cu ochii pe uşa lui Robi. În realitate n-au fost decât secunde. Am ieşit, m-am holbat la el şi-am auzit din nou vocea lui Leo, de pisic tâmpit. Stăteam pe coridor, între teancurile de dosare, cu uşa de sticlă în faţă, prin care-l vedeam pe Robi citind boiereşte, iar din dreapta mă umbrea Leo ca un cuc. Nu ştiu cum arată un cuc din pădure. Dar mi-l

închipui cu ciocul căzut, pe cât de insignifiant, pe atât de plin de importanţă.

Leo a miorlăit iarăşi *Am cerut un cal ; ce pula mea, trebuie să-l cer în limba rusă ?*

Din fereastră cădea lumina de jad a lunii octombrie.

Trebuia să-i răspund, să ţip puţin la el, dar în mod straniu nu puteam să-mi dezlipesc ochii de pe Robi. Bineînţeles, şi el auzise şi, privindu-l cum ridică o sprânceană din cărţoiul cartonat, am avut sentimentul că înlocuieşte pe loc feţele murdare ale nepoţilor lui Jean Valjean cu nasul tremurător al lui Leo, pe care în mod sigur şi-l imagina ieşit în uşa biroului – mărunţel, blond şi smiorcăit.

Vreau să vă spun că eram într-o stare cleioasă, într-un moment în care te lipeşti de câte ceva cât se poate de anost. Şi nu întâmplător. Tocmai în faze de-astea, când ştii prea bine că nu se poate întâmpla nimic esenţial, apar semnele infime ale adevăratei poveşti. În clipa aceea nici Robi, nici Leo şi cu siguranţă nici eu nu credeam că pe coridorul nostru trist, asaltat de maldăre de dosare, s-ar putea întâmpla ceva nou.

Şi, cu toate acestea, în lumina lui spumoasă păşea, fără grabă, un intrus.

3. Niciodată nu mi s-a-ntâmplat să mă izbesc pe stradă de feţele sigure şi ironice, de ochii dramatici ori de buzele poleite de pe Facebook. Deşi nu-i exclus să le fi întâlnit. Totuşi, n-am identificat pe nimeni în haita obidită care urcă treptele metroului. E adevărat că mulţi nu-şi pun pe Facebook chiar poza reală, ci diferite măşti ori pozele unor actori, iar cel mai adesea animale. Asta mi se pare cel mai penibil! De ce-ar vrea cineva să cred că este câine ori şarpe? Sau – şi mai şi – taur furios? O dată mi-au scris nişte picioare care voiau să fie prietene cu mine. Poate că persoana se gândea că nu sunt în stare să înţeleg şi restul. Habar n-am de ce nu vor să-şi arate ochii,

dar mă gândesc că sunt două motive clasice: coşuri sau nasul mare. Unii, însă, chiar îşi pun fotografiile lor. Şi cu toate astea nu i-am văzut învârtindu-se prin malluri, pe la Piaţa Obor ori prin faţa căminului C2. Poate că prietenii de pe Facebook stau în fotoliu şi butonează. Râdem, glumim, dar nu părăsim incinta! Cine ştie! Nu mi s-a-ntâmplat să văd pe cineva ţâşnind de pe sticlă direct în viaţa mea. Dar mi s-au întâmplat alte chestii care mi-au întărit convingerea că lumea e făcută din coincidenţe.

În ziua aia de joi, nu apariţia unui străin m-a mişcat, ci impresia foarte vie că o foarfecă uriaşă ciopârţeşte pe deasupra holului un milion de poze şi, pentru o clipă, m-am simţit ca şi cum ar fi dat un Braque peste mine, unul dintre acele tablouri făcute din cioburi, din zeci de lumi tăiate la întâmplare şi ale căror rămăşiţe au fost înrămate de un orb.

L-am văzut cum se apropia alene, lipăindu-şi tenişii pe gresia alb-neagră. Mi-aduc aminte că în ferestre bătea ceaţa toamnei, iar intrusul îşi mângâia părul răsucit în şuviţe cleioase. Recunosc, din prima clipă mi-am dat seama că era el, cu toate că mi-au trebuit nişte secunde ca să accept. Era exact cum îl descoperisem pe Google, cu aceeaşi freză, cu aceeaşi faţă, încât aproape c-am fost şocată că nu scria pe el *George Cal*. În faţa mea stătea în carne şi oase acelaşi om care, în urmă cu nici trei minute, nu fusese decât o poză de pe net.

Primul impuls a fost să zic *Uite-ţi, Leo, calul !*, dar, bineînţeles, mi-ar fi trebuit mult antrenament ca să scot cuvintele astea!

Aşa c-a vorbit el, care venise cu discursul pregătit de-acasă:

— Aici este Action Film?

Ne privea când pe unul, când pe altul, cum stăteam fiecare în uşa biroului: Leo ca un puişor rahitic, eu, cu laba mea numărul 40, gata s-o iau spre el.

În tăcerea care se lăsase, vizitatorului i-au foşnit o clipă pleoapele. Avea în ele o mişcare globuroasă, pe care am remarcat-o şi după aceea. De câte ori îşi ridica genele, mi se părea că se sparg, ca nişte coacăze negre, bobiţele unei ironii ascunse.

— Departamentul de dezvoltare. Cu ce vă putem ajuta? l-am întrebat eu cu o voce de funcţionară nefututã.

El continua să zâmbească, înfigându-şi în ochii mei nu doar privirile, ci şi aroganţa, gândurile şi, după cum aveam atunci impresia, instinctele de mascul şi de vânător. Şi pe măsură ce mă uitam la el, în acele secunde ale primului contact, chiar înainte de a mă fi obişnuit cu figura lui, am recunoscut, cu durere, că mă aflam din nou în faţa unui *inevitabil*.

Storurile aurii de la uşa lui Robi au căzut cu zgomot.

— Am o propunere pentru voi, a şoptit în cele din urmă acest vizitator pe care eu îl credeam ocult.

Mi-am dat seama că-l marcase şi pe Leo, care mi l-a plasat, susurând cu o indiferenţă cam ostentativă:

— Ocupă-te tu, dar mai întâi trimite-mi odată calul ăla!

Şi în timp ce două lame din storul lui Robi au vibrat fin, i-am făcut semn misteriosului George Cal să se strecoare pe uşa încă deschisă.

Şi chiar în momentul în care îl petreceam cu privirea, citindu-i în treacăt inscripţia roşie de pe blugi, mi-am adus aminte că pe ecranul laptopului încă pâlpâia fotografia lui, cu acelaşi păr făcut jurubiţe şi cu aceeaşi geacă din piele neagră.

4. M-am strecurat precipitată pe lângă silueta lui George Cal, sugând totuşi în nări un parfum de lemn nou, şi, din două mişcări, am trântit capacul laptopului. Apoi m-am aruncat pe scaunul meu,

făcându-i semn către celălalt – mai scund şi ponosit.

Dar George Cal era din stirpea lui Aurelius! Nici nu se punea problema să stea unde-l pui. Totuşi a aruncat un ochi spre biroul meu din lemn vechi şi solid şi, ignorând invitaţia, s-a proptit în tocul ferestrei. Ca să-l văd, trebuia să mă răsucesc. Aşa c-am mutat scaunul.

Pe sub masă mi se vedeau picioarele, bălăngănindu-se în pantofii cu talpă albă. În mod sigur le remarcase mărimea. Cu toate astea nu m-a-ntrebat, cum mă-ntreabă majoritatea mitocănimii, ce număr port. Prima lui întrebare s-a legat de numele meu.

— Licia? De la ce vine?

— De fapt e *Ligia*, dar s-a greşit la înregistrare.

N-a comentat, dar se vedea pe faţa lui că se gândea „A! Vasăzică fusese ta-său beat”.

Nu ştiu dacă fusese cineva de vină, dar uneori mi-l imaginam pe tata cum scrie *Licia*, cu un pix de plastic, pe foaia albă. Poate că aşa scrisese el, cu toată convingerea acelui moment scurs din frigul, bezna şi încăpăţânarea unei seri de martie. Totuşi simţisem nevoia să precizez, chinuindu-mă să-mi plantez un zâmbet şmecheresc, ca şi cum ar fi fost multe de spus pe tema asta:

— Ai mei sunt profi, am minţit eu.

Îmi dădeam seama că George Cal deja îl vedea pe tata beat, mâzgălindu-mi numele. Totuşi a pus punct conversaţiei:

— Ei, şi profesorii mai greşesc!

Şi în timp ce se holba din nou la pantofii mei, am ridicat falca, protestând cam repezit:

— N-ai înţeles! Ai mei au scris ca lumea, doar sunt de meserie, ţi-am zis! Vaca aia de la ghişeu a greşit!

În spatele meu era atunci un afiş de la *4+1*, care era şi filmul cel mai cunoscut al casei noastre; Cal începuse să-l examineze cu ochii daţi peste cap, cu acea atitudine care vrea să-ţi spună hai s-o lăsăm

moartă, iar eu chiar şi acum mai simt efectul de arsenic al acelui gest minor.

Prima întâlnire cu George Cal a durat cel mult un sfert de ceas. Însă pentru mine continuă să aibă dimensiuni mistice. Mi-o aduc aminte lăţită, despicată, răsucită în coridoare subterane şi întinsă pe un timp lung, care coboară din fotografia găsită pe net, încarnată sub impulsul şi sub apăsarea nemiloasă a dorinţelor mele de-atunci. El mă privea ca şi cum m-ar fi avut în palmă. Recunosc că eram dispusă la multe lucruri, numai să nu-l las să plece.

George Cal voia să evalueze scenarii. Vorbea ca o mimoză de sticlă, ocultând subiectul:

— Mi s-a spus că am un ochi bun!

Colaborase şi cu alte case de film. În plus, era tentat să se ocupe de un proiect de dezvoltare, ceva nou, cu sprijinul unor organizaţii pe care le avea la degetul lui mic.

Bineînţeles, îmi dădusem seama că nu era decât un băiat din Drumul Taberei, dar, cum am spus, nu mă lăsa inima să-i dau drumul. Pentru mine el era deja un tip *inevitabil*.

5. Nu că aş vrea să mă scuz, dar întâlnirea cu George Cal a fost una istorică. Hai, recunoaşteţi că nu se întâmplă aproape niciodată ca, după ce vezi o poză, să-ţi apară omul în carne, îmbrăcat cu aceeaşi geacă de rahat!

Bineînţeles, chiar dacă nu-l găseam pe net, era la fel. Faţa lui George Cal ori numai ideea feţei lui îmi dădea fiori. Aşa a fost mereu. Când e să te lipeşti de un bărbat, intri aprioric în perioada chioară. În cazul meu s-au nimerit mereu cele mai proaste exemplare de *inevitabili*. Nu vorbesc de tipi cu defecte, ci de rebuturi. Or, George Cal nu se abătea de la modelul pe care mi l-a hotărât mie Destinul. Nu chiar Destinul, ci statistica interioară, şi ea la fel de implacabilă.

A doua zi s-a înfiinţat la birou. Cu Leo a fost simplu. Oricum avem câţiva colaboratori la recenzii, în general studenţi de la Litere, care vor să ajungă scenarişti. Când apare ceva material, chemăm pe câte unul, îi dăm un scenariu, nu mai mult de-o sută de pagini, îl citeşte, îi face rezumatul şi-şi dă cu părerea pe-o pagină-două, evident, cu toată cruzimea şi contra cost. Cu cât sunt mai inculţi, cu atât sunt mai necruţători.

În ziua aia venise un scenariu despre o trupă de break-dance. Leo îl adusese şi tot el a fost cu ideea:

— Dă-l puştiului ăsta cu dreduri!

I-am arătat un model de recenzie şi, în timp ce-o examina, m-am uitat la falca lui rasă. Era bărbierit de curând, însă are genul ăla de barbă care face ca obrazul să-i pară suflat cu negru de fum.

— Când trebuie să fie gata?

— Cât mai repede. Vezi şi tu, câteva zile, până la o săptămână!

Mă privea, şi atunci, şi după aceea, cu o neîncredere care pentru mine poartă marca Aurelius şi nici de-al dracului nu se uita nici la dunga verde, care ieşea peste blugi, nici la nasturele deschis pentru el şi nici la unghiile pentru care pierdusem o oră la Loli. Mă privea drept în ochi, fără să mă slăbească.

O săptămână-ntreagă am stat ca-ntr-un pahar de sifon. La mine prima săptămână e otravă pură împachetată într-o rochie roz. I-am citit CV-ul până l-am învăţat pe dinafară: master în Scenaristică, Literele şi o carte publicată, un roman, cu o copertă foarte franţuzească: o femeie sărind gardul unui parc, în timp ce unul dintre pantofii ei roşii pare înţepenit în buclele de fier forjat. *Pantofii Gloriei*, Editura 33Z, fără an.

Am lăsat laptopul deschis pe Facebook, la pagina lui, şi am ieşit din cameră. Coridorul căminului era pustiu, iar în dreptul băii pâlpâia un neon. Pe la 121 am avut o ezitare. Era bairam în

toi şi uşa duduia de muzici. Dar, cum am zis, pluteam injectată cu veninul lui George Cal. Dinspre oficiu se apropria un tip de la Limbi, pe care îl ştiam din vedere. Avea pe el numai chiloţii, nişte tetra cum n-am mai văzut de multă vreme, purtaţi la greu, încât stăteau lăbărţaţi ca sacoşa.

— Te duci la fufele astea, la bairam?

Mă întreba ca să se afle în treabă, îl vedeam bine că îi e jenă de chiloţii ăia, dar se făcea că nu-i pasă.

— Nu, Ani, i-am răspuns eu, prefăcându-mă că nu-i observ zdreanţa aia, prin care i se vedeau coaiele.

— Nici eu n-am de gând! s-a lăudat el, răsuflând uşurat că trecuse de mine.

Când m-am întors de la baie, coridorul se animase.

Sisi n-a venit în acea noapte, iar eu l-am sunat pe George Cal, ca să văd cum merge evaluarea, evident sperând c-o să salveze numărul şi-o să sune înapoi.

6. Când a adus recenzia, eram deja epuizată de aşteptare. A intrat direct, fără să bată la uşă. Era îmbrăcat cu aceeaşi geacă neagră, ras, lustruit cu un after shave uleios. Recenzia avea cinci pagini, regulamentar. A lăsat-o pe colţul biroului şi a plecat grăbit ca şi cum ar fi fost mai ocupat ca Bill Gates. Abia în ziua următoare am găsit pretext să-l sun din nou.

— Sunt probleme, l-am anunţat eu, cu o voce cât mai aerisită, se pare că ai făcut altă recenzie.

— Cum alta? E recenzia la *Banda de break-dance*.

— Aşa ar trebui, însă evaluatorul nostru spune că n-ai rezumat subiectul...

— Care evaluator? m-a repezit el. Credeam că eu sunt evaluatorul!

— Sigur că eşti, dar avem şi noi un angajat care supervizează.

— Eu am înţeles altfel! Am semnat un contract, în care nu se zicea c-aş fi verificat! Păi ce, suntem la Securitate?!

— Aşa este procedura standard, am încercat eu.

— Mă piş pe ea de procedură! E o lipsă de încredere care mă jigneşte!

Bineînţeles, m-am bâlbâit şi n-am fost în stare să-l pun la punct.

Eram toţi trei deja strânşi la Robi în birou. Ne-a văzut prin uşa de sticlă şi a intrat încruntat:

— Am înţeles că sunt probleme la recenzia mea, ceea ce mă jigneşte foarte tare!

Trebuie să spun că în mod normal „foarte tare” ăsta mi se pare o chestie căcăcioasă şi inexpresivă ca o cutie de carton călcată în picioare. Mai ales că e o treabă nouă cam de zece ani încoace. Când aud pe cineva că spune „foarte tare”, văd imediat în faţa ochilor un moldovean tânăr, incult şi cam janghel.

Bineînţeles, George Cal nu spune decât „foarte tare”: filmul lui Mungiu mi-a plăcut foarte tare, mă supără foarte tare să aud nu ştiu ce. Şi-aşa mai departe.

În fine, începuse într-un mod inept, dar aşa de agresiv, că Leo era deja redus la tăcere. Stătea lângă fereastră, cu nările lărgite la maximum, fără să îndrăznească să-l întrerupă. În schimb, Robi era destul de sictirit.

— Uite care este treaba, domnule, a început el, când intri într-un birou, mai întâi dai bună ziua!

— OK! Bună ziua! Mulţumit?!

Cal vorbea ca şi cum ne-ar fi făcut o concesie şi deja se aşezase pe un scaun, chiar în faţa lui Robi.

— Eu sunt Robert, evaluatorul titular, ca să spun aşa.

— Mi se pare umilitor ca cineva să evalueze evaluarea! Şi e şi cam comunist! Dar în fine, spune-mi, ce te-a deranjat?!

— În afară de faptul că n-ai citit scenariul?

— Cum adică nu l-am citit? Mi-ai monitorizat cerebelul sau cum?

Robi şi-a ridicat un picior de pe măsuţă, semn că se enervase. Ştiam că el citeşte tot. V-am spus, până şi *Mizerabilii*.

— În scenariul ăsta este vorba despre nişte puşti care organizează un concurs de dans.

— De break-dance!

— Exact! Or, tu… George Cal te cheamă, dacă am reţinut bine?

— Exact!

— Păi, George, în rezumatul tău scrie că puştii ăştia au găsit o uşă prin care ajung în nişte galerii străvechi. Într-o firidă descoperă un mic instrument muzical, pe care bla-bla îl folosesc apoi. Poţi să-mi spui unde vezi tu aşa ceva?

— Adică?

— Adică arată-mi paragraful în care este vorba de vreo firidă ori de vreun fluier fermecat!

— Asta e bună! În contractul meu nu scrie că trebuie să marchez paragrafele! Am citit scenariul şi am făcut rezumatul în modul cel mai scrupulos, iar dacă ţi se pare că nu e aşa, va trebui s-o dovedeşti.

George Cal s-a uitat în ochii lui Robi, fremătându-şi bobiţele negre, care păreau să se mişte continuu în pasta irisului, apoi către Leo, care nu apucase să scoată nicio vorbă, şi pe urmă către mine, de fapt, măsurându-mi cu un zâmbet cam amar talpa pantofilor numărul 40.

— Treaba asta pe mine mă enervează foarte tare! a mai spus George Cal în timp ce trântea uşa.

Două zile scenariul s-a plimbat de la mine la Leo. Niciunul n-aveam chef să-l citim. După prima pagină urmau nişte dialoguri pe care adormeam instant. Robi o ţinea pe a lui: în scenariu nu era vorba despre nicio uşă subterană, iar rezumatul lui Cal era cu totul inventat.

— Dar bine, Robi, e ceva de capul scenariului ăstuia, ca să merite să-l citim?

— Nu, evident, şi te rog să nu-mi mai spui Robi!

— Păi dacă e prost, las-o aşa!

— Cum s-o las? Ce firmă suntem noi dacă nu citim materialul?

Habar n-am cine avea dreptate. Robi e într-adevăr un cititor înrăit, dar era destul de capsat că îl adusesem pe Cal în studio. Îi era antipatic în mod evident.

7. În săptămâna aia ne-am apucat să facem o prezentare pentru un workshop despre ecranizări. Era o chestie de umplutură, ca să justificăm nişte bani luaţi pentru un proiect. Am selectat vreo douăzeci de romane clasice, gen *Demonii, Madame Bovary, Ulise*, ale căror rezumate voiam să le cuprindem într-un pitch de lucru. Bineînţeles, Robi era omul-cheie. El citise tot ce era în listă. De fapt, şi eu şi Leo citiserăm, dar când era vorba de amănunte, Robi devenea vioara întâi.

În vremea aia eram fiartă. Ajunsesem să trăiesc ca într-un cuptor, asediată din toate părţile de George Cal. Îi vedeam ochii întunecaţi, îi simţeam mirosul, îi auzeam vocea de oriunde m-aş fi aflat. Intram pe net şi dădeam câte-o raită pe pagina lui. În loc de poza de profil, avea coperta *Pantofilor Gloriei*. Din când în când posta câte un fragment de cronică, pe care cinci-zece inşi îl şi apreciau. Aşa am aflat că George Cal scrisese un roman minimalist, în care era vorba despre istoria unor pantofi care străbătuseră cincizeci de ani grei. Toate cronicile spuneau acelaşi lucru.

Sisi, care era PR într-o editură, auzise de romanul lui Cal.

— E o carte tare! O ştiu!

— Adică ai citit-o?

— Sincer, nu! Dar am citit pe ceva bloguri şi am auzit pe la lume.

Ajungeam seara la cămin, clicăiam linkurile, mă uitam de zece ori pe telefon şi, evident, din când în

când făceam paşi pe hol, fără treabă. Aproape de fiecare dată mă loveam de aceleaşi persoane, ca şi cum ar fi fost ieşite la întâlnire. Bineînţeles, Ani mişuna continuu, încât ajunsesem să-i cunosc toate cele trei perechi de chiloţi.

La studio era o perioadă bună, iar treaba la catalogul nostru mergea fără obstacole. Însă pe mine mă mânca pe aortă şi căutam pretext să-l sun pe Cal.

— În cazul în care vine idiotul ăla, eu mă retrag.

Robi era destul de categoric. Îşi strânsese părul cu un creion pe ceafă şi stătea cu picioarele împletite pe măsuţă.

— Dar de ce să nu vină? În fond l-am angajat, trebuie să muncească, am încercat eu.

Îmi dădeam seama că vocea îmi suna ca un căcat, însă i-am dat înainte:

— Toţi am citit romanele astea, nu, Leo? Ce-ar putea să greşească? Sunt rezumate de cărţi clasice!

Leo era destul de aerian. Şi-a supt o clipă buza şi apoi a mieunat pur şi simplu:

— Poate să vină, bineînţeles!

8. Trecuseră două săptămâni de când intrase pentru prima oară în biroul meu. M-am sculat cu noaptea în cap şi mi-am pus o mască de castraveţi. Era sfârşit de octombrie, dar însorit încă, şi eram din nou singură în cameră. Am stat la duş până s-a făcut coadă şi, evident, iarăşi m-am întâlnit cu Ani.

Când am intrat la Action Film, arătam de cinci stele. Nu se mai vedea pe faţa mea niciuna dintre nefericirile anterioare. Se ştersese şi mâhnirea, dispăruse şi suferinţa şi chiar amprenta lui Aurelius era dusă.

Am trecut printre teancurile de dosare, aşezate de o parte şi de alta a coridorului, şi mi s-au părut poleite.

La Leo era venită mă-sa, care apărea de două ori pe lună şi enerva pe toată lumea, un gen de

femeloidă expirată, cu ochelari înguşti, ţinuţi pe vârful nasului, şi cu pantofi-baionetă.

— Mie nu-mi place catalogul ăsta! Înghite o sumă de bani şi nu foloseşte nimănui!

Ecaterina răsfoia scârbită, cu degetul mijlociu, în timp ce Leo se uita insistent la mine. Robi, ca de obicei, era băgat într-o carte, pentru că nu-i făcea faţă ţarinei. În cele din urmă m-am îndurat să zic două vorbe:

— E un catalog finanţat de angajatorii workshopului. Ce voiaţi să facem? Să-l refuzăm?

Nu era chiar aşa, dar cu madam Pantof oricum n-o scoteam la capăt. În biroul lui Leo erau două biblioteci mari, care mă făceau să mă simt ca în Librăria Eminescu acum cincisprezece de ani.

În momentul ăsta, când Ecaterina bombănea ceva, iar eu mă gândeam la cotoarele cărţilor din „Biblioteca pentru toţi", a apărut Cal. Şi-a înfipt privirea în noi şi, cu mâinile în buzunare, ne-a anunţat din uşă:

— Să ştiţi că din lista aia a voastră am făcut două rezumate.

Din acea zi, pentru care muncisem mult, ca să arăt ca lumea, cel mai bine îmi aduc aminte de Cal. Îi văd încă faţa bărbierită, gulerul negru, ridicat până la bărbie. Îi simt încă mirosul de after shave şi de metrou, îi ţin minte pânza neagră a tenişilor şi mâinile care păreau frecate cu sacâz. Dar mai presus de toate îmi aduc aminte ochii colcăitori. Când mă gândesc la cazanele de smoală din Infern, imediat îmi vin în minte ochii lui George Cal. V-am mai spus, pe vremea aia avea ceva mişcător în iris, iar când apele negre se calmau, îmi trimitea un dispreţ atât de înrudit cu al lui Aurelius, încât nu doar că mă înfioram la gândul unei reîncarnări, dar îmi pierdeam cu totul pofta de viaţă şi strălucirea. Ca şi atunci când, după primele clipe, s-a ales praful de toată munca mea cosmetică. În mod neaşteptat, faţa mi se făcuse uleioasă şi mă

uitam la el dintr-o parte, acoperindu-mi cu palma jumătate de falcă. Ecaterina, în schimb, jubila:

— Cine este dumnealui?

În mod evident, n-o interesa, ci doar era ieşită pe podium.

— Workshopurile astea sunt cam futute! Nu mai merg ecranizările după romane clasice! În Occident, lumea se pişă pe ele.

Cal vorbea cu o mână în şold, iar mâneca tricoului se ridicase până la cot. Mă uitam la braţul lui ca un croissant cald, conştientă că părul mi se lipise de creştetul capului şi că nu eram decât o paiaţă, proptită pe tălpile mele numărul 40. Ecaterina, aşezată domneşte pe un fotoliu, se arăta foarte încântată de subiect:

— Anul trecut, la târgul de la Frankfurt, era foarte la modă o carte cu titlu de comă, cred că era franţuzească, mai ştii, Leo? *Cum să regulezi un negru cu efort minim*.

— Mi se pare că ţi-ai şi luat-o!

— Ei, nu! Am vrut, dar până la urmă am renunţat!

— Ba ţi-ai luat-o, insistă Leo, căruia i se aprinseseră ochii.

Ecaterina nu avea chef să recunoască, aşa că schimbă placa.

— Pur şi simplu, acum se vând subiecte!

— Evident! Am auzit că de curând s-a licitat pentru o carte a unei tipe care, îmbolnăvindu-se de cancer, în loc să se trateze, s-a apucat să înveţe hindi, iar subiectul acestei cărţi nescrise încă s-a vândut la preţuri astronomice.

— Există tendinţa asta de a mitologiza pe marginea subiectelor; îţi aduci aminte, mami, câtă vâlvă s-a făcut în jurul criminalului care îşi scrisese memoriile?

Ecaterina îşi privea fiul pe deasupra ochelarilor, iar Leo îi zâmbea rezemat de biblioteca umplută cu volume, în special romane clasice, pe care doamna Ecaterina nu mai putuse să le ţină în casă. Doar

Robi şi cu mine păream în plus, aşa că, zguduită de gândul că aş putea rămâne pe dinafară, mi-am dat şi eu cu părerea:

— Vorbim aici de cărţi comerciale, totuşi din când în când cineva trebuie să se ocupe şi de ...

— De ce?

George Cal se uita la mine ca la un gunoi, iar privirea lui voia să spună în mod clar hai sictir, tu vorbeşti despre clasici?!

— De cărţile adevărate şi perene! am încercat iarăşi.

— Şi cine citeşte cărţi adevărate şi perene?

— Eu, Robi ...

— Hai, lasă-mă! Ecaterina, pot să-ţi spun Ecaterina?

— Poţi să-mi spui Cati.

— Cati dragă, fata asta vorbeşte despre literatură clasică şi pot să pun pariu că nu mai e în stare să recitească două pagini din *Anna Karenina*!

Am încercat să protestez, însă în afară de Robi, absorbit cu totul în cartea lui, restul izbucniseră în râs, iar Leo avea chef să dezvolte discuţia.

— Aţi auzit de câinele ăla care ştie să citească?

— Câinele de la Londra? Cică ştie o mie de cuvinte!

Cal era la curent cu tot ce mişcă. Restul discuţiei a fost despre câinele cititor şi despre ce subiect de film ar fi ăsta. Când Robi s-a ridicat să plece, Cal trecuse la planuri concrete.

— Ar trebui să facem un pitch de subiecte tari şi să ne băgăm cu el prin nişte târguri, la licitaţii, nu să pierdem timpul ca boii, cu workshopuri didactice!

George Cal întorcea din când în când capul spre mine, exact cum făcea altădată Aurelius, în timp ce da din gură spre madame Ecaterina, iar mie mi se părea că din vârful limbii îi crescuse un cârlig argintiu.

Întâlnirea a fost scurtă şi de căcat. Atunci am înţeles că lui George Cal nu-i păsa de mine.

9. Cum am ieşit pe uşa de la Action Film, m-am oprit într-o bombă, pe Moise Nicoară. Era plin de lume din cămin, mai mult de la Actorie, dar şi de pe palierul meu, unde suntem adunaţi în special cotizanţii – masteranzi ca mine, studenţi întârziaţi, artişti aflaţi într-un lung proces de formare şi o anumită faună de studenţime interlopă.

Am luat o bere la draft şi-am belit ochii pe la mese. Bineînţeles, la bar soilea Ani. Cum m-a văzut, a şi sărit pe mine. Nu zic că am făcut mofturi. Oricum, în halul ăla aş fi băut cu oricine. Partea proastă a fost că am ras la beri până mi-au scăzut standardele erotice. Când am luat-o spre cămin, amândoi ştiam c-o să-mi sugă ţâţa în noaptea aia, cu toate că nu excludeam să mă răzgândesc chiar la ieşirea din lift.

Ani avea o cameră dichisită, numai a lui. Cotizase gras.

— Aş fi putut să stau oriunde, mi-a explicat el, dar îmi place la căminul ăsta că e plin de artişti.

Măsuţa de lângă pat era acoperită de sticle, mai mult spirtoase, iar pe o policioară de deasupra erau înşirate rame cu poze cretine, busturi în costum, cu cravata în gât şi freza geluită.

— De la ce vine Ani?

— De la Animal.

Nu era nici ironic, nici supărat.

— Şi în buletin cum te cheamă?

— Nu-ţi spun! Un nume de rahat! Prin liceu a fost odată o fază dintr-un film, iar la un moment dat cineva mi-a zis Ani. Şi lumea a uitat de chestia iniţială. De fapt mi-a plăcut că e scurt.

— Asta înseamnă că numele adevărat e kilometric.

— Ţi-am zis că nu ţi-l spun. Ce bei?

— Tu eşti în pozele astea?

Nu mai aveam chef să beau şi nici să mă car în camera mea, aşa că am trecut la o scurtă inspecţie. Pe peretele alb, ramele cu busturi înţepenite săreau

în ochi. În special una, care m-a tăiat chiar de cum am pus degetul pe muchia aurie. Bărbatul din poză privea dintr-o parte, zâmbind insinuant şi luminat de gulerul impecabil al cămăşii „Braiconf”, iar mie mi-a venit imediat să fac un pas în spate. De fapt, chiar m-am văzut cum mă izbesc în perete, cu 200 la oră, luminată de spoturi verzi şi cu părul făcut măciucă.

Dar, bineînţeles, asta era numai în mintea mea. În realitatea din camera lui Ani stăteam încă împietrită, cu degetul pe rama de rahat, suportând privirea aia, marca Aurelius, de la un bărbat care-mi jumulise mândria şi pe care n-am să-l pot uita niciodată. Nici peste cincizeci de ani, când voi tremura lângă tăblia unui pat, încercând să sug linguriţa ţinută de mâna unei infirmiere, nici în somnul împietrit al morţii şi nici dincolo de el, în vidul negru, în care ultima moleculă a memoriei mele va supravieţui întâmplător şi agonic, numai pentru a ţine în viaţă aroganţa acestui bărbat.

În fotografia de pe policioara lui Ani zâmbea distins şi superior Toni, mai precis Ion Antonescu, unul din cei patru bărbaţi care mi-au distrus cheful de citit.

— În pozele astea, zornăi în spatele meu vocea lui Ani, în toate cinci, de fapt, este fratele meu.

O zi ghinionistă

Toni! M-am îndrăgostit de el la prima vedere. Absolut! Este o prostie! Păi ce, suntem animale să ne legăm pe veci de o simplă faţă fără să ştim ce e dincolo de ea, în căpşunica ascunsă a creierului? Dar recunoaşteţi că se întâmplă.

L-am văzut în hol la Casandra. Nu mai contează ce făceam acolo, deşi, dacă ţineţi, pot să vă spun. Împărţeam nişte fluturaşi pentru un spectacol. Studenţii de la Teatrologie fac mereu chestii de astea, fiind consideraţi un fel de caca-maca ai Universităţii de Arte. El venise la un spectacol şi o

aştepta pe o fufă pe care o ştiam din vedere, studentă la Regie. Îi mai văd încă şi acum: el îmbrăcat cu un tricou verde şi ea cu părul plin de meşe, mărgele şi aţe colorate, încât mi se părea realmente îndopată cu filme din anii ’70. L-am văzut şi puteam să-l uit, deşi el mă privea cu insistenţă. Cunoaşteţi genul ăla de jeguri care sunt cu câte o femeie, uneori cu una de nota zece, dar care se holbează la altele, dându-le de înţeles că dama de lângă ei este numai în trecere? Ei, Toni era exact un astfel de lăbar, pe care mintea mea îl refuză, în timp ce sângele-mi face spume.

În ziua următoare l-am întâlnit din nou. Era la Mosor, cu o cafea în faţă. Am intrat şi mi-au căzut ochii pe el, dar m-am făcut că nu-l văd. Bineînţeles, m-am aşezat ca să-l ţin sub observaţie şi recunosc că m-am holbat cât am putut. Pe-atunci mai aveam încă cerceii rămaşi de la mama, care mă făceau să mă simt foarte importantă.

În fine, s-a ridicat şi a venit la masa mea.

— Tu eşti de la Teatrologie, în an cu Madi?

De acord: sunt cohorte întregi de inşi cărora le pică ochiul pe-o tipă şi vin s-o-ntrebe de alta. Jur că n-a fost asta! M-a enervat, dar aşa, cât să-l bag în pizda mă-sii. Altceva însă m-a omorât.

Un saxofon mă toca mărunt în ceafă, iar Toni vorbea ca trenul:

— Mi-am tras-o de vreo două ori cu Madi!

— Înţeleg, l-am aprobat eu, prima oară a fost de căcat şi-ai mai făcut o încercare.

Şi-a tras scaunul mai aproape. Nu era un bărbat pe care să-l ţii minte după faţă. Dovadă că abia l-am recunoscut în pozele de pe policioara lui Ani. Avea însă atitudinea *Aurelius*, de fiinţă inaccesibilă şi ticăloasă, care pe mine mă pune imediat cu botul pe labe. Cu toate că vedeam bine ce-i poate pielea, nu puteam să mă clintesc, eram bătută-n patru cuie pe lambriul barului, iar amorezul ăla de doi bani se băga în mine, pisându-mă cu porcării, încât

începusem să văd cum îi iese din gură un cap de penis erect:

— Tu cu cine ţi-o pui?

— Eşti curios ori e o-ntrebare profesională? O mai iei şi tu din când în când, nu-i aşa?

Mi-aduc aminte că băiatul de la bar se uita la noi cu urechile aprinse. Mi-l amintesc încă, o mutriţă de şoarece, cu urechile roşii. Mai erau şi nişte ţoape care trăgeau cu ochiul, de la o masă alăturată. Fumul de ţigară, jazzul scârţâitor şi oamenii ăştia din raza mea vizuală mai sunt încă şi astăzi în mintea mea.

Am stat în cafeneaua aia cam o oră. Toni mi-a povestit pe larg ce animal era el în relaţie cu fufărimea. Vorbea sacadat şi cu un semiton mai sus ca mine, iar buza inferioară era întinsă ca o lipitoare. Mă uitam în ochii lui şi mă usturau sfârcurile sub tricou.

La un moment dat şi-a lungit braţul pe după talia mea. Recunosc, aveam aşteptări mari, chiar dacă simţeam ochii barmanului pe mine. Dacă ar fi insistat, mă dezbrăcam acolo. El ştia, bineînţeles. S-a uitat exact ca Aurelius, jubilând, apoi şi-a lipit gura de gura mea. Nu m-a sărutat. Doar s-a lipit. O secundă-două.

Era pe la prânz, iar mesele începuseră să se golească. Barmanul se holba dement, iar în secunda aia mi-am dat seama că Toni tocmai îşi încheiase numărul:

— Neee! s-a strâmbat el, nu eşti genul meu!

Şi s-a şi ridicat de la masă, tăind-o fără regrete spre uşă. M-a făcut să-ntind botul şi m-a lăsat cu dinţii la gard. Exact asta înseamnă un *inevitabil*. Am rămas înţepenită la masă, cu ochii ăluia de la bar pe mine şi cu treizeci de noduri la rădăcina limbii.

La sfârşit, am aflat că nici măcar nu-şi plătise cafeaua.

* * *

Când am ajuns la cămin, eram ca un cauciuc bătrân: tăbăcită şi infestată cu mirosuri străvechi. Pe palierul meu de atunci se făceau reparaţii. De fapt, tot căminul era devastat. Scoseseră liftul şi pereţii coridoarelor erau răzuiţi până la beton. M-am apropiat şi-am băgat nasul în puţul liftului, care arăta ca-n filmele post-apocaliptice. Nu ştiu cât am stat. Câteva secunde. Când am dat să plec, el era acolo. Ce căuta? Ce voia de la mine? Nu ştiu. Îl văd şi acum lângă umărul meu, surâzător, cu un moţ de păr înţepenit în gel. Este inexplicabil cum de-mi amintesc acest amănunt. Dar, dacă mă credeţi, când mă gândesc la smocul ăla cleios, chiar şi-n clipa asta, după trei ani, simt cum îmi intră un abur fierbinte în bumbacul chiloţilor.

Fireşte, atunci m-am speriat. Ce-ai fi făcut să fii în locul meu şi să te trezeşti cu un ins răsărit pe umăr? Şi nu cu oricine! Ci tocmai cu acela care doarme ca un ghimpe în mintea ta!

Nici nu-mi aduc aminte dacă l-am împins.

Nici nu ştiu exact ce-am făcut.

Îmi amintesc doar strigătul meu care n-a apucat să se producă, un sughiţ mai mult şi apoi bufnitura grea din fundul puţului nevăzut.

A fost un accident. Jur!

Toni şi-a găsit moartea în casa liftului, la douăzeci şi unu de ani, iar eu îl mai visez încă, nu atât pe el, cât starea mea de-atunci şi dorinţa mea rămasă pe sârmă.

În acea noapte, a morţii lui, pentru prima oară în viaţă, m-am culcat fără să citesc, încolăcită pe o saltea din Mangalia.

Normal, nu se mai punea problema s-o lungesc cu Ani. Am lăsat fotografia pe policioară şi-am zis mai mult de formă:

— Aha, fratele! Păi de-aia semănaţi!

— Mă mir că spui asta, puţină lume remarcă asemănarea dintre noi. Toni era student la Actorie şi a murit aici, în căminul ăsta. Poate ai auzit...

Am negat imediat pe muteşte, însă nu îndrăzneam să mă îndrept spre uşă. Şi cum Ani mă privea drept în ochi, am pus întrebarea aproape fără interes:

— Ce-a păţit?

— A fost găsit în puţul liftului. Cred că l-a împins cineva.

Asta era culmea! Până şi poliţia spusese că era mai degrabă vorba despre un accident, dar cum apucasem să mă fac că nu ştiu, nu-mi venea să-l contrazic.

— Poate a fost un accident.

— N-a fost.

Lui Ani i se aprinseseră felinarele şi se uita la mine ca la un adversar.

— Am descoperit un martor!

Acum chiar că nu-mi mai venea să plec. Mă şi vedeam aruncându-l pe Ani de la etajul opt.

— Adică? Cineva care a văzut... ce?

— A văzut o fată lângă lift.

— Şi?

— Şi nimic! Caut în continuare. De-asta locuiesc aici.

10. La serviciu era mare dezbatere. Robi pusese pe fiecare birou rezumatele lui George Cal.

— Cum vă explicaţi voi că cineva, oricât de sărăcuţ la mansardă, ar spune că Emmei Bovary îi plăcea să i se spună Clarisse? Băiatul ăsta este un mitoman!

Leo stătea în uşă, ca de obicei, fără să zică nimic, dar aşteptându-mă pe mine să pun piciorul pe pedală:

— Adică cine e Clarisse?

— Nimeni! O idioţenie marca George Cal!

Enervarea lui Robi era un pic teatrală şi, dându-şi seama, se lăsă pe scaunul prăpădit pe care îl ţineam pentru musafiri:

— Uite ce rezumat a făcut Cal! Zice că: „Emmei Bovary îi plăcea să i se spună Clarisse

încă de pe când era la mănăstire. Ea trăieşte într-un permanent act de evadare, negându-şi existenţa monotonă. Un episod mai puţin luat în seamă de exegeţii romanului este cel în care defineşte libertatea. Este vorba despre întâlnirea cu Jean Binette, un personaj periferic pe care îl regăsim simbolic ca administrator al filaturii de bumbac unde îşi închide copilăria Berthe Bovary".

Robi părea de-a dreptul consternat, în timp ce eu chiar nu-mi mai aduceam aminte amănuntele astea din *Madame Bovary*. În mod neaşteptat mi-a venit în minte după-amiaza de vară, cred că sfârşit de vară, în care citisem pentru prima oară romanul lui Flaubert.

— Bineînţeles, nici Clarisse şi nici Jean Binette nu există! a spus Robi, accentuând cele două nume.

Timp de trei secunde, în memoria mea scânteie geamul de la sufrageria copilăriei, prin care ştiam că pot să văd frunzişul dudului şi praful plumburiu al străzii. În locul ăla de lângă fereastră am citit *Madame Bovary*, în ediţia cartonată a Editurii Univers.

— Drept să-ţi spun, nu-mi aduc aminte. Trebuie să vedem exact, am început eu, sperând ca Robi să se fi înşelat.

— Foarte bine! Acum Licia se îndoieşte de mine!

Leo se rezema nevinovat în tocul uşii, în timp ce vocea lui Robi îi trecu pe lângă umăr, străbătând probabil tot coridorul:

— Nu înţelegi, femeie?! Personajele astea sunt inventate! Este adevărat că Berthe munceşte, săraca, într-o filatură. Chestia asta se întâmplă chiar în penultimul paragraf. Poftim! Citeşte-l şi ai să vezi că nu e niciun Jean Binette!

Robi venise documentat. Pe biroul meu era o *Madame Bovary* într-o ediţie nouă.

— OK, Robi! Te cred! Am spus că nu-mi aduc aminte, dar acum că ai pomenit de final, îmi

amintesc! Berthe era fiica Emmei Bovary, ajunsă pe drumuri. Dar ai dreptate, nu cred că se spune cine conducea fabrica aia.

Atmosfera începuse să se destindă, iar Robi era gata să demoleze mai departe rezumatele lui Cal. Însă în spatele lui Leo auzirăm toţi trei glasul ofensat al acuzatului:

— Bineînţeles că se spune cine e Binette!

Cal trecu pe lângă Leo şi se îndreptă glonţ spre biroul meu, punându-şi posteriorul la doi centimetri de laptop. Stătea cu un genunchi înlănţuit de amândouă braţele şi îl privea pe Robi de sus:

— Nu se spune la sfârşit! Evident, trebuie citit tot romanul ca să înţelegi acest personaj, este adevărat, aproape discret, însă strecurat în punctele-cheie: el este confidentul pasager al Emmei, este un pacient al lui Charles, iar la un moment dat ni se spune că intrase administrator la filatura de bumbac.

— Ascultă, George! Eu am stat astă-noapte şi am luat filă cu filă tot romanul. Şi pot să spun cu toată siguranţa: în *Madame Bovary* nu există niciun Jean Binette!

— O lectură, Robi dragă, nu e o fuşăreală de-o noapte! Sunt o sumă de amănunte care scapă chiar şi profesioniştilor.

— Vrei să spui că eu nu sunt destul de profi pentru *Madame Bovary*? Uite, Leo, omul ăsta nu doar că e pe dinafară, dar mă mai şi insultă!

Leo părea încurcat, deşi în momentul ăla şi eu aş fi vrut să-l aud cum pune lucrurile la punct. Pe blugii lui Cal se mişca din când în când cuvântul *killer*, scris cu mătase roşie, iar mie îmi dispăruse orice urmă de simpatie faţă de individ. Nu pentru totdeauna, dar atunci, aşezat cu spatele la mine, pe biroul meu, fâţâindu-şi fesele lângă laptop, îmi devenise extrem de antipatic.

— Eu zic să revedem romanul şi să discutăm după aceea.

Leo vorbea cam cu stânjeneală şi chiar din acea clipă mi-a trecut prin minte că-l cam abandonase pe Robi, ceea ce nu mi se părea drept.

— Aş merge pe mâna lui Robert, de a cărui onestitate nu mă îndoiesc! Cu toate că eu l-am adus în firmă pe George, nu ştiu de ce, dar nu am încredere în rezumatul ăsta.

În sfârşit, George Cal îşi dăduse seama că mă pierde, că ieşisem din rândul pacienţilor şi aproape că mă tăie cu privirea şi-şi ridică la iuţeală turul inscripţionat cu mătase roşie:

— Mă scuzi, Licia, dragă! Tu când ai citit ultima oară *Madame Bovary*?

Era un atac direct, nu doar prin cuvinte, ci şi prin ochii fremătători, în irisurile cărora luceau bobiţele de caviar.

— În momentul ăsta nu-ţi merge să mă iei cu „Licia dragă”! La noapte recitesc romanul şi, vorba lui Leo, vedem noi după!

— Foarte bine! Aştept să citiţi!

Nu spusese ceva nemaipomenit, însă cuvintele acestea m-au urmărit toată săptămâna, în fiecare zi mai înveninate, mai batjocoritoare, făcându-mă în sfârşit să înţeleg de ce se zice că vorbele sunt săgeţi otrăvite! De câte ori n-am râs de chestia asta! Când citeam că personajul X şi-a aruncat asupra duşmanului săgeţile otrăvite, îmi şi imaginam pe loc cum deschide gura şi bolboroseşte ceva ininteligibil, transformat pe nesimţite în trei sute de săgeţi subţirele care o iau glonţ spre fruntea asudată a interlocutorului. Ei, de data asta, aducându-mi aminte cum mă privea Cal, auzindu-l în minte cum spune „Aştept să citiţi!”, aveam impresia dureroasă că mă străpung cele trei sute de săgeţi, făcându-mi sprâncenele ferfeniţă.

11. În seara aia Ani mă aştepta în faţa camerei mele. Era îmbrăcat cu un trening decent, ca omul venit în vizită pe palier.

— Iartă-mă, Ani, am început eu chiar înainte de a ajunge în dreptul lui, în seara asta sunt foarte

ocupată, n-am timp nici să respir...

— Voiam să-ţi spun ceva...

— Crede-mă, am o noapte de groază!

Dar Ani era foarte hotărât.

— Îţi aduci aminte că ţi-am spus despre un martor...?

— Care a văzut o siluetă la lift înainte să moară fratele tău?

— Am spus că a văzut o fată!

Ani devenise o sulă în coasta mea.

— E la mine în cameră!

— Cine? Fata de la lift?

— Da! Adică nu! Martorul este la mine în cameră.

Aşa că m-am dus în vizită, ţinând încă pe umăr poşeta cu *Madame Bovary*.

Martorul misterios era o mamelucă obsedată de anii ’70, cu zeci de codiţe şi mărgele şi cu fustă de rudăreasă până la glezne. Mi-am amintit-o imediat: era oficiala lui Toni, pe care o văzusem pentru prima oară la Casandra. Ştiţi, pe când împărţeam fluturaşi.

Tipa se mai gândea şi acum la Toni ca la singurul ei bărbat şi din primul sfert de ceas am căpătat convingerea că nu se mai regulase cu nimeni după moartea lui.

— Toni era nu doar talentat, ci genial, zicea ea, orice spunea, orice făcea îţi rămânea înfipt în creier.

Femeiuşca asta cu mărgele în păr îl urmărise în ziua aia ghinionistă. Îl văzuse intrând la Mosor şi pe urmă, când el ieşise în dogoarea de vară, o luase pâş-pâş, în urma lui, până la cămin.

Se pare că Toni a urcat direct la 10 şi-un timp a stat pe balconul care duce la scara de incendiu. Poate chiar o văzuse. Bineînţeles! Ăsta era stilul lui: să-şi adune audienţa, să se ştie privit! Când m-a asaltat răsărindu-mi pe umăr, cred că ştia foarte bine că Mărgeloasa îl pândea din capătul coridorului. Cu toate acestea, individa asta cu

mărgele în păr nu mă văzuse decât după ce ajunsesem la lift. Ea de fapt nici nu se uita la mine, ci la Toni. În schimb, îmi observase pantofii!

— Era o tipă cam ştearsă, povestea ea, cu nişte balerini albi, dar n-am văzut-o decât o secundă. Mi s-a părut că Toni întoarce capul spre mine şi m-am retras imediat la scări, după zid.

O şi vedeam lipindu-se de perete ori din când în când băgând câte-un ochi. Povestea cu oarecare uzură, ca şi cum ar fi făcut repetiţii la greu:

— N-am stat mult. Câteva minute. L-am auzit strigând, probabil că a strigat în cădere, dar nu mi-am dat seama că era el. Când m-am uitat din nou, pe coridor nu mai era nimeni.

Ca să vezi! Ascultând-o, mă simţeam uşurată. Femeia asta nu văzuse nimic! Totuşi îmi remarcase balerinii.

12. A doua zi m-am dus la *Unirii* şi mi-am cumpărat o pereche de pantofi cu toc. Nişte chestii incomode, din piele gri, care-mi făceau picioarele să pară ceva mai mici. Din cauza lor am şi întârziat la serviciu.

Leo n-apucase nici el să citească *Madame Bovary*, aşa că amândoi am suportat mutra ironică a lui Cal, proţăpit pe coridor ca un rege, cu braţele încrucişate pe piept. Venise îmbrăcat cu un hanorac verde a cărui glugă ieşea peste gulerul gecii ca o ţâţă bătrână. Mă uitam la el şi pe cât mă enerva, pe atât îmi venea să îi scot ţoalele, una câte una, începând cu gluga aia fleşcăită.

Cum am ajuns la cămin, am deschis *Madame Bovary*. Sisi butona laptopul, iar de pe coridor se auzeau frânturi de cuvinte, râsete şi muzici. Volumul lui Flaubert cântărea un kil. Era o ediţie nouă, cu hârtie lucioasă, pe care mi-o adusese Robi. Voiam din tot sufletul să citesc, să mă las în euforia însorită a după-amiezii din memoria mea, să regăsesc bucuria, emoţia şi nerăbdarea de atunci. Însă mă aflam în căminul C2, unde timpul trece ca un avion de luptă. Începusem prima frază

când mi-a bombănit telefonul. În stânga ecranului licărea plicul alb. Era un mail de la Robi, Nu uita, mă ruga el, de *Madame Bovary*.

La uşa noastră bătea cineva, însă Sisi îmi făcu semn să stau liniştită. Cum a venit, tot aşa o să şi plece. Ţineam *Madame Bovary* pe genunchi, telefonul în mână şi mă gândeam că prin dreptul uşii se fâţâie Ani, cu boxerii lui vărgaţi.

— Ai citit *Madame Bovary*? Ce idioţenie! Bineînţeles că ai citit!

Sisi nu doar că citise, dar i se părea destul de OK rezumatul lui Cal. Nu-şi aducea aminte de Binette, dar se putea foarte bine să existe.

— În fond, chiar dacă citeşti acum tot cărţoiul, există şanse să nu dai peste Binette! La câte personaje mişună prin romanul ăsta, cum să-ţi spun...? Am o mătuşă la Catedra de Comparată, specialistă pe realismul balzacian. Vrei să-ţi dau telefonul ei?

— Cum o cheamă?

— Mănescu, dar i se spune Bucătăreasa.

— E aşa de *bloody*? Face sarmale din studenţi?

— Măi, nu! Chiar dă note mari, dar are o faţă...

Asta mi se părea jenant, să ajung să plătesc pe cineva să-mi facă un rezumat amănunţit, gen în capitolul I personajul vine acolo, face aia şi aia şi intră în conflict cu Popescu. Dar de ce nu? Doar n-o să tot reciteşti de fiecare dată orice carte pe care ai uitat-o. Şi cam toate cărţile se uită. Nu rămâne din ele decât parfumul unei întâlniri tari. Ultima carte am citit-o în vară, acum câteva luni, pentru c-a insistat un prieten. Şi nici măcar nu mi-a plăcut: era un roman românesc, despre un tip care-şi povestea copilăria, prefăcându-se că se autoironizează. Dacă ar fi să recunosc, în toată viaţa am avut trei luni de cititor puternic: în vara de dinainte de-a intra într-a douăsprezecea. Pe urmă, legătura mea cu cititul a început să slăbească şi să se deşire. În ălea trei luni am consumat toată pofta mea de lectură. Am citit în neştire, uneori

câte o carte pe noapte. Nu mai ştiu titluri, în tot cazul romane, de preferinţă, clasice, unul după altul, cu foame, cu disperare, cu interes pentru deznodământ. Când mă gândesc la cărţi, îmi aduc aminte nopţile, paginile de hârtie reciclată, coperţile pătate, tipărite prin anii ’80.

După aceea am luat distanţă, iar după întâlnirea cu primul Toni m-a ajuns din urmă blestemul lui Aurelius şi-am început să mă transform. Bucuria mea de altădată s-a lăbărţat ca un pulover. Cu fiecare dintre bărbaţii ăştia, care m-au dispreţuit aprioric, m-am întors la Aurelius, la prima mea umilinţă, pierzând totodată gustul de-a sta în fereastră, sub soarele blând al lunii mai. Când nu mai citeşti, devii tu însuţi disperarea lui Lear, eşti chiar miezul afânat al madlenei, pulpa fierbinte a vacii lui Isaac Snopes, basca lui Charles ori chiar mâna care tremură atingându-i ciucurele penibil, oh, da, te transformi pe nesimţite în buza năduşită dintre picioarele lungi, în tortul îngreunat de trei straturi de ciocolată.

În noaptea aia trebuia să recitesc *Madame Bovary*. Şi am trecut peste exact cinci pagini.

Bătăile în uşă s-au înteţit, iar de prin burţile căminului urlau o mie de muzici intrate în malaxor.

În juma’ de oră eram *La Scena*, la show-ul lui Cristi Ciungu.

În C2 nu te poţi izola. E un loc cu viaţă intensă, unde fiecare e prieten cu fiecare. Iar în foşgăiala neîntreruptă, printre feţele de viitori actori şi umerii crispaţi ai studenţilor de la Regie, eu continuam să văd dredurile lui George Cal.

13. La Action Film aveam o sumă de hârţoage de făcut. Abia terminasem prezentările pentru CNC şi mă aşteptau alte dosare, în special pentru un festival din Irlanda, unde Leo merge în fiecare an, dar şi pentru workshopurile de la Torino, pentru care trebuia să scriu aplicaţiile. Era în perioada aia un scenariu pe care toată lumea conta,

de fapt o poveste despre un puşti care se împrieteneşte în mod straniu cu o profă – doamna Glodeanu. Acţiunea merge şi pe viaţa neînsemnată a puştiului, dar şi pe mici întâmplări neconvenţionale, care sugerau treptat că eroul se transformă în doamna Glodeanu. Nu citisem toată povestea, dar aveam un sinopsis bun, scris de Robi, pe care trebuia să-l traduc. Leo lucra la *treatment*. Deadline-ul era în câteva zile, când trebuia trimis la o selecţie şi, cu toate astea, în studio toată lumea părea preocupată mai degrabă de rezumatele lui Cal.

— La urma urmelor, Leo, de ce ne batem noi capul cu workshopul ăsta, care e o chestie didactică şi cam de căcat, cum zicea şi madame Ecaterina?

— Am promis că organizăm, hai s-o facem ca lumea! îmi răspundea Leo, cu toate că alt imbold, subteran, îl ţinea în priză.

Scrisese trei rânduri la *treatment*-ul pentru *Doamna Glodeanu*, în schimb, pe biroul lui trona un teanc de cărţi clasice pe care avea de gând să le recitească. Bineînţeles, *Madame Bovary* era în vârful teancului, ceea ce eu înţelegeam perfect, căci aceeaşi carte zăcea şi pe noptiera mea. În miezul nopţii, când, în sfârşit, deschideam la pagina 6, unde rămăsesem, peste fustele Emmei, în ochii lui Charles, deasupra rândurilor încoronate, se strecura botul lui Toni, un Toni geluit, plin de importanţă, păşind pe marginea unui puţ de lift.

Toată săptămâna aia a fost de groază: cum deschideam romanul, cum trebuia să fac altceva. Robi era şi el foarte agitat; cu părul răsucit pe după un creion, descoperea tot felul de chestii:

— Editura aia 33Z, la care a apărut cartea lui Cal, nici măcar nu există. Am sunat la Cărtureşti, la Diverta şi nici n-au auzit de *Pantofii Gloriei* sau de George Cal.

— Poate a apărut la ceva mic şi care s-a desfiinţat...

În timpul ăsta, când eu nu ajunsesem încă să trec de pagina a şasea a romanului lui Flaubert şi când toate dosarele erau întârziate, George Cal apărea, de obicei, pe la prânz şi aducea câte un subiect nou în dezbatere.

Există o zi pe care vreau neapărat să o povestesc, o zi de luni de la începutul lui noiembrie.

Cal a intrat în biroul meu, cu gulerul negru ridicat pe sub dreduri, şi mi-a aruncat pe masă o revistă. Era un supliment de cotidian, o pagină color, pe care trona coperta cărţii lui.

— În cazul în care citeşti, mi-a spus Cal, aducându-mi aminte că încă nu terminasem *Madame Bovary*. Este o recenzie la cartea mea, încă una, de fapt!

— Păi poate îmi aduci şi mie cartea asta a ta, care nu se găseşte pe nicăieri!

— Ascultă, prietena mea, eu am scris-o! Alţii o vând! Ori am cumva faţă de librar?!

Cal spunea „prietena mea" ca şi cum m-ar fi înjurat.

Evident, jumătate de oră, cât George Cal şi-a băut cafeaua cu Ecaterina, eu am tăbărât pe Robi:

— Uite, domnule, cartea! Omul are jumătate de pagină în cotidian! Ce mai vrei?

— Foarte bine! Hai să vedem!

Robi a început să dea telefoane pe la diverşi amici care îl cunoşteau pe tipul de la ziar.

— Vreau neapărat să pun mâna pe cartea asta, zicea el, şi să ştiu precis că există.

— Nimic de zis, începem să ne transformăm în bibliotecă. Am uitat cu totul ce avem de făcut, i-am reproşat eu, tocmai în momentul în care în uşa de sticlă de la biroul lui Robi a apărut capul vărzos, împănat cu mărgele.

— La tine vine hipioata asta? am mai apucat să-l întreb şi individa a şi înaintat până în mijlocul încăperii, iar după felul în care zâmbea, se vedea clar că mai fusese pe acolo.

— Domnişoara, mi-a explicat Robi, are un subiect de documentar, despre o crimă petrecută în C2.

— Licia este la curent, a zis Moţata, privindu-mă ca şi cum m-ar fi avut la butonieră, ne-am cunoscut la fratele lui Toni, ştii, băiatul care a murit la lift.

— Nu ştiu dacă povestea se susţine, am încercat eu, datele morţii sunt ceţoase şi se pare că a fost totuşi un accident.

— Păi tocmai partea asta mai incertă face filmul, s-a înveselit Robi, apoi Mărgeloasa a mai aruncat o monedă în joc:

— Am aflat la Poliţie că lângă cadavrul lui Toni s-a găsit ceva, un obiect care ar putea avea legătură cu ucigaşul. De aici aş vrea să pornesc.

Era vorba despre o agrafă sau o broşă, iar ea voia neapărat să cerceteze obiectul în cauză. Nu mă enerva ideea filmului, cât entuziasmul lui Robi. În plus, m-a mai şi întrebat de faţă cu hipioata:

— Ai terminat *Madame Bovary*?

Şi-atunci am cedat, recunoscând în sinea mea că paginile acelui roman, care mă fermecase cândva, nu erau acum decât plăci grele, de plumb.

Am pus mâna pe telefon şi am sunat-o pe Bucătăreasă. Voiam un rezumat complet şi informaţii despre Binette în cel mult două zile.

II. Respiraţia nemuritorului Aurelius

1. Când am pus telefonul pe birou, Leo a năvălit realmente în încăpere. Ţinea în mână câteva foi printate, care aveau în margine scrisul mărunţel al lui Robi.

— Asta ce mai e?

— Pavese, a şoptit Leo, cu vocea lui firavă, e rezumatul *Diavolului pe dealuri*.

Ştiam că e pe listă, chiar Leo se gândise că ar fi bun pentru un scenariu. Dar nu romanul, nu subiectul posibil, ci titlul rezumatului îmi dăduse fiori. George Cal era de părere că nu toată cartea se pretează la ecranizare, ci doar un episod, pe care îl rezuma pe două pagini. Era, după spusele lui, o povestioară refăcută din mai multe secvenţe, aflate, ca de obicei, în obscuritatea textului, în exact acele cotloane pe care le uitasem, pe care noi, muritorii, nu mai eram în stare să ni le amintim. Ceea ce însă mă cutremurase cu totul, era titlul, scris mare şi centrat: *Antonio din Roma*.

În plus, mai era şi Pavese însuşi. Căci în biblioteca mea, în varianta restrânsă pe care o ţineam în camera de cămin, exista şi un *Il Diavolo sulle colline* în italiană, cumpărat de mine de la Roma, o ediţie ieftină, luată din vanitate, pe care nu avusesem nicio clipă intenţia s-o citesc. Era un volum de 1 euro, pe a cărui pagină de gardă era scris cu pix negru un număr de telefon. A fost pentru prima oară când mi-am dorit să ajung cât mai repede la cămin, să deschid cartea şi să rup în bucăţele mărunte acea pagină pe care încă mai respira telefonul lui Antonio.

Antonio din Roma

A fost un weekend luat la promoţie, cu 150 de euro. Eram pe atunci cu un tip pe nume Gabi, la care nu m-am mai gândit de mult. Ne întâlnirăm de câteva ori şi, cum s-a ivit promoţia aia, am plecat împreună la Roma. Nu-mi făcusem iluzii că mă voi îndrăgosti, dar speram în sufletul meu să fie acea vacanţă de neuitat. La Roma! Ne-am cazat la Flaminius, un hotel mărginaş de pe via Frassineto, şi chiar din prima seară l-am cunoscut pe Antonio. Recunosc, pe moment nu m-am gândit deloc la Toni, care la vremea aia era deja mort şi îngropat de un an. Antonio italianul era un tip vesel şi atât de băgăcios, că de cum am pus piciorul în Flaminius, mi-a şi atras atenţia.

Prima zi la Roma a fost de colindat. Am început de la Colosseum, pe care l-am fotografiat din toate unghiurile, apoi am luat-o la picior, căscând gura fără metodă, pe străzile în pantă şi prin pieţele acoperite de porumbei. În acea primă zi mi-am cumpărat Pavese şi alte mici lucruşoare, printre care şi o eşarfă cu verde şi alb, ca să-mi arăt aprecierea faţă de italieni. Către seară am ajuns la motel.

Şi în timp ce Gabi s-a răsturnat într-un fotoliu, eu am cerut cheia.

Antonio macaronea cu recepţionerul. Am pus alături Pavese-le cumpărat. Din stânga veneau ultimele clipoceli ale soarelui, iar pervazul alb părea lustruit de o mie de mâini.

Am băgat de seamă că-mi scrie telefonul în carte şi am zâmbit, cu toate că văzusem bine în ochii lui acea privire dispreţuitoare, care era privirea lui Aurelius.

— *Tre-nove*, am spus eu numărul camerei.

— *Ma siamo vicini. Io sono in trentotto !*

Vocea lui Antonio era foarte prietenoasă, ca a oricărui *inevitabil*, însă de sub gene cobora un mesaj fără dubii pentru mine, ca şi cum mi-ar fi spus, aha, iată-te, în sfârşit! Unde te grăbeşti aşa? Nu eşti tu aici, pe brelocul meu, cu trei monede

romane? Eram la Roma, însă în realitatea mea păduchioasă, şi singura care contează pe lumea asta, mă găseam de fapt în faţa verandei, de pe care mă privea Aurelius, cu tot dispreţul lui imposibil de înmuiat.

Asta a fost tot. Şi aşa ar fi rămas dacă eu aş fi adormit, cum era normal. Dar n-am putut să adorm. Când am ieşit de la baie, Gabi sforăia dus, iar eu nu aveam niciun chef de somn.

Pe fereastra îngustă intra lumina lunii, o lună romană.

Am ieşit din cameră fără plan, iar în acelaşi timp s-a deschis şi uşa de la 38. Antonio era îmbrăcat cu un tricou grena şi cu bermude albe.

Iniţial mi s-a părut o idee bună să bem ceva în camera lui. El avea o sticlă de limoncello, iar eu deja mă vedeam ameţită, lăsându-mă să cad sub sărutările unui italian. *Vero*.

În camera 38 era aprinsă doar o veioză de sub care venea în valuri muzică, evident o voce de tenor impacientat. Uşa de la baie era deschisă şi se vedea că folosise cada, din care se prelingea încă o dantelă de spumă.

Îmi aduc aminte şi parfumul din cameră, un ceva dulce şi expansiv, ca inima unei clementine.

Antonio mi-a făcut semn să mă aşez, dar în momentul ăla deja mă răzgândisem. Stăteam încă în picioare, încercând să zic o frază memorabilă, dar, cum se întâmplă, nu-mi venea niciun cuvânt în italiană. În cele din urmă i-am spus:

— *Io sono contenta che ho visto tua stanza !*

Şi am dat s-o iau spre uşă.

Însă Antonio sărise deja în drumul meu. Mă gândeam c-aş fi regretat tot restul vieţii, dacă-l ratam, dar îmi intrase în gât o jenă fină. În fond venisem cu Gabi, care sforăia la doi metri mai încolo.

Îmi aduc aminte braţul bronzat, îi mai văd încă gâtul ieşind din tricou şi mai ales ochii, care nu mă ţineau sub observaţie, ci îmi intraseră prin cornee,

în capilarele vaselor sangvine, îi simţeam mişunând în globulele roşii, în celulele relaxate şi chiar şi-n micile mitocondrii, dilatate şi ele, ca şi cum ar fi stat la rând, una lângă alta, cu burta în sus.

Antonio m-a luat cu un singur braţ şi m-a lipit de tocul uşii de la baie. Devenisem aşa de presată de timp, încât i-aş fi mâncat pe loc tricoul lui grena.

Ce este ciudat e că nu-mi aduc aminte dacă m-a sărutat. Îi mai adulmec mirosul, mai aud cum dinţii lui îmi ating cerceii. Cerceii mei protectori, rămaşi de la mama şi de care eram nedespărţită. Îi mai văd chiar şi braţul care mi s-a înfipt în talie, văd totul, ca şi cum aş fi în afara propriului corp, aninată în tavanul băii.

Întâlnirea a durat extrem de puţin. Estimând inginereşte, poate trei minute.

De fapt, eu am intrat în cameră, el şi-a înfipt braţul în mine şi mi-a suflat în ureche, ceea ce mi-a dat un frison neplăcut şi, instinctiv, l-am împins. S-a dezechilibrat şi, cum pe jos era ud, a alunecat şi a rămas cu ceafa în buza căzii. Stăteam încă în picioare când şuvoiul de sânge a ajuns pe gresie.

Aş fi putut să anunţ recepţia.

Aş fi putut să chem Salvarea.

Măcar un telefon anonim aş fi putut să dau.

Dar în loc de toate astea, dintr-un pas am fost la uşă, am deschis-o cu mâneca pijamalei, m-am strecurat, lăsând-o în mod intenţionat de perete, şi într-un minut eram deja în pat, călare pe Gabi, pe acel Gabi pe care nu l-am mai văzut din clipa în care am aterizat la Otopeni, iar eu am sărit în primul taxi, fără să spun la revedere.

2. Pe paginile lui George Cal era rezumată povestea unui tip, plutitor ca toate personajele lui Pavese, pe care îl chema, evident, Antonio. De

altfel, titlul acelei poveşti, de a cărei veridicitate se îndoise Robi, era chiar aşa: *Antonio din Roma*.

Mi-am luat poşeta şi din Dimitrie Racoviţă până în Moise Nicoară cred că am făcut cinşpe minute. O să spuneţi că la picioarele mele mari n-a fost chiar aşa de greu. Dar greşiţi. Când am intrat în C2, eram cu plămânii în gât. Ca de obicei, în tufişurile căminului vedeam ochii lui Aurelius, iar o fostă rochie zăcea murdară, sub o tufă de măceş.

Pe policioara de cărţi nu era niciun Pavese. Am luat volum cu volum. Apoi am sunat-o pe Sisi, care a fost destul de categorică.

— Nu e, *ma chère*, nicio carte în italiană! E prima oară că aud să fi avut tu vreun Pavese!

Nu-mi mai aduceam aminte când văzusem ultima oară cartea, dar cu siguranţă era acolo. Îmi amintesc când am venit de la aeroport. Nu stăteam în camera asta, dar tot în C2. Am desfăcut geanta, am scos porcăriile cumpărate, iar Pavese-le l-am pus în raft, precis între Ryū Murakami şi cursul de Teatrologie. Nu l-am mai deschis niciodată, nu am avut nici măcar impulsul imaginar. Când m-am mutat, am stivuit cărţile în cutii, luând câte zece bucăţi, fără să le schimb locul. Iar în toamnă le-am aşezat din nou pe un raft similar, la alt etaj. Şi tot aşa şi anul acesta. Nu-mi aduc aminte însă dacă, de când stau aici, cu Sisi, am văzut/atins această carte. Ori alta. Cărţile mele sunt ca nişte batiste vechi, sunt pachete cu praf, ridicat din pereţii căminului C2, din tencuiala dată jos, din sacii de ciment care au zăcut pe coridoare, praf venit de-afară, printre tufele de măceş, printre blocurile cenuşii din jur, praf fin, ieşit din crăpăturile de granit din obrazul fărâmicios al oraşului, de pe roţile tirurilor, de pe aripile berzelor şi din hainele care se mişcă prin aerul parfumat de miliardele de petale de trandafir, pârlite de arşiţa verilor bucureştene.

După ce m-am întors de la Roma nu mi-aduc aminte să mai fi deschis vreo carte din această

bibliotecă. Şi cu atât mai puţin îmi amintesc cât şi dacă a stat la locul ei cartea lui Pavese.

Dacă o luase George Cal?

Îl şi vedeam furişându-se în cameră şi punând laba exact pe cartea aia.

Improbabil. Cal nici măcar nu ştia unde stau. Mai curând chiloţarul ăla de Ani. Dar cum lumea mea este făcută din coincidenţe, cine ştie cine, cunoscut sau nu, a răscolit în cutiile mele pe timpul vacanţei de vară şi, apoi, uite-aşa, din mână în mână, Pavese-le a ajuns în geaca lucioasă a fatalului George Cal.

M-am aşezat pe pat şi-am citit, în fine, rezumatul lui Cal, intitulat *Antonio din Roma*.

Acest Antonio pavesian descinde într-o după-amiază în chioşcul negru de la Greppo, coborând dealul „copt". Este un bărbat care se opreşte să fumeze o ţigară şi dispare înghiţit în lumina de toamnă. Aflăm că se numeşte Antonio abia când reapare în cârciumă, la Mulino, unde schimbă din nou două vorbe cu Poli. Acesta are de data asta o revelaţie: necunoscutul fumător era cel care o împinsese pe Rosalba, făcând-o să greşească ţinta. Vă aduceţi aminte scena în care Rosalba îl împuşcă pe Poli? Acesta, atins de glonţ, întoarce ochii spre Rosalba, care ţipa isteric *omorâţi-mă, omorâţi-mă*, iar peste umărul ei, sub soarele amiezii, vede chipul acestui Antonio. Era un bărbat tânăr a cărui înfăţişare îl izbeşte odată cu glonţul ieşit din pistolul Rosalbei. Abia la Mulino, către finalul romanului, aflăm că este un anume Antonio din Roma.

Dar de ce *Antonio*? Din atâtea nume posibile, cum de se aninase de mintea lui Cal tocmai *Antonio*?

Pe marginea paginilor printate, Robi scrisese enervat că toată povestea era o aiureală fără vreo legătură cu *Diavolul* lui Pavese.

Într-o oră eram din nou la birou, pândind un moment bun ca să pun mâna pe Cal şi să lămuresc

lucrurile.

3. Prin geamul uşii lui, Robi îmi făcea semne. Scrisese mare pe latul unei foi A4 *hai cu mine diseară la Scala Pub !*

Am umflat consecutiv obrajii, vrând să spun că nu eram hotărâtă. Am lăsat pe birou pagina lui Cal, pe care scria *Antonio din Roma*, în timp ce pe coridor trecea, dreaptă, madame Ecaterina, care în sfârşit se hotărâse să se care. Nu cred că cineva ştia ceva despre moartea acelui Antonio, care acum era atât de departe de mine, încât nici nu puteam să-mi aduc aminte dacă mă sărutase sau nu.

Robi îmi flutura pagina cu invitaţia în Scala Pub. Voia s-o văd bine. Apoi, ţinând-o cu două degete, îi dădu drumul în maşina de tocat, ridicând umerii în semn că se vărsase treaba. Ar fi fost ca lumea să ieşim la Scala, de ce nu? M-am ridicat de la birou exact în momentul în care Cal ajunsese în uşa mea, încât părea că m-aş fi ridicat special pentru el.

Era, ca de obicei, cu geaca încheiată până în gât.

— Cred că are dreptate Robi: eşti cam mitoman!

— De ce?

Cal intrase deja în încăpere şi se pregătea să se aşeze cu fundul pe biroul meu.

— Dacă îţi pui dorsalul pe masa mea, poţi să te consideri concediat.

— Şi unde ai vrea să stau, pe scaunul ăsta rupt şi plin de căcat?

— Poţi să stai şi în picioare!

Cal mă privea ca Aurelius, frământând un milion de bule în ochii lui negri.

— Ce este, tanti, te-ai supărat cumva pe mine?

Vedeam cu coada ochiului lumina de toamnă scurgându-se printre cabluri, iar în ceafă mă lovea zâmbetul subţire al lui Aurelius. Uneori îl văd stând pe verandă, cu şalul alb înfăşurat în jurul gâtului, ca şi-acum, în mijlocul celei mai tensionate discuţii.

— Nu este niciun Antonio în Pavese, l-am luat eu la sigur.

— Ai citit tu cumva romanul?!

— Bineînţeles! Doar nu crezi că eşti singurul cititor din lume?!

— Asta înseamnă că ai citit şi *Madame Bovary*?

Gândul că în două zile aveam oricum rezumatul Bucătăresei mă făcu să spun cu toată siguranţa:

— Nu ştiu cum de ai tupeul să susţii prostiile astea! Ce este în capul tău? Crezi că nu vei fi niciodată descoperit?

— Nu doar că am dreptate, dar am convingerea că n-ai citit nici Flaubert, nici Pavese. Oricine citeşte recent *Bovary* îşi aduce aminte măcar primele pagini, unde nu e vorba despre Emma, ci despre Charles, pe care îl pune profesorul să scrie de douăzeci de ori *ridiculus sum*.

— Venise cu o şapcă idioată, bineînţeles că îmi amintesc!

— Profesorul, mă întrerupse Cal, în timp ce se aşeza cu o pulpă pe biroul meu, este tatăl acelui Jean Binette de care am pomenit în rezumatul meu.

Cu toate că citisem cu două seri în urmă începutul romanului, nu-mi mai aminteam numele, dar cu siguranţă nu era Binette, pentru că mi-ar fi sărit în ochi.

— Nu apare niciun Binette în scena asta cu şapca lui Charles.

— Bineînţeles, nu apare numele, dar aflăm aici că Denis...

Cal mă privi o clipă ca şi când ar fi vrut să ştie dacă-mi aminteam cine e Denis. Bineînţeles, nu ştiam, iar el îşi dădu imediat seama.

— Denis-Bartholomé era tatăl lui Charles Bovary, preciză el, cu vădită bunăvoinţă, îţi aminteşti, un domn cu inele multe...?

Culmea, îmi aminteam:

— Ah, da, cu perciuni şi inele!

— Ei, unul dintre inelele lui Denis ajunge la bătrânul Binette. E un amănunt, firește, dar tocmai aceste detalii sunt de interes într-un roman atât de cunoscut, nu eşti de părere?

— Ei, şi ce se întâmplă cu inelul ăsta?

— Păi parcă ziceai că ai citit?

— Da! Şi? N-am voie să uit de inelul lui Bartholomé Bovary? Asta chiar e culmea!

Cal mă privea cu oarecare milă, iar bobiţele din irisul lui negru pluteau fără să tresară.

— Inelul acesta, care ajunge la Jean Binette, este vag pomenit în *Madame Bovary*, dar Flaubert îl introduce şi în nuvela *Un suflet curat.* Îţi aminteşti de avocatul Bourais?

Asta era deja o neobrăzare.

— Păi ce crezi tu, că sunt repertoar didactic? Noi aici facem altceva! Dacă eşti pasionat de rezumate, de ce nu te faci profesor? Du-te la un gimnaziu şi înnebuneşte-i pe copii cu detalii de astea. Mie să-mi spui cum ai pus laba pe Pavese-le meu!

— Al tău?

George Cal era consternat pe bune, nu era nevoie de întrebări suplimentare ca să-mi dau seama că nu ştia nimic despre exemplarul meu, în care încă mai stătea pitit telefonul lui Antonio, adevăratul Antonio, mort accidental într-un hotel din Roma.

4. Bucătăreasa mi-a dat rezumatul într-un plic. Eu i-am dat banii ca la aprozar, în mână. Era într-adevăr o femeie cam tăbăcită, dar cu pretenţii, ca o damă din cărţile de joc.

Rezumatul Bucătăresei era aproape identic cu al lui Cal. Până şi Binette era menţionat, fără să se insiste asupra lui: „Romanul are o galerie mare de personaje, unele care apar doar pasager (ca Jean Binette)”.

Mă simţeam deja prost şi într-un fel datoare să-l pun pe Robi în temă.

— Uite ce este, Binette chiar e un personaj, unul neînsemnat, dar apare în roman.

— Arată-mi pagina şi o mănânc, aici, de faţă cu voi, urcat pe pervazul ferestrei, zicea Robi, fluturându-şi cu amândouă palmele părul de ciocolată.

— Mâine îţi aduc şi fragmentul!

În C2 era o seară cu lume multă şi răscolită. De la fereastră se vedeau tufele de măceş în care stă ascuns Aurelius, iar peste blocurile din jur cădea un cer limpede. Am sunat-o pe Bucătăreasă şi pentru că nu răspundea i-am trimis un SMS. Voiam pagina şi ediţia unde apărea Binette.

Încercam să-mi aduc aminte timpul în care murise interesul meu pentru romane. Nu se stinsese instant, la ora X, dar mi-am dat seama atunci că, imediat după întâmplarea cu Toni, se răriseră şi cărţile din viaţa mea. Apoi, întoarsă de la Roma, o perioadă nu prea mai deschisesem uşa vreunei librării. Mă gândeam deja că poate aceste întâmplări, de care nu m-am simţit în niciun fel responsabilă, mi-au subţiat sensibilitatea, m-au abrutizat pe nesimţite, terfelindu-mi cele mai rafinate plăceri. Şi, tot gândindu-mă, mi-am amintit că amândoi aceşti *inevitabili* din viaţa mea aveau un numitor comun, un terminal magnetic, spre care duceau toate nefericirile mele: Aurelius.

Cam atunci, când mintea mea se întorsese la coada maliţioasă a lui Aurelius, l-am auzit pe Ani la uşă. Mi-am luat o haină la repezeală şi am ieşit ca şi cum aş fi fost în întârziere. Ani, cu un tricou pătat, se rezema de tocul uşii.

— Nu stau decât un minut.

— Nu stai deloc, n-am timp, l-am repezit eu, luând-o pe coridor ca un cursor de mouse.

— Ştiu cine l-a omorât pe Toni, a urlat el, dar îmi era imposibil să mă întorc.

Ajunsesem aproape de lift.

5. În seara aia m-am întâlnit cu Leo în LOB. Părea abătut şi m-am gândit că iar îl bătuse mă-sa la cap.

Erau trei proiecţii – între care, una de la studioul nostru, un scurtmetraj despre zece minute din viaţa unui copil al străzii, zece minute de spălat parbrize pe strada Batişte.

Clubul era plin de lume proastă, iar eu am picat pe o pauză.

— Ce faci, Leo? Mai vine cineva?

Pe masă avea un teanc de dosare peste care îşi ţinea amândouă palmele, ca şi cum ar fi vrut să le ascundă.

— Nu. N-aştept pe nimeni.

Leo era încurcat.

— Ce bei?

— Un şnaps oarecare. Vrei să-ţi iau şi ţie ceva?

Asta însemna să se ridice de pe maldărul de hârţoage. L-am privit cum se târa spre bar cu o palmă pe buzunarul de la spate al jeanşilor cafenii. În primul dosar era o pagină pe care scria *Nasturele lui Stavroghin*. Nu-mi trebuia cine ştie ce minte ca să-mi dau seama de unde era. Când a pus paharul pe masă, i-am zis ca şi cum l-aş fi lăudat:

— Vasăzică iar ai primit un *point-of-view* de-al lui Cal!

— Nu!

Glasul lui, mâţâit în mod normal, era acum ca un cui trecut prin muzica lui Morricone.

— Să ştii că nu ai dreptate în privinţa lui Cal. E el cam arogant, dar e un tip rafinat.

Leo stătea în faţa mea şi în timp ce-mi spunea cât de citit e Cal, buzele i se împliniseră bine şi-o clipă m-am gândit la gura turuitoare a maică-sii.

— Cred că Robi are o problemă cu el!

Nu doar că începuseră să i se lumineze pleoapele, dar vedeam pe umărul lui ochii de fier ai lui Aurelius. Veţi spune că nu e normal pentru mine, o tipă cu doi morţi lipiţi pe trecut, înfiptă cu

labele mele numărul 40 în pardoseala de stejar a unui club de rahat, să văd încă după atâta timp ochii lui Aurelius răsărind din tufele de măceş, pe aleile din faţa căminului, prin gangurile bucureştene şi acum chiar aici – o privire crescută în inima neagră a timpului trecut. Dar să vă explic: Aurelius nu este doar o fiinţă care m-a rănit cândva. Nici măcar nu m-a incomodat ca existenţă. Între el şi mine n-a fost decât un dispreţ tăcut, un val de fiere trimis periodic, de pe verandă, printre rafturile de cărţi, de pe canapeaua verde, din toate acele locuri înrădăcinate în celula de bază a memoriei mele. Aurelius a fost singura fiinţă care m-a urât din prima clipă. Iar aversiunea lui s-a topit treptat, distilată pe parcursul relaţiei noastre, devenind în cele din urmă un dispreţ superior şi calm, ca o linguriţă de şerbet uitată săptămâni de-a rândul pe marginea unei farfurii. Ştiţi cum arată şerbetul ăsta? Ca ipsosul învechit. Mort, dar cu pretenţii. Exact aşa era şi ura lui Aurelius. Nu mi-a dat nicio şansă, nu m-a lăsat să-i spun cine sunt, convins că evoluţia mea se-ncheiase de mult. Mă privea cu fălcile încleştate, cu nasul puţin umflat, fără să clipească, iar uneori întorcea capul după mine, ca un spectator în aşteptarea gongului. Şi, ca un făcut, numai cât îl vedeam că plimbă capul după mine, scăpam obiectele, mă împiedicam, îmi juleam genunchii ori îmi pierdeam cumpătul în asemenea hal, încât începeam să mă bâlbâi. Acesta era momentul cel mai greu pentru mine, când nu mai nimeream cuvintele, când îmi scăpau vocalele topite în fundul gâtului şi când fraza se făcea ţăndări. Abia atunci Aurelius dădea din el adevărata otravă: avea un mod particular de a se bucura de eşecurile mele, încât mi-a rămas înţepenit pe tabla neagră din fundul minţii, acolo, ştiţi, unde apar din când în când feţele luminoase ale celor mai crunţi şi fandosiţi duşmani.

Păşea pe pragul casei, nepăsător, mişcându-şi coada ca pe un evantai, iar dacă se întâmpla să dea

cu ochii de mine, ridica brusc spinarea, pentru o clipă, ca şi cum ar fi fost pregătit de război. Apoi se liniştea brusc, amintindu-şi că eram eu, o biată vietate fără valoare. Să nu credeţi că n-am încercat să-i câştig încrederea! În nenumărate rânduri chiar! M-am chinuit să-i intru în graţii, să-i fac plăcerile şi chiar să mă umilesc, însă, la toate încercările mele, se dădea un pas înapoi, oripilat de posibilitatea unei atingeri, ofensat de compania mea, şi jubilând ori de câte ori mă arătam mâhnită de înfrângerile mele. Aurelius, desigur, nu zâmbea, nu se bucura pe faţă, ci avea un mod discret de a întoarce capul într-o parte, continuând să se uite la mine ca la un păduche.

Îi văd şi acum ochii, aproape galbeni, faţa scârbită, nasul uşor inflamat, îl văd încă jignit de existenţa mea până în scoarţa intestinală, clipind pe umărul lui Leo, cu neputinţă, cu un regret autentic ori cu o suferinţă convingătoare. Iar vedenia asta şi toate gândurile aferente m-au făcut să pierd o parte din ce-mi spunea Leo.

Avea aerul că şi-a luat inima în dinţi şi că e gata să-l apere pe Cal orice-ar fi.

— Într-adevăr, Stavroghin avea un nasture, începu el, o singură piesă, cât copeica, îţi aduci aminte?

Nu-mi aduceam, nu puteam să mint, iar mutrismele lui Aurelius, imaginarul Aurelius, mă împiedicau să mă prefac. Ca să minţi, ai nevoie de energie şi mai ales de o minte nefolosită.

— Uite, eu îmi amintesc de amănuntul ăsta, dragă Licia, nu pot să spun de ce l-am ţinut minte, însă nasturele, abia acum, citind prezentarea lui Cal, capătă sens.

Leo mă privea de jos în sus, iar în acel moment mi-am dat seama de ce mă simţeam atât de bine în compania lui. Candoarea asta din ochi făcea să-mi dispară orice panică, orice urmă de nemulţumire, să se spulbere chiar şi omniprezenta faţă a lui Aurelius.

— Ei, dragă Licia, dacă mă mai asculţi...?

— Sigur, Leo. Zi mai departe!

— Nasturele ăsta fusese cusut pe un paltonaş, în stofa rară a unei haine de copil, care haină fusese, bineînţeles, ani buni paltonul îmblănit al unui domn, apoi scurteica unei gospodine şi în cele din urmă paltonaşul unui copil umil. Ştii de ce ţinea Stavroghin acest nasture între degetele lui neliniştite?

Îmi părea rău să-i spun că nu.

— Nasturele ăsta era singura lui legătură dintre ce voise să fie şi ce fusese de fapt, era dovada muncii sale asidue de a deveni diabolic împotriva naturii sale.

Leo se ambalase bine, iar din valurile de fum albăstrit de spoturile barului mi se părea deja că se rostogoleşte un nasture de os alb.

În momentul acela, în uşa clubului a prins fiinţă silueta lui Ani, în haina lui gri, cu gulerul ridicat până în dreptul urechilor înroşite de frig.

— Scuză-mă, Leo, am aruncat eu, ridicându-mă sub primul impuls.

La toaletă era full, se stătea în şir pe coridorul îngust. Nu speram să scap aşa de Ani, dar măcar puteam să-mi fac un plan.

În spatele meu s-au aşezat două tipe din categoria „măi", ţoape disimulate, care bagă din când în când câte un „măi" cu o faţă suferindă. Astea două vorbeau despre cultură. La coadă la closet. Nu despre cultură în general, de fapt, ci despre prostia endemică la români. Îţi imaginezi, zicea una, *măi*, la mine la facultate nu e niciun prof care să ştie ceva. Aia de la Comparată m-a pus să-i fac un rezumat la *Madame Bovary*! Da, şi? *Măi*! Dar nu e Thomas Mann! E Flaubert, îţi dai seama?! Şi l-ai făcut? Ei, *măi*, nici chiar aşa! L-am luat de pe net, ce, eram tâmpită!

Recunosc, cum am auzit de *Madame Bovary*, mi s-a aprins becul. Fufele astea *măi*-oase erau de la Litere.

Când am ieşit de la budă, Ani era înfipt deja în buza barului. M-am strecurat spre masa lui Leo cu gândul să-mi iau la revedere, însă pe locul meu stătea destins George Cal, ţinându-şi picioarele lungite sub masă. Avea dredurile strânse pe ceafă, într-o eşarfă aurie. Bineînţeles, m-am cam fâstâcit, dar Cal era în dispoziţie bună. Ţinea neapărat să mi-l prezinte pe traducătorul lui, un tip plecat de cinşpe ani în Germania:

— Uite, prietena mea, a zis Cal, pe un ton de mare mulţumire, apăsând cuvântul *prietenă* încât se făcuse ţepos şi de nerecunoscut, Andru traduce *Pantofii Gloriei*.

Traducătorul era un tip mărunt, cu părul tuns păpădie.

— Ai citit romanul lui Cal?

— M-am uitat prin el.

— Oh, am continuat eu, de când voiam să întâlnesc pe cineva care a pus mâna pe cartea aia, la propriu! Şi despre ce e vorba în ea?

— Eh, abia am început.

— Ai volumul pe hârtie?

— Nu. Doar câteva pagini în format electronic, deocamdată.

Aş fi vrut să schimb o privire rea cu Leo, dar el părea foarte fericit. Stătea cu ochii lipiţi pe Cal, încât aproape că tresări când cineva îl anunţă că venise rândul filmului nostru. Leo urma să facă prezentarea. Însă, spre surprinderea mea, Cal se ridică imediat şi o luă spre prezidiu.

— Doar nu-l laşi pe el...

— De ce nu?

Cal se aruncă imediat în poveste. În viziunea lui era un film complex, cu zeci de personaje, cu simboluri şi, evident, cu un final puternic. Intrase chiar şi în epopeea părinţilor care îl abandonaseră pe micul spălător de parbrize, descria până şi rochia de mătase a unei femei care se săruta pătimaş în scara unui bloc, nu departe de locul în

care copilul aluneca printre maşini, în căutarea parbrizelor murdare.

Nimeni dintre cei care făcuseră filmul nu părea deranjat de fabulaţiile lui Cal. Scenaristul surâdea euforizat, iar regizorul fuma neclintit, cu faţa aproape integral acoperită de ochelarii negri.

Şi-atunci m-am gândit că poate Leo avea dreptate, iar George Cal era pur şi simplu un tip genial, care nu doar că citise literatură clasică la greu, dar trăia încă în interiorul cărţilor citite, făcând acele conexiuni de care mintea mea, acaparată de Aurelius, ori pragmatismul *filmmaker*-ilor nu erau în stare. George Cal trăia intelectual, printre oameni ca mine, incapabili să mai recitească *Madame Bovary*.

Când a terminat Cal prezentarea, eu eram deja într-un taxi, privind cu mulţumire silueta lui Ani care se fâţâia în faţa clubului, întrebându-se unde dispărusem. Iar lângă mine, în urechea mea, simţeam respiraţia lui Aurelius, mai mult, năduful unei fiinţe care nu putea să mai trăiască ştiindu-se contemporana mea.

III. Blocul de la „Favorit”

1. În săptămâna de dinainte de Crăciun, Robi a descoperit că tipii care scriseseră despre romanul lui Cal nu avuseseră niciunul cartea.

— M-am întâlnit aseară cu Marcu de la TV. El a prezentat elogios *Pantofii* ăia invizibili, îţi aduci aminte, un sfert de oră ne-a aiurit cu valoarea incontestabilă! Ei, de fapt asistenta lui i-a făcut cronica, pe care bineînţeles n-a scris-o ea, dar cine crezi?! I-a dat-o însuşi Cal! Îţi dai seama, meduzoiul ăsta cu căpăţâna perforată de dreduri nu doar că n-a scris romanul, dar îşi mai face şi cronicile!

Enervarea lui Robi nu mă atingea deloc. Chiar nu mă interesa dacă George Cal scrisese sau nu ceva. Oricum, ştiam foarte bine că nu aveam să-l citesc. Nici pe el şi nici pe nimeni. Pândită de ochii nevăzuţi ai lui Aurelius, ai cărui locotenenţi cădeau seceraţi fără să le fi făcut ceva, în lumea mea, evenimentele erau cu mult mai dense decât în acţiunea previzibilă a unei cărţi. Dacă aş fi făcut parte dintr-un roman, mai devreme sau mai târziu ar fi trebuit să plătesc pentru că mă speriasem de apariţia neaşteptată a lui Toni pe marginea unui puţ de lift! Ca să nu mai vorbim de italianul mort lângă mine! Ce romancier m-ar fi iertat ori ar fi ţinut cont că tipul îmi suflase pur şi simplu în ureche!? Dacă mâine aş fi văzut *Pantofii* lui Cal, aş fi trecut mai departe, fără pic de curiozitate, fără imboldul de altădată, de a-mi înmuia arătătorul în salivă ca să răsfoiesc romanul unui bărbat dorit. În realitatea nudă a fiinţei mele, nu mă interesa deloc dacă George Cal scrisese sau nu cartea. Nu voiam să-l citesc, ci să-l fut.

Dar nu puteam să-i spun lui Robi, care era ca detectivul înainte de a-şi încheia cazul. În plus, intrase până-n gât în scenariul despre moartea lui

Toni. Şi el, ca şi Ani, credea că a descoperit criminalul. Aflasem deja care era marele clu. În dosarele poliţiei era menţionată agrafa aia, găsită pe fundul puţului, iar Ani o trimisese pe cheltuiala lui să-i facă analiza ADN. Ca şi cum asta ar fi demonstrat că între hoitul lui Toni şi agrafă ar fi fost vreo legătură. De ce credea el că asasinul trebuia neapărat să-şi piardă clamele pe la locul crimei?! În plus, nu-mi aduc aminte să fi purtat chestii în păr, nici agrafe, nici alte buburuze. Pe atunci aveam doar cerceii de la mama, nişte cercei de aur, cam ostentativi, dar care îmi dădeau sentimentul că am aripi protectoare deasupra mea. Iar aceşti cercei i-am avut încă cel puţin doi ani după moartea lui Toni. În direcţia asta eram foarte liniştită.

Ceea ce mă furnica însă era evoluţia lui Cal. Nu doar că acaparase cu totul atenţia lui Leo, dar îşi făcuse şi un birou separat, pe care-l ţinea închis. Venea pe la prânz şi răsucea cu zgomot cheia. Dacă înclinam puţin capul, puteam să văd uşa, între biroul lui Robi şi al lui Leo, o încăpere unde ţinusem până atunci scenariile primite şi care, fiind oricum prea multe, stăteau acum de-o parte şi de alta a coridorului, în teancuri legate cu sfoară.

La petrecerea din Ajunul Crăciunului, Leo era de-a dreptul transfigurat, stătea pe fotoliu, cu părul arici roşu, şi ne spunea, mie şi lui Robi, ca şi cum Cal nici n-ar fi fost de faţă:

— Plotul ăsta pe un episod din *Supravieţuitorul* lui Palahniuk e tentant.

— Care episod?

— Tender Brason, vă aduceţi aminte, îngrijea, printre altele, o grădină cu flori artificiale. Momentul la care se referă George începe cu tufa de trandafir în care agaţă flori de mătase, luate de la Columbia Memorial Mausoleum. Sunt flori roz, înşirate pe sârmă verde. Tender umplea fără grabă bidonul de plastic, oprindu-se exact când apa ajungea aproape de gâtul sticlei. Închidea

robinetul, îşi trecea dosul palmei pe frunte şi apoi scotea din buzunar flaconul de *Eternity*, de la Calvin Klein. Turna jumătate de parfum în bidonul de 10 litri, înşuruba stropitoarea şi apoi uda trandafirii, florile luate de la morţi. Între tulpinile spinoase, găseşte într-o zi un crucifix de plastic, de fapt o sticlă de *juice*, de un sfert de litru, turnată în forma unui crucifix, cu un Isus vopsit şi cu mâinile întinse pe braţele crucii bombate. Tender scoate din buzunarul salopetei un marker şi îşi scrie cu litere apăsate numele, exact între picioarele acelui Isus-sticlă, apoi îngroapă cu grijă obiectul la rădăcina trandafirului.

Îmi aduceam aminte episodul, mai ales că citisem recent romanul şi mi se părea într-adevăr bun de ecranizat, chiar începusem să mă gândesc la George Cal din alt unghi, era el enervant, dar nu puteam să nu-i recunosc talentul de a scoate povestioarele astea din mormanele de vorbărie uitată, din ceea ce văzuseră şi simţiseră milioane de minţi, fără să le rămână în cortex aceste părţi zburătoare şi fragile, care se lipeau doar de mintea lui magnetică. În plus, emoţia lui Leo, modul lui sincer de a se entuziasma de micile poveşti mă înmuiaseră şi pe mine.

Singurul ţepos era Robi, pe care nemulţumirea îl făcuse parcă şi mai greu de acceptat. Îşi petrecea timpul cu Moţata, convins că va produce el însuşi filmul unei crime teribile, ceea ce nu pot să spun că nu-mi dădea un oarecare disconfort, cu toate că ştiam, poate numai eu singură, că nu era nimic de descoperit în moartea prozaică a lui Toni. Nu-l omorâse nici ceasul rău, nici frica mea, ci aroganţa.

2. În C2 era o atmosferă de mare sărbătoare. În hol clipea un pom de iarnă şi de prin camere se auzeau colinde de Crăciun. Din oglinzile liftului mi se părea uneori că mă taie privirea lui Aurelius, iar pe mocheta din fibre sintetice auzeam atingerea

electrică a unor unghii nevăzute. Deşi mă cutremura amintirea lui, niciodată nu l-am urât. Aşa cum s-a întâmplat după aceea şi cu ceilalţi indivizi, ieşiţi din chiloţii lui Aurelius, mă simţeam doar intimidată şi invizibil atrasă, cuprinsă de o admiraţie destul de greu de cărat, pentru că orice sentiment de soiul ăsta are în pliurile fustei lui mii de întâmplări, de gesturi şi de cuvinte care fac să meargă maşinăria unui om pătruns de uimire. Iar eu chiar se poate spune că eram uluită, mai ales când apăreau ei doi, bunicul meu şi cu Aurelius, nedespărţiţi şi de nedespărţit. Coborau treptele casei noastre din Zinca Golescu numărul 45, priveau peste măciuliile nalbelor, amândoi în acelaşi ritm, cu aceeaşi lene, ignorându-mă cu desăvârşire. Apoi se aşezau exact în acelaşi moment, pe banca verde, sub umbrar ori chiar pe treptele casei, însă cel mai bine mi-i amintesc pe verandă, în scaunele de răchită, îngropaţi în trei-patru perne.

Dacă uneori se întâmpla ca bunicul să-mi arunce vreo vorbă bună, Aurelius întorcea capul în altă direcţie, cu o mutră jignită şi, după un timp, mă privea ca şi cum mi-ar fi spus iată, fetiţo, îţi fac în sfârşit favoarea pe care-o aşteptai!

Chiar dacă de fapt nu mi-a făcut niciodată ceva anume, dispreţul lui superior era atât de evident, încât, după cum am apucat să spun, îmi trezea sentimente de respect şi însăşi nefericirea mea, de a mă şti dispreţuită de el, radia un soi de dorinţă ascunsă ca într-o zi să ajung să am siguranţa, distincţia şi forţa lui.

De aceea, cu toate că îi simţeam gheara îngropată în furnirul liftului, nu eram pătrunsă de teroare, cât de frica de a nu rămâne pentru totdeauna în umbra rafinatului Aurelius. Când s-au deschis uşile liftului, m-am trezit faţă-n faţă cu Robi. Nu-l văzusem niciodată prin cămin, aşa că l-am întrebat, înainte să ne salutăm, dacă fusese la Ani.

— O, nu! Am dus cuiva o traducere!

— Tu faci şi traduceri? Habar n-aveam!

Robi tradusese o piesă de teatru din engleză pentru nişte tipi de la Actorie care-şi pregăteau licenţa.

— Şi cât le-ai luat?

— Sunt nişte amici.

Nu ştiu de ce Robi, întâlnit acolo în faţa liftului de la etajul opt, era altul, avea alt parfum şi brusc am simţit că n-aş fi vrut să coboare şi să dispară înainte de a-mi înţelege bine dorinţa.

— Hai pe la mine să vezi unde stau!

— Ştiu unde stai. Adică o cunosc pe Sisi şi-am trecut o dată pe la ea.

Destăinuirea asta avu un efect rapid. Mi se părea că cineva mă decojise la repezeală.

— Păi tocmai! Dacă mi-ai văzut deja chiloţii, cu atât o să-ţi fie mai uşor să accepţi balamucul din camera aia.

Pe coridor nu era cine ştie ce mişcare, iar luminile de Crăciun făceau atmosfera aproape misterioasă. Robi călca prudent şi, privindu-i bocancii, m-am gândit că păreau mai mici decât botinele mele.

— Bei un ceai?

— De ce nu?

S-a aşezat pe patul lui Sisi, rezemându-şi spatele de zid. Văzut zilnic, îl ştiam pe de rost şi totuşi era altul, un tip cam schilod, cu pielea feţei aproape transparentă, impresie dată şi de părul castaniu şi lung până la umeri. Cum stătea tolănit, cu puloverul până-n gât şi părul căzut peste obraji, semăna cu John Lennon în anii ’70.

— Nu cumva aveai ochelari?

— De ce? Ţi se pare că nu semăn cu mine?

— Adică?

— E prima oară când ne vedem în afara serviciului. Ştiu cum e. Mi s-a întâmplat cu Leo. Îl vedeam toată ziua la studio şi mă obişnuisem cu el, chiţăind pe la uşi, o umbră a cărei faţă nici măcar

n-o puteam descrie. Într-o zi l-am întâlnit la *Evenimentul Zilei*. Stătea pe o canapea, cu ţigara între degete, sugând din când în când un pai roz, aproape înfipt în frappé. În prima clipă nu mi-am dat seama că era el. Am crezut că e unul dintre puştii care fac teren. Ştii că pe la ziare aşa e. Şi eu, când eram prin anul II de facultate, am lucrat la un cotidian, uitat fie-i numele, unde mă hinghereau prin telefon, dintr-o parte într-alta a oraşului.

Cum stătea rezemat de zidul alb, cu un afiş deasupra capului, mai ales povestind despre faţa necunoscută a lui Leo, el însuşi îmi devenise nefamiliar, ca orice bărbat la prima întâlnire.

— Bine, am zis eu, ca să folosesc tăcerea lungă rămasă între noi, dar nici Leo nu e cine ştie ce bătrân! El abia anul ăsta termină facultatea.

— Vrei să spui că Leo e student?

— Bineînţeles! Ce, nu ştiai?

— Nu mi-am dat seama că s-ar duce pe la vreo facultate. E de dimineaţă, nonstop, la studio.

— Păi ce, tu te-ai prăpădit ducându-te pe la cursuri?

Robi a zâmbit şi-a schimbat imediat vorba:

— Unde ţii ascuns ibricul ăla pentru ceai? Dă-mi-l să aduc apă.

— Bineînţeles că tu te-ai dus la cursuri, l-am tachinat eu, în timp ce-i întindeam cănoiul de plastic, îngălbenit de folosinţă. Te şi văd îngropat în cursuri ori scriind de zor toate titlurile scăpate din gurile strunite ale moşilor ălora din Litere.

Se mişca repede şi cu ochii în permanenţă aţintiţi pe obiecte. A adus cana şi-a pus-o în priză, iar cât a aliniat ceştile, cu câte-un pliculeţ aninat de ele, nişte plicuri de ceai care zăceau de luni de zile într-o fostă cutie de bomboane Raffaello, mi-a povestit tot ce ştia despre Leo:

— Prima oară l-am văzut la Action Film, când am venit să mă angajez. Stătea în scaunul lui de şef, între bibliotecile multicolore. Nicio clipă nu m-am gândit că e student. Părea foarte sigur. E el

cam rahitic, dar sunt mulţi bărbaţi care arată şi la patruj' de ani tot aşa.

L-am lăsat pe Robi să toarne apa peste ceai şi ne-am aşezat din nou pe paturi, faţă în faţă, ca nişte duelişti.

Robi se animase, arăta acum ca un spiriduş, cu părul dat după urechile albe.

— Înseamnă că nici maică-sa nu e aşa bătrână cum o ţineam eu!

— Domnule, Ecaterina e fără vârstă! De fapt chiar ştiu câţi ani are: patru'ş'şapte.

Vorbind, îmi dădeam seama că Robi îmi era foarte simpatic. Îmi plăcea să stau de vorbă cu el şi mai mult: să-l privesc aşezat pe patul lui Sisi, ca pe o păpuşă de cârpă.

N-a stat mult, poate două ore, dar orele astea mi le amintesc în detaliu. L-am bârfit pe Leo şi pe urmă am trecut la întrebări. Spre surprinderea mea, Robi părea obişnuit să dea raportul. Mi-a povestit că stătea cu chirie, într-o mansardă de pe Dionisie Lupu. Acolo îşi avea cărţile pe care le aducea la studio, acolo îşi făcea cafele, ceaiuri şi ouă prăjite, tot acolo îşi spăla singur rufăria. Bineînţeles, în timpul ăsta îl vedeam deja cum freacă aplicat ciorapii, maiourile, chiloţărimea, cămăşile şi poate uneori pantalonii, storşi la meserie şi atârnaţi în vreun geam, să se usuce.

— Speli şi cearşafuri?

— De ce? Ai ceva murdar pe-aici, prin casă?

După cum se uita la mine, îmi dădusem seama că şi el se gândea la viaţa mea domestică, poate că îşi imagina cum îmi frec şosetele, sutienele şi fustele de vară.

— Din când în când mă duc acasă şi-mi aduc lucruri curate.

— Adică ţi le spală mami? De unde eşti?

Robi făcea foarte bine faţă, ca un bărbat rodat, fără să se fâstâcească sau să se irite la întrebările mele. Era din Buzău. Acolo îşi trăise viaţa de adolescent, alergând dimineaţa spre ora de română,

golind anticariatele, ciugulind din librării şi speriindu-i pe ai lui cu pofta nebună de citit.

— Normal, viaţa mea de la Buzău se măsoară în cărţi: pot să-ţi povestesc ziua însorită de mai, când am găsit *Ulise*, zăcând pe o cutie de carton. Ieşisem după cartofi. Mama e genul ăla care se apucă să facă mâncare şi pe urmă îşi dă seama că lipseşte nu ştiu ce şi îl rupe pe bietul Robert din cărţi, îi pune sacoşa în mână şi-l trimite la piaţă.

Ascultându-l cum povestea despre mama lui, deja mi se părea nu doar că stăm acolo de vorbă de ani buni, dar că mi-ar fi plăcut să cobor eu în locul lui, din apartamentul de bloc de pe Strada Gării, să ies pe uşă şi să o iau pe trotuarul cenuşiu, direct spre piaţă, în marginea căreia un alcoolic mohorât păzeşte *Ulise*, în ediţia ponosită de pe vremea lu' Împuşcatu'.

— Cât ai dat pe el?

— N-o să crezi, dar mai puţin decât aş fi dat pe o bere.

— Bine că mi-ai zis, acum îl şi văd pe vânzătorul tău ambulant cumpărându-şi o sticlă de Ursus.

— Care Ursus? Ceva la pet nu zici?

Când a plecat, era din nou altcineva. Ca şi cum se mai dezbrăcase de o parte din haine, iar când am deschis uşa, m-am apropiat de el şi am adulmecat mirosul încălzit care iese întotdeauna din decolteul puloverelor, un firişor înfricoşat şi ceţos, care dă de foarte multe ori adevărata măsură a unui bărbat. Robi părea învăluit în aburii unor păstăi de curând zdrobite. Iar parfumul ăsta, de crudăciune, l-am ţinut minte toată noaptea.

3. Petrecerea de Crăciun am făcut-o în LOB, cu câte un pahar de şampanie. Cal îmi arunca din când în când ocheade scârbite, era în mod evident jignit de dorinţele mele care, mai ales după ce golisem paharul, erau la liber. Chiar şi Robi observase, este adevărat, că-mi era greu să-mi

dezlipesc ochii de pe cămaşa lui Cal, descheiată ostentativ, aşa încât să i se vadă pieptul de gumă bronzată. Din buzunarul pantalonilor îi ieşea un colţ de hârtie, ceva plastifiat, ca o legitimaţie, şi începusem să mă gândesc că poate nu era atât de controlat golanul ăsta care ne cucerise pe toţi. Aşteptam să-i cadă cartolina aia ca să mă pot bucura de acest mic eşec ce l-ar fi făcut să coboare două trepte. Să pot să-i spun: uite, Cal, îţi curg buzunarele, mâine-poimâine îţi vei pierde şi chiloţii! Mi-am mai luat un pahar de vin alb, deşi eram deja ameţită, cu gândul că în câteva minute o să-mi chem un taxi şi o să dispar ca o Cenuşăreasă.

Barul era plin de pahare de plastic din partea casei, iar din ochii de neon ţâşneau, din când în când, stropi de albăstrele.

N-am stat nu ştiu cât, am făcut un drum la toaletă, unde coada era de zile mari. Când m-am întors, la masa noastră nu mai rămăsese decât Robi, pierdut într-o conversaţie telefonică. Era un Robi convenţional şi nu-mi mai amintea cu nimic de bărbatul care mă vizitase.

Şi pe când mă gândeam la un Robi alergând cu sacoşa prin Buzău ori rezemat de zidul alb din camera mea de cămin, am băgat de seamă că lângă scaunul meu strălucea o legitimaţie. Imediat m-am gândit că era a lui Cal, deşi prea mi se părea de tot să ajungă la picioarele mele. Am acoperit-o cu talpa botinei numărul 40, iar când Robi s-a dus la bar, am şi înhăţat-o. E curios cum de ajunsese acolo, după ce îi văzusem colţul ieşind cu ostentaţie din buzunarul lui Cal, şi chiar şi acum mă mai gândesc că poate el însuşi o plantase acolo. Era o legitimaţie de membru al Asociaţiei de Proză Scurtă, de care nici n-auzisem până atunci. În afară de numele lui George Cal, mai avea şi adresa, scrisă citeţ, o adresă din Drumul Taberei, ceea ce m-a făcut praf. Se ivise o nouă coincidenţă, una la fel de şfichiuitoare ca şi celelalte, căci George Cal locuia la „Favorit”, în acelaşi bloc cenuşiu, pe

care-l visam uneori, luminat de neon, blocul unei alte întâmplări ghinioniste, de la sfârşitul facultăţii, când soarta m-a aruncat sub papucul lui Daniel Anton.

Arta machiajului

Bineînţeles, nimeni nu-i spunea Daniel, ci Anton, pe acel nume care mă persecută şi care pare născut din ura lui Aurelius, căci toţi aceşti Toni-Antoni au apărut ca ciupercile, din mantaua încăpătoare a inepuizabilului Aurelius. Trimisese în urmărirea mea o săgeată cu mii de reverberaţii, dublată la infinit de o trupă antonesciană, întreruptă probabil din loc în loc de câte un George Cal, pentru întărirea regulii.

Daniel Anton era un *inevitabil* din categoria „câine". Nimic nu mi se pare mai primejdios ca un bărbat aflat între treizeci şi patruzeci de ani. Când ajung la vârsta asta, sunt loviţi de premoniţia ratării şi intră într-un fel de turbare, încercând din răsputeri să se agaţe pe parcursul acestui deceniu, pe care îl resimt ca pe ultima pistă a realizării lor, să se agaţe, spun, de o balustradă salvatoare.

Daniel Anton era pe marginea balconului de unde dădea picioare tuturor celor care încercau să urce liniştiţi pe lângă el. Printre aceştia mă număram şi eu. În perioada aia îmi pierdusem încrederea în facultate şi voiam să muncesc, de fapt să mă angajez în diverse locuri ca să-mi fac rost de experienţă pentru CV. Aşa am ajuns la o agenţie de turism, pe post de operator, adică un fel de slugă generală. Iar Daniel Anton era şeful meu, căruia de fapt îi spuneam Anton Câinele.

Era un colţos isteric, foarte dispus să-i calce pe toţi în picioare, iar eu ajunsesem pe locul unu, între preferinţele lui. Motivul era mai mult decât stupid: v-am spus, eram la sfârşitul facultăţii şi îmi făceam lucrarea de diplomă. De fapt, *el* credea că mi-o fac şi ajunsese să mă urmărească pas cu pas,

iar din când în când să-mi deschidă fişierele din computer ca să vadă dacă n-am acolo vreun document cu presupusa mea teză, de care pe vremea aia, a terorii, nici măcar nu mă apucasem. Îmi e jenă să vă spun, dar, conform codului meu genetic, mă simţeam atrasă de dobitoc. Pe cât îi simţeam mai adânc dispreţul şi ura, pe atât mă legam mai mult de mişcările lui bărbăteşti, de botul proeminent, de vena iritată pe care i-o mai văd încă şi acum în mintea mea, încordată, vineţie şi ieşită ca un furtun, sub maxilarul care-i rupea pielea.

Anton era exact bărbatul mucincurist care mă făcea să mă simt femeie, acel bărbat conectat la creierul lui Aurelius şi, prin el, la întâmplarea mea capitală, îngropată între tufele de măceş.

În ziua de iunie pe care vreau să v-o povestesc, terminasem cu chiu, cu vai teza, scrisă pe furiş, într-adevăr, pe computerul agenţiei, după cum bănuia Anton. Era un studiu de caz pe o trupă de teatru, a unor studenţi de la Actorie. Montaseră *Casina* lui Plaut, iar eu le adaptasem textul. Aşa că îmi făcusem şi diploma pe acest experiment de care eram foarte ataşată. Cum Anton fusese în concediu, profitasem de ocazie să scriu la serviciu. Exact când am pus punct, a apărut şi el, cu o zi înainte. Normal, de cât era de câine, nici concediul nu-i priise.

Am salvat pe un CD şi am şters fişierul, de frică să nu dea peste el. Cum a intrat pe uşă, vă jur, a ţâşnit la biroul meu, a dat la o parte dosarul pe care mă făceam că-l studiez şi şart, dintr-o mişcare, a pus laba pe diploma mea.

Să nu credeţi că nu m-am rugat. I-am spus că e licenţa, că nu mai aveam când să-mi fac altă lucrare, că mai e doar o săptămână până la susţinere, că-mi distruge viitorul. M-am smiorcăit, m-am băgat în el. Mi-a curs nasul.

În mintea lui Anton, orice ar fi fost, era proprietatea agenţiei, adică a lui. Se confiscă, zicea

el, şi e bun confiscat! Nu mă interesează ce faci tu în afara serviciului, n-ai decât să rămâi şi repetentă, pe mine treaba asta nu mă afectează! Ai pierdut şi asta e! Învaţă să pierzi!

Anton avea şi chestia asta, voia să facă experimente didactice pe pielea angajaţilor ca să se înveţe minte. Cel mai mult mă durea că pe CD-ul ăsta era şi textul comediei lui Plaut, la care lucrasem cel mai mult şi pe care mă simţeam incapabilă să-l refac. Eram aşa de mânioasă, că-mi venea să-l omor. Dar n-o luaţi chiar *mot à mot*.

Am ieşit din birou, m-am răcorit la baie. Şi când m-am întors, am deschis uşa de la biroul lui Anton, cu gândul să nu plec de acolo fără CD. Încăperea era goală. M-am repezit la sertare, am răscolit teancurile de pliante, am deschis uşa secretă dintre rafturile de cărţi. CD-ul nu era nicăieri, în schimb, lângă laptopul deschis, am zărit cheile puse peste legitimaţia de serviciu. Le-am aruncat în buzunarul fustei şi am ieşit în goană. Mă credeţi sau nu – habar n-am de ce şi care era planul. La parter se afla un nene care făcea chei. Ţin minte că mi se părea că toţi ochii din holul clădirii erau pe mine. Îmi lăsasem buza în jos ca să-mi schimb fizionomia şi mai aud şi acum glasul pe care mă chinuisem să-l fac cât mai fonfăit şi subţirel, ca să spun vreau şi eu nişte dubluri, vă rog, câte una de fiecare. Am plătit şi în trei minute eram deja în birou, unde am lăsat exact în acelaşi loc cheile şi legitimaţia, de pe care memorasem adresa, o adresă din Drumul Taberei, vizavi de „Favorit”.

Ţin minte că m-am mai rugat de el în ziua aia, iar la sfârşitul programului eram un mare şi doldoroşit pachet de nervi. Anton a coborât în parcare, ţinând în mână CD-ul meu, pe lângă Ford şi pe urmă pe fereastra maşinii, în aşa fel încât să-l văd. Mergeam obidită spre staţia de metrou, în timp ce el îmi fâlfâia încă CD-ul.

Tot drumul în metrou, de la Aviatori până la Unirii, mi-am făcut planuri de recuperare a

discului. Nu voiam să mă răzbun, voiam doar să-mi recapăt munca, să-mi dau licenţa şi să-mi fac o mică afacere din care să trăiesc fără şefi.

A doua zi nu m-am dus la serviciu. M-am trezit fără grabă şi am început să mă machiez. Rămăsesem singură, cu patru truse de machiaj, căci pe-atunci stăteam în cameră cu nişte studente de la Actorie. Cred că am pierdut o oră ca să arăt exact cum voiam: mi-am pus o perucă arici-gri, care din start îmi făcuse altă faţă. Era un păr vechi, care îmi dădea un aer de-a dreptul ponosit. În plus, mi-am făcut nişte ochi înroşiţi pe margini şi subliniaţi de doi negi atârnaţi în coada ochiului stâng. Un ruj vineţiu şi praful de pe obraji mă transformaseră într-o fiinţă atât de degradată, că îmi venea să-mi plâng de milă. Nici ţoalele nu erau mai prejos – o salopetă pătată, în care cineva îl jucase recent pe Lenny din *Oameni şi şoareci*.

Când am plecat din cămin, trecând în fugă pe lângă portar, aveam un plan gândit la milimetru: intru în apartamentul lui Anton, răscolesc totul şi nu plec de acolo fără lucrarea mea de diplomă.

Abia când am coborât din autobuz m-am gândit că poate nu locuia singur. Era un nenorocit care ne spunea de două ori pe zi ce părere proastă are el despre pizdime, în general, şi nu mi-l imaginasem niciodată aducând în patul lui pe cineva, ci mai curând înnoptând ocazional pe la câte o fraieră folositoare. Totuşi, apropiindu-mă de blocul răpciugos în care locuia Anton, mi-a intrat în sânge viermele îndoielii.

Uşa era nouă şi imediat am avut în minte două sute de femei care i-au spart anterior nenumăratele uşi. Ca să nu mă răzgândesc, am încercat prima cheie şi s-a potrivit ca o mănuşă, ceea ce m-a încurajat să apăs clanţa.

Drept în faţă fâlfâia perdeaua albă de la bucătărie. În dreapta era coridorul, cu două uşi închise. Prima era sufrageria, o încăpere aproape goală. Câteva rafturi, un televizor şi o măsuţă

acoperită de brelocuri. Imediat m-am destins. Pe o canapea stăteau aruncate nişte costume, cu umeraşe cu tot.

Am început cu rafturile, m-am uitat pe lângă televizor. Era uşor de căutat în camera asta. Nu erau multe ascunzişuri. Dormitorul s-a dovedit şi mai simplu: patul nefăcut, hainele aruncate pe un scaun şi pe jos. Lângă uşa care ducea la baie zăcea o geantă care-mi era foarte familiară, genul ăla ca o casetă de piele.

Am deschis-o cu emoţie. Într-un teanc de pliante stătea pitit şi CD-ul meu, sau aşa părea. Când am vârât degetele după el, s-a deschis uşa de la baie. Nu-mi aduc aminte dacă am mai apucat să-l ating. Nici care a fost ordinea exactă a întâmplărilor. Am auzit uşa odată cu scârţâiala ieşită dintr-un plămân înfricoşat. În uşa băii stătea Anton, gol puşcă.

Ţin minte că-mi era frică. Dar, reconstituind faptele, pot să spun că am ridicat imediat capul şi într-o secundă am fost în picioare. Am vrut să spun ceva, cred că am şi scos un sunet vag. Abia acum îmi dau seama ce-a fost în capul lui Anton. Reţineţi: un Anton în curul gol, ieşit de la duş, un Anton care a deschis uşa cu indiferenţă. Şi un Anton care a dat cu ochii nu de mine, ci de o fiinţă cenuşie, cu doi negi în coada ochiului stâng.

În momentul ăsta îmi pare sincer rău, mai ales după ce l-am iertat pe Anton şi m-am împăcat cu gândul că până la urmă fiecare are un destin. Atunci însă, în nebunia şi în confuzia create de o uşă deschisă, m-am speriat de moarte. Nu doar că nu m-aşteptam ca Anton să fie acasă, dar să-l văd gol, apărut *deus ex machina*, cu vocea sugrumată, toate acestea au fost mai mult decât mă pregătisem eu să înfrunt.

N-am mai luat niciun CD, n-am mai aruncat nicio privire, n-am spus niciun cuvânt. Am apucat-o spre uşă, fără să alerg, am ieşit fără s-o mai închid şi nu m-am oprit până la un tomberon stradal, unul d-ăla de colectat moloz. Mi-a rămas

în minte pentru totdeauna, căci printre bolovanii cenuşii zăcea şi un Sadoveanu fără coperţi, o fostă cărţulie din „Biblioteca pentru toţi”, pe jumătate îngropată în resturile unor ziduri de BCA.

Era o zi de iunie ca răsuflarea unui iubit.

N-am ridicat ochii, n-am văzut cine trecea pe trotuar. Am aruncat peruca, mi-am scos salopeta şi-am mers încet, două ore, până la cămin, strângând în mână negii de colagen.

Abia a doua zi am aflat că Anton murise. Toată lumea ştia că-l lăsase inima lui de câine, într-o zi frumoasă de vară.

Eu n-am mai întrebat de CD, am copiat la întâmplare chestii de pe net şi mi-am dat licenţa cu teatrul lui Ionesco. Tot atunci, în vremea examenelor de absolvire, mutându-mă dintr-o cameră în alta, am pierdut doi saci de cărţi şi nici măcar nu mi-a părut rău după ele.

4. Toate aceste întâmplări vechi m-au lovit în creştet, sub ploaia albastră care picura în LOB. Pe legitimaţia lui George Cal era aceeaşi adresă, de la „Favorit”, unde îi făcusem lui Anton o surpriză mortală. Am ajuns la cămin cam îndoită. Dintre răgăliile de măceş mă pândea, ca de obicei, Aurelius, iar toată clădirea părea dată la foc mic.

Perioadele de vacanţă sunt cele mai grele în C2. Lumea pleacă şi încep să se audă şobolanii alergând peste ţevăria unui bloc de zece etaje. Pe caloriferele sau pervazurile de pe hol rămân ceşti uitate, cu zaţul de cafea întărit, cursuri aruncate pe lângă ghivecele de flori, dar mai ales cărţi, câte una ori chiar teancuri, puse în pungi de plastic.

Numai Ani nu plecase nicăieri. Mă aştepta ca de obicei, învârtindu-se fără treabă pe coridorul de la 8.

L-am văzut încă de la lift, cu un halat de baie care părea nou.

— A venit rezultatul ADN-ului!

Credea sincer că eu aş putea fi interesată, deşi încă nu eram sigură dacă era de bine sau de rău.

— Dezvoltă, Animal! l-am încurajat eu, în timp ce cotrobăiam după cheie.

— Păi, gata, se ştie cine a fost acolo.

— Şi cine a fost?

— Toată lumea care locuia în cămin la ora aia va trebui să dea o probă de ADN!

— Eşti nebun! Ascultă, Ani, ce dovadă ai tu că agrafa sau ce-o fi a fost a criminalului? Nu-ţi dai seama că aia era acolo poate cu multe luni înainte să moară Toni? Îmi pare rău de tine, însă toată chestia mi se pare de o naivitate...

— Nu-i aşa! În cazul în care proba asta se potriveşte cu ADN-ul persoanei văzute la lift, nu mai e deloc naiv!

Ani se uita la mine aproape ca Aurelius, un pic scârbit, un pic seducător, cu pumnii proptiţi în buzunarele halatului nou.

— Şi pe cine ai văzut tu la lift? Nu era nimeni! Dacă ar fi fost, era de mult descoperit! Ori crezi ce-ţi spune băşinoasa aia cu părul plin de bigudiuri?

— Vorbim după sărbători! Ai să vezi că am dreptate!

IV. Întoarcerea lui Aurelius

1. În ziua de Crăciun am ieşit din C2 ca o săgeată. Ninsese şi tot Bucureştiul era alb, acoperit cu zăpadă scârţâitoare. La *Favorit* mi s-a părut şi mai linişte decât în centru. Nici măcar muzică de petrecere nu se auzea din blocurile cenuşii, acoperite şi ele cu zăpadă.

Am luat-o pe aleea bătătorită de curând şi am intrat în scara blocului. Eram destul de destinsă, ca şi cum m-aş fi dus în vizită la o rudă. În fond, în blocul ăla locuise Daniel Anton, care îmi fusese ca şi un frate! Orice şef e un fel de *big brother*, cu atât mai mult Anton, care murise cu faţa mea întipărită în minte.

La avizier era lista de la întreţinere, dar fără nume, doar cu numărul de apartament. Nici n-aveam nevoie. Pe legitimaţia de la „Proză Scurtă" scria *apartamentul 2*, care era lângă lift. Am privit uşa care arăta trecută prin multe, o uşă din PVC gălbui, murdară, ca un tapet de bucătărie. Dacă-i dădeam un picior, se transforma în rumeguş. Dar avea sonerie, şi ea străveche. Privind-o, uitându-mă cu atenţie la impurităţile lipite în ebonita albă, mi-am dat seama că nu eram în stare să sun. Să sun şi pe urmă să-i spun „la mulţi ani, George, tocmai treceam prin cartier!".

Mai bine telefonam. Brusc am luat-o înapoi, trecând grăbită pe lângă avizier, deschizând uşa blocului, parcurgând muncitoreşte aleea, fără să mă uit înapoi.

În bulevard, aproape de zgomotul maşinilor, m-am mai liniştit. Am scos telefonul şi am căutat numărul lui Cal, pe care, evident, îl aveam trecut doar *Cal*. Acesta era numele pe care-l descoperisem. *George* nu-mi spunea nimic. Aş fi sunat, dar dacă tot vorbeam cu el, nu merita să risipesc o convorbire în stradă. Aveam nevoie de

confort. Nu departe, trebuia să fie o cârciumă de cartier. Am luat-o prin zăpadă, ţinând telefonul în mână, ca pe un trofeu.

Din faţă venea în viteză o sanie. Tot trotuarul se transformase în pârtie, iar mai sus se vedeau alte sănii. Peste drum era un centru comercial şi ceva animaţie. Mai bine treceam strada, mai ales că văzusem şi o cafenea cu firmă roşie – Carmen.

Înăuntru plutea un fum proaspăt. M-am aşezat la o masă şi-am aşteptat să mă familiarizez. Muzică de la un post de radio. În toată cafeneaua încăpeau cinci mese, iar cu a mea cu tot, trei erau ocupate. Chelneriţa zâmbea lângă bar, aşa că a trebuit să-i fac semn ca să vină.

— Un ceai cald, verde.

— Doar fructe de pădure!

Prin fereastră se vedeau săniile de peste bulevard şi maşinile trecând în viteză, pe trei benzi. Totul era alb, chiar şi parte din parbrizele mişcătoare. După-amiaza arăta ca un nufăr.

Apoi, prin faţa geamului a trecut Cal.

Poate mă zărise ieşind din bloc. Poate mă urmărise prin vizor, cum stăteam în faţa apartamentului, gata să apăs pe sonerie. Deşi fusesem atât de hotărâtă să-i bat la uşă, privindu-l cum trece prin amiaza albă, parcă mi se tăiase. Nu voiam să-l mai văd. De fapt nu voiam să mă vadă. Am băut ceaiul, gândindu-mă cum să ies, ce poză să iau, ce gesturi să dau din mine. Probabil că se ducea să-şi cumpere ceva de la nonstop-uri, care erau doi paşi mai încolo de Carmen.

Mă hotărâsem să plătesc şi să plec drept spre staţia de autobuz, când George Cal a deschis uşa cafenelei. Era, ca de obicei, cu geaca lui neagră şi părul dreduit. Cum a intrat, a dat cu ochii de mine.

— Ce e, prietena mea, îţi bei ceaiul la mine în cartier?!

— Ca să vezi, e o lume mică şi plină de coincidenţe.

— Nu-i aşa?!

George Cal ştia pentru ce eram acolo, se vedea după cum începuseră să-i foşnească ochii. A trecut grăbit spre bar. Nu m-am uitat după el. Dintr-odată săniile de vizavi deveniseră foarte importante pentru mine. Cal şi-a cumpărat ţigări, i-am văzut pachetul de Marlboro când a trecut pe lângă mine. Mi-a aruncat un fel de *la revedere* şi-a luat-o spre uşă. Iar când s-a întors să o închidă, prin geamul luminat de amiaza clară, mi l-a arătat pe Aurelius.

Din geaca neagră a scos capul un pisic vărgat, care pentru mine era fantoma lui Aurelius, reîncarnarea lui sau poate Aurelius însuşi. Stăteau amândoi în uşă şi se uitau la mine, iar Cal chiar a ridicat mâna să mi-l arate, ca şi cum ar fi spus uite, ăsta-i pisoiul meu.

În lumina iernii, prin sticla uşii, Cal a ridicat un deget, iar pisica şi-a strâns fălcile alertată, pentru că tocmai apăruse cineva, un bărbat care vroia să intre la Carmen.

2. Se ştie că pisicile trăiesc zece-cinşpe ani. Unele chiar mai mult. Adevăratul Aurelius ar fi putut să aibă acum vreo doisprezece ani, după socotelile mele. Trecuse aşa de multă vreme de la ultima noastră întâlnire, încât este absurd să pretind că l-aş putea recunoaşte. Plus că nici nu-l văzusem ca lumea. Ce văzusem de fapt? Un cap de pisică ieşind din geaca neagră a lui Cal! Era o pisică dungată, în două nuanţe de gri şi pământiu. Deja gândindu-mă la Aurelius, încep să mă îndoiesc de culoarea lui, care era culoarea pisicilor banale, nici gri, nici maro. Când mi-l aduc aminte, stând pe veranda casei din Zinca Golescu, mai ales după-amiaza, în lumina disperată a verilor, mi se pare că blana lui, traversată de dungi întunecate, prinde pe ici, pe colo şi nişte radiaţii aurii. În schimb, când îl văd ieşind pe uşa casei, în dimineţile de mai, mi-l amintesc gri-strălucitor, cu ochi de chihlimbar.

Pe Aurelius l-a adus bunicul într-o zi, pe când eu aveam cincisprezece ani. Era deja mărişor, poate că avea un an sau mai mult, căci nu-l am în minte neputincios, în faza aia de pisoiaş împleticit, ci călcând maiestuos şi prudent, cu aroganţă şi într-o muţenie aristocrată.

Bunicul meu era profesor de latină la un gimnaziu din cartier, aşa că i-a pus numele Aurelius, după Marcus Aurelius, evident. Nu eram decât noi trei în toată casa, căci părinţii mei s-au prăpădit demult într-un accident feroviar, pe vremea când eu nu aveam conştiinţa existenţei lor. Cea mai mare parte a vieţii mele s-a scurs alături de bunicul, care mi-a fost şi mamă, şi tată. Iar când am început liceul, într-o zi de septembrie, în familia noastră a intrat Aurelius.

Niciodată bunicul n-a fost prea vorbăreţ. De altfel, singurele discuţii cu el se transformau repede în discursuri didactice despre Fraţii Gracchi, despre eroismul lui Scaevola, despre călătoria lui Aeneas. Dacă îi ceream părerea despre amandinele de la Georgis, imediat îşi aducea aminte de cei doi cofetari din *Măgarul de aur*. Iar dacă deschideam discuţia despre modă, mă şi punea să enumăr tipurile de ţoale romane, de la *toga virilis* la *toga praetexta*, iar când ajungeam la *toga pulla*, făceam ochii mari, chinuindu-mă să pronunţ fără hlizeală.

Aurelius era un fel de majordom al bunicului meu, o prelungire tăcută şi fandosită, un fel de umbră pătrunsă de importanţa ei.

3. Chiar din ziua în care l-a adus, am băgat de seamă că nu mă avea la icre. Dacă începeam să-l hrănesc, rămânea pe coadă, neclintit, ca o statuie din Egiptul Antic. Oricât ar fi fost de flămând, stătea pe poziţie, demn, privind prin mine. De fapt nici nu prea aveam ocazia să fim doar noi doi. Aurelius şi bunicul erau nedespărţiţi. Parcă-i văd pe amândoi trecând strada spre şcoală, bunicul

meu, cu părul complet alb şi cu un smoc ridicat în creştet, ca un pămătuf, iar, în pas cu el, Aurelius, cu coada ridicată, cu labele lustruite ca o catifea nouă.

Cât ţinea ora, Aurelius stătea nemişcat pe catedră, sobru, supraveghind din când în când clasa, cu ochii lui dispreţuitori. Şi nu era numai părerea mea. Toată şcoala îi spunea Drăcilă. Cu cine ai oră acum? Cu moşu' şi cu Drăcilă. Ori cei mai reverenţioşi ziceau hai, mă, la oră, că vine Drăcilă cu domnu' Păcescu după el!

În fine, erau un cuplu consacrat în cartier, încât azi nici n-aş putea să mi-l mai amintesc pe bunicu-meu altfel decât cu pisicul ăsta lângă el.

Partea nasoală era că lui Aurelius nu-i plăcea de mine. Poate se considera într-un fel de competiţie. Poate doar îşi apăra teritoriul. Poate că în aura mea exista ceva negativ, iar Aurelius simţise instinctiv acest lucru. Cel mai mult îl enerva să mă vadă citind. Ieşeam adeseori în curte. Ei doi stăteau pe verandă, în nişte scaune de răchită, iar eu obişnuiam să-mi petrec vremea sub un cais. Aveam acolo o băncuţă, pe care mi-o făcuse bunicu-meu, cu mulţi ani în urmă, înainte de Aurelius. Stăteam acolo şi, v-am spus, îmi plăcea să citesc. De cum deschideam cartea, Aurelius începea să se foiască. Eu stăteam ghemuită, cu picioarele urcate pe banca mea, iar la doi metri de mine Aurelius intra în panică: îşi băga ghearele în pernă, atrăgându-i atenţia stăpânului său, care începea şi el să se agite: ce este, Aurelius, băiatul meu, ţi-e foame? Vrei să facem câţiva paşi? Licia, du-te, dragă, şi adu-i nişte lapte lui Aurelius, are o stare de agitaţie, să nu cumva să se fi stricat la stomac... Şi tot aşa, când voia să-mi distrugă pofta de citit, ştia el cum s-aranjeze lucrurile, se foia ori se cuibărea în poala bunicului meu, făcându-l să mă scoale de pe banca mea iubită, ca să-i aduc sau să-i fac ceva iubitului Aurelius.

Vreau să înţelegeţi că nu era doar o părere. Pe Aurelius îl enerva să mă vadă citind. Era o zonă peste care el se credea singura autoritate. Era stăpânul catedrei, deţinătorul tuturor secretelor. Poate că în mintea lui, când eu puneam mâna pe o carte, mă transformam pe loc în elevii către care privea drăceşte. N-o să ştiu niciodată cauza reală, însă pot să povestesc unul dintre multele episoade care mi-au întărit convingerea că Aurelius nu suporta cărţile.

4. Poate că cea mai memorabilă dintre toate a fost faza Márquez, petrecută cândva, pe la sfârşitul liceului, în vacanţa dintre a unşpea şi a doişpea, când, v-am spus, am atins apogeul meu de cititor. Stăteam ca de obicei sub cais, cu *Un veac de singurătate*, care mă făcuse să trăiesc atât de tumultuos şi euforic, încât uitasem de tot ce era în jur. Bunicul soilea pe verandă, o pată negricioasă, cu părul alb şi smocul ridicat. Începuse să i se încreţească pielea şi, cum era închis la culoare, avea faţa ca o mănuşă uzată. Iar eu respiram sub frunzele verzi, rotindu-mi cu două degete cerceii, nişte cercei care fuseseră ai mamei mele şi care mă făceau să mă simt deasupra oricăror nefericiri lumeşti.

Tocmai lăsasem o clipă romanul, aşezându-l cu tipăritura pe banchetă, ca să rămână deschis, încercând să-mi imaginez râul din sângele lui José Arcadio Buendía traversând Zinca Golescu spre cofetăria Georgis. Eram aproape fericită, sub caisul cu fructe pârguite, în aerul încălzit şi spintecat de mirosurile verii, când a apărut Aurelius cu o vrabie în bot.

Nu era ceva obişnuit. Cine ştie cum prinsese pasărea, care era deja moartă şi însângerată. Bunicul l-a văzut primul şi-a exclamat cu o voce atât de surprinsă, că m-a făcut să tresar: *Ce înseamnă asta, Aurelius ? !*

Îşi dăduse seama că nu era de bine, dar nu se îndura să lase vrabia, cu toate că, iniţial, a schiţat un gest. Rămăseserăm toţi trei nemişcaţi. Bunicul oripilat, Aurelius, în mod evident, jenat, iar eu doar trezită din sângele lui José Arcadio.

Începusem să mă amuz de situaţie, când m-am trezit cu el lângă mine. Din doi paşi a fost pe banca mea, cu toate că pentru el era un fel de America, spre care nu se aventura aproape niciodată. Bineînţeles, nu venise să mă salute. Nici măcar n-a ridicat ochii spre mine. Ci, în grabă, cu toată oroarea preluată din vocea bunicului meu, şi-a lăsat prada însângerată pe cartea mea. Nu în ţărâna grădinii, nici pe aleea pavată. În zona verandei nici nu se punea problema! Acolo era templul, spaţiul sacru al convieţuirii lor. Dar de ce tocmai pe Márquez-ul meu?! Să nu-mi spuneţi că mi-a adus o ofrandă! Pur şi simplu pentru că în ochii lui Aurelius cea mai detestată parte a vieţii eram eu şi, mai ales, eu ca cititoare. Aş putea să jur că în mintea lui orice carte deschisă era asociată cu acei sclavi pe care îi supraveghea de pe catedră. Cărţile deschise, paginile înnegrite, şirurile de litere cu alinierea lor monotonă constituiau probabil un fel de pedeapsă ori poate un mod de înrobire care făcea din cititor fie o specie inferioară, fie una sustrasă şi imposibil de controlat. Aşa că, înţelegând că trebuia să scape de pasărea moartă, a ales, desigur, cel mai detestat loc: a sărit imediat pe bancă, a lăsat cadavrul pe carte, şi-a scuturat cu oripilare o labă şi mi-a arătat coada.

Profanarea lui Márquez a fost începutul sfârşitului.

5. Într-o zi, cam la un an de la faza Márquez, Aurelius a dispărut. N-o să pot niciodată să descriu disperarea bunicului meu, căruia de aici i s-a tras şi moartea. N-o să spun acum că mi-a părut rău după Aurelius. Dimpotrivă, mai mult m-am bucurat. Este ăsta un păcat? Să mă bucur că am scăpat de o

fiinţă înfiorătoare care m-a urât în mod constant? Eu zic că nu. Deşi există un motiv de vinovăţie, unul mic şi îndepărtat.

La câteva zile după dispariţia lui Aurelius, după ce toţi vecinii l-au strigat şi l-au căutat, mi s-a întâmplat următorul lucru. Plecasem să mă înscriu la facultate şi, ca să ies la metroul din Crângaşi, am tăiat-o câteva străzi, până în Mihail Zamfirescu. Acolo, la intersecţia cu Portăreşti, zăcea în mijlocul străzii o rămăşiţă de pisic peste care trecuseră enşpe mii de maşini, de fapt o blană presată şi însângerată, care ar fi putut să fie tot ce mai rămăsese din falnicul şi intransigentul Aurelius.

Acum, gândindu-mă în urmă, n-aş putea să spun precis dacă era exact culoarea lui. Nici măcar nu m-am apropiat, doar am tresărit de la distanţă, căci mă grăbeam şi-mi era frică să nu pierd înscrierea la facultate. Am trecut în viteză şi nici nu i-am pomenit bunicului meu despre această descoperire. În realitatea crudă, nu aveam chef să mă trimită după rămăşiţele din intersecţia Portăreşti, iar într-o variantă mai bibilită, aş putea să pretind că n-am vrut să-i anulez speranţa că-şi va regăsi într-o zi pisicul.

Bunicul meu a murit în vara aia de supărare.

L-am găsit într-o zi, chircit pe verandă, ţinând în braţe perna favorită a lui Aurelius.

6. Rememorând toate astea, mi-am dat seama că voiam neapărat să le povestesc cuiva, să simt o privire adevărată coborând peste mine. Şi-am început să enumăr lumea cunoscută, persoanele pe care le-aş fi putut suna. Sisi era la munte. Probabil că acum îşi bea vinul fiert, într-o încăpere zgomotoasă. Cum să povesteşti despre Aurelius printre glasurile înalte, printre creierele alcoolizate, printre mormanele de zăpadă strălucitoare? Leo şi maică-sa erau în Austria. Despre Robi nu ştiam nimic. Nici măcar nu ne

uraserăm ceva de sărbători. Am apăsat pe contacte şi l-am găsit imediat: Robert Moreanu. Cum am sunat, a şi răspuns, pe un fond de zumzet şi ecouri. Era în Gara de Nord, în aşteptarea unui tren.

Când am intrat sub cupola gării mi-am dat seama ce aiurea devenise toată dorinţa mea.

Robi stătea la Informaţii, cum ne înţeleseserăm, înfăşurat în fular, ca un boboc.

Îşi amânase plecarea cu două ore, două ore care începuseră să mă apese. Era frig, dar suportabil. Mi-am tras gluga pe cap şi-am luat-o pe un peron până când am dat de-o bancă.

— Voiam să-ţi povestesc despre un pisic, am început eu.

Robi a dat din cap şi, în timp ce-şi aprindea o ţigară, am început să-i spun despre Aurelius, dar fiecare cuvânt îmi ieşea jalnic, iar povestea, după cum începuse, semăna cu un pretext. Bineînţeles că nu i-am spus că fusesem în Drumul Taberei ori că mă întâlnisem cu George Cal.

— Iar acum, chiar zilele astea, după vreo şase ani, m-am întâlnit cu acel pisic, mi-am încheiat eu povestea.

Robi se uita neîncrezător, nemulţumit, poate, pentru că nu-şi văzuse de drum.

— Şi vrei să ştii... ce? Dacă e posibil ca ăsta, de pe stradă, să fie acelaşi... unde l-ai văzut?

— Pe lângă tufa de măceş de la cămin.

— Sincer? Este imposibil ca o pisică să fi rezistat atâta timp pe străzi. Iar dacă a trăit totuşi undeva, într-o casă de om, să zicem, acum ar trebui să fie un animal bătrân. Ştii cum arată pisicile bătrâne? Ca nişte păslari uzaţi: cu blana mâncată de molii, miopi ori cu pupilele acoperite de cataractă. În fine, nici într-un caz nu mai seamănă cu ceea ce erau în urmă cu şase ani! Dar mă bucur că ne-am văzut. Îţi dai seama c-ai venit după mine-n gară?

Am zâmbit, ridicându-mi sprâncenele cu toată ostentaţia, şi mă pregăteam să schimb vorba, când

m-a sărutat pe obraz. Mirosul de ţigară ţinută în ger şi de îndepărtat aftershave, soarele ca o îngheţată de vanilie şi clopoţeii aurii, atârnaţi de-a lungul peronului, au devenit brusc un pachet frumos în care stătea ascunsă marea mea jenă. Nu mai era nimic de spus, totuşi Robi m-a întrebat, privindu-mă drept în ochi:

— Nu cumva ai chef de o călătorie şi nu eşti încă hotărâtă? Să nu-mi spui că stai singură de sărbători!?

V. La mila lui

1. Acest pisic nu m-a părăsit de fapt niciodată. În toamna aia, după ce nişte rude mi-au luat casa, aruncându-mă în stradă, ajunsă la căminul C2, am început să simt în ceafă privirea neîmpăcată a duşmanului meu, venit să-mi ceară socoteală pentru moartea bunicului, pentru că-i abandonasem blana în intersecţie, pentru că încercasem să-l uit.

Ca dintr-odată să-l văd scoţând capul din geaca *inevitabilului* George Cal, întocmai ca Imhotep în *Mumia revine*.

Sărbătorile le-am petrecut mai mult în pat, cu laptopul pe picior, uitându-mă la filme ori făcând Facebook-ul, de la un perete la altul.

Pe 3 ianuarie eram la Action Film. Cum am deschis uşa, mi-am dat seama că bătea un vânt nou. Printre teancurile de dosare, pe coridorul pe care-l văzusem cândva intrând pe George Cal, mirosea ca într-o cafenea. Uşa biroului meu avea un stor nou, din lamele galbene de plastic. În primul moment m-am gândit că primisem un cadou. N-am apucat să pun mâna pe clanţă, pentru că am auzit pâsâitura lui Leo.

— Nu intra, vino mai întâi pe la mine.

Era mieros şi proaspăt ca o cireaşă.

— Uite, Licia, înainte să zici ceva, ascultă-mă. Vrei o cafea?

Ceaşca era pregătită dinainte. Mă aşteptase.

— Am făcut o mică schimbare şi m-aş bucura să fii şi tu de acord. Stau prost cu spaţiul şi sunt nevoit să fac câteva improvizaţii.

— Sper că nu mi-ai băgat pe cineva în birou!

Leo părea mai amuzat şi mai binevoitor ca niciodată.

— Vreau să renunţi la încăperea aia pentru un timp!

Să renunţ la biroul meu era ca şi cum mi-ar fi luat cineva telefonul. Dar ce puteam să-i spun lui Leo, care era şeful?! Am întrebat cu jumătate de gură, sperând ca tonul meu umil să-l facă să regrete:

— Pentru cât timp?

— Nu ştiu! Până găsesc o locaţie nouă.

— Şi până atunci? am încercat eu, privindu-l cu ochi rugători.

— O să stai cu Robi.

Nu era chiar aşa rău. Dar de ce nu luase biroul lui Cal?!

— George o să stea deocamdată în biroul tău, iar la el s-a instalat mama.

Nu era nicio întâmplare, nu era nici măcar răutatea lui Cal, ci pur şi simplu Aurelius începuse să lucreze. Îmi luase biroul. Pe scurt, mă împingea încet-încet spre ieşire.

Mă uitam încă în ochii lui Leo, sperând să-mi vină o idee inteligentă ca să schimb situaţia, când l-am auzit completând aproape în treacăt:

— A venit un tip de la Poliţie şi ţi-a lăsat scrisoarea asta.

— Ce scrisoare?

— N-am citit.

Era o invitaţie standard.

Recunosc, un mic frison mi-a trecut prin şiră. Primul gând a fost la agrafa din puţul liftului. Poate nu era agrafă. În fond nu înţelesesem ce era. Putea să fie şi o jucărioară, un breloc, una dintre multele chestii pe care le-am purtat atârnate de sac în anii ăia când l-am cunoscut pe Toni.

Cu scrisoarea în mâini, am luat-o pe coridor. În fostul meu birou se simţea mişcare. Când am apăsat clanţa, mi-au trecut prin creier zece fapte triste, de la ochii lui Aurelius la moartea bunicului meu şi la ziua în care am rămas corigentă la mate. D-aia poate nici n-am mai fost în stare să deschid gura după ce uşa s-a izbit de perete, speriindu-mă chiar şi pe mine, care o împinsesem nebuneşte.

Pe biroul meu stătea Cal, ţinându-şi o mână încolăcită peste madame Ecaterina.

— Mda, a mârâit el, iar în ochi au început să i se mişte zecile de balonaşe negre.

Se uita peste umărul Ecaterinei, şi ea cu ochii întorşi către mine.

— O să stai un timp în biroul lui Robi. Ţi-am pus acolo o masă...

Vocea lui Cal era nou-nouţă, de şef obligat să suporte subordonaţii imbecili.

— După ce că mă dai afară, îmi mai iei şi biroul!

— Dar nu e biroul tău, s-a băgat madame Ecaterina, desfăcându-se în fine de sub braţul lui Cal, un braţ înmuiat în ulei de nucă şi care îi ieşea pe trei sferturi din mâneca tricoului mov, strânsă ca un burduf, în aşa fel încât manşeta se mula acum pe cot.

— Dar al cui e?

— E chiar al meu, Licia dragă, al meu, adus de acasă! Străbunicul meu, Emanoil Petrescu, a fost profesor la Politehnică, unde avea acest birou. Când a murit el, i-a luat locul fiul lui cel mare, Florentin Petrescu. Şi el a ţinut la biroul ăsta. În fine, şi tatăl meu, Constantin Petrescu, a devenit tot profesor la Politehnică, după cum era şi firesc, în acelaşi birou în care lucraseră înaintaşii lui, iar după ce s-a dus şi el, eu am preluat şi biroul, odată cu titlul de profesor şi doctor în Rezistenţa Materialelor!

Madame Ecaterina arăta ca o pupăză. N-avea rost să-mi pun mintea.

— Şi lucrurile mele?

Cal zâmbea acum aproape cu părere de rău, privindu-mă ca Aurelius, cu o compasiune elegantă.

— Ţi le-am dus în noul birou. Hai că vorbim mai încolo, du-te să vezi dacă-ţi lipseşte ceva.

Mă mai dădea şi afară.

— Ce-ţi face pisicul?

Credeam că o să nege că are un pisic, dar mi-a răspuns destul de măgulit de întrebare:

— A! Saşa! E din ce în ce mai deştept. N-o spun pentru că e al meu! Dar învaţă foarte repede.

— Câţi ani are?

— Habar n-am! L-am găsit pe stradă, e un tomberonist, nu e d-ăla cu pedigree! Şi pare destul de trecut prin viaţă. Ar putea să aibă între trei şi şase ani lejer, dacă nu mai mult.

Am dat din cap şi am zâmbit, încredinţată că Saşa era de fapt Aurelius.

2. Robi citea aruncat în valuri, fără să clipească, fără să se mişte, învelit în părul ca o ciocolată fierbinte. Biroul meu, noul meu birou era lângă fereastră, o masă mică, pe care zăceau dosarele şi laptopul, aduse de dincolo, plus cana mea de cafea, cu zodia Berbecului la vedere. Mâinile bronzate ale lui George Cal le aşezaseră acolo, pe lângă laptopul meu se mişcase cotul lui strâns în manşeta mov. Şi probabil că în coperţile dosarelor mele se mai foia încă parfumul lui Cal sau parfumul lui madame Ecaterina, trecut prin fibra oxigenată a tricoului mov.

— Nu pot să cred că m-a scos din birou! Ai avut dreptate cu sepia asta, ori cum îi zici tu!

— Meduza!

Robi nu dădea niciun semn că mi-ar fi dus dorul şi n-avea chef de vorbă. Totuşi m-a pus la curent cu ce făcea.

— Omul a venit acum cu o poveste din Joyce! Zice că Stephan Dedalus ţinea în buzunarul raglanului un volum de Demostene, pe care din neglijenţă îl uită în cafenea – ştii, scena în care se discută politică, aia cu dacă ţara nu ne-o putem schimba, măcar să schimbăm discuţia.

— Îmi sună foarte familiar.

— Ei, acolo, zice Cal, şi-ar fi uitat cartea, pe care ulterior o găseşte Irwin.

— Nu mai ştiu cine era ăsta.

— Să mor eu dacă există vreun Irwin! Dar în fine, nu asta e scandalos. Între paginile cărţii, exact la discursul *Coroana*, stătea pitită o poză porno.

— Aşa zice el, „pitită”?

— Ei! Acum povestesc eu, ce dracu’?! Mai bine spune-mi ce ar fi făcut un personaj din *Ulise* dacă găsea o fotografie cu pizde?

— Nu ştiu! Îşi făcea o labă mică?

— Irwin ăsta ia poza şi se chinuie să o copieze, face zeci de variante, în cărbune, în ulei...

— Păi n-ai zis că era pictor!

— Nu era niciun pictor! Însă privind profunzimile acestei fotografii cu două nuduri crăcănate, se simte copleşit de o emoţie artistică...

— Şi? Cum se termină?

— Într-o zi înrămează toate variantele şi le vinde altor amatori de frumos.

— Aproape balzacian! Şi tu cauţi acum vreo referire în roman?

Robi devenise dintr-odată posac. Era în privirea lui un întreg capitol despre resemnare:

— Nu! Eu am siguranţa că această Gorgonă fabulează! Pentru mine e destul de clar că omul nu mai e în stare să citească. N-o să mă crezi, dar sunt o sumă de indivizi care şi-au pierdut pofta de citit. Îşi cumpără cărţi, vorbesc despre ele, dar nu mai sunt în stare să le citească. Lectura cere prea multe: timp, atenţie, participare. Eu ştiu un tip care e cronicar de carte. Primeşte în fiecare zi teancuri, iar duminica le aşază pe birou şi trece la sortat. Celor care au dedicaţie le rupe foaia respectivă. Apoi se uită să vadă pe cine cunoaşte, cu cine are treabă, dacă e vreun scriitor care l-a enervat cu ceva, şi în funcţie de asta îşi alege o carte. Una singură! Restul merg direct la tomberon!

— Ştiu, Robi, aproape toţi fac aşa, am spus eu, ca şi cum m-aş fi aflat printre marii cititori ai lumii. În holul căminului nostru mereu aduce un nene cărţi, cică pentru bibliotecă, dar în mod evident sunt aruncate, mai ales romane româneşti.

Şi atunci tu de ce îţi mai baţi capul cu meduza asta? Lasă-l dracului! Eu cred că tu eşti tâmpitul pentru că citeşti ce scrie el.

— Poate asta şi vrea! Un cititor.

Despre mutarea mea din birou, Robi n-avea nicio părere.

3. Prima întâlnire adevărată cu noul Aurelius a avut loc pe 15 ianuarie, de ziua lui Eminescu. Îmi aduc aminte, pentru că tot net-ul era plin de pozele şi poeziile lui, iar eu tocmai terminasem de făcut un *paste* pe două versuri luate din *bucurestiivechisinoi.ro*, când uşa s-a deschis *au ralenti*, lăsând să intre în mod straniu fostul meu birou, cu picioarele lui solide, despre care acum ştiam că sprijinise întreg neamul Petreştilor, toţi profesori la Politehnică, inclusiv pe madame Ecaterina. Îmi aduc aminte senzaţia, mai ales că nu mai intrasem de aproape două săptămâni în biroul ăla, care mă făcuse să mă simt pentru un timp intangibilă.

Când s-a deschis uşa, până când să-mi dau seama că era deschisă şi cealaltă, a lui Cal, am avut impresia că năvăleşte înăuntru toată încăperea, care îmi era atât de familiară şi pe care o pierdusem, cu masa solidă, cu peretele alb, pe care se mai vedea încă urma afişului de la *4+1*.

Şi pe fondul ăsta, după ce uşa s-a deschis de perete, am văzut în fine şi braţul lui Cal, care o împingea cu un soi de reţinere, apoi coada vărgată, înaintând până în mijlocul încăperii.

— Uite, Licia, cine a venit să te vadă!

În mod normal aş fi ridicat imediat privirea spre Cal, să mă uit în ochii lui colcăitori, să-i absorb dispreţul ieşit în aburi groşi, să mă infestez cu otrava şi cu parfumul lui. În mod normal. Dar intrarea lui Aurelius, de ziua poetului naţional, cu coada ridicată şi escortat de George Cal, nu era un fapt obişnuit.

Pisicul se oprise cu prudenţă, ţinându-şi o labă ridicată, ca o domnişoară de pension. Mă privea dintr-o parte, cu nişte pupile umbrite, ca un staniol ars, şi cu spinarea încordată nervos. Era ceva mai slab şi parcă mai tânăr decât mi-l aminteam. Cu toate astea, avea un aer familiar, care m-a izbit imediat. Poate blana vărgată, poate felul în care îşi ţinea botul, poate nasul ca un bob de ţucără sau toate la un loc m-au făcut să tresar. Iar el şi-a dat seama fără efort. A lăsat laba jos, aşezându-se pe coadă, ca altădată, în pragul casei din Zinca Golescu nr. 45. Se uita la mine cu aceeaşi milă, cu acelaşi regret că e nevoit să mă suporte aşa cum sunt, fără să intervină, fără să poată să modifice câtuşi de puţin fiinţa mea imperfectă. Şi văzându-i nemulţumirea grandioasă, am avut pe loc convingerea că era el, Aurelius, în carne şi oase, şi că nu se despărţise niciodată de mine, ci, ascuns în tufa de măceş, mă urmărise fără încetare de când părăsisem casa părintească. Mi-l închipuiam supravieţuind discret, prin tomberoanele de unde-l culesese Cal, bântuind fără oboseală străzile din cartier, apoi alergând printre blocuri, poate ascuns în tramvaie, urmărind de la distanţă regală toate faptele lumii, nedezlipit de mine, modelându-i după chipul său pe Toni, pe Anton şi chiar pe Antonio din Roma, aleşi special ca să le inoculeze desconsideraţia faţă de mine, să-i transforme pe nesimţite în *inevitabili* şi să-i trimită la atac împotriva mea. Uitându-mă la el, cum stătea răuvoitor şi suficient, pe coada lui vărgată, mi-am dat seama că *el* îl alesese pe Cal, îl făcuse să vină în căutarea mea, îi dăduse impulsul magnetic să se urce în metrou şi să dea buzna la Action Film, într-o zi de octombrie, exact în momentul în care eu mă holbam la fotografia lui de pe net. Nu putea să fie doar o coincidenţă ca un bărbat văzut pentru prima oară într-o fotografie să apară în realitatea din afara desktop-ului! Nu există atâtea coincidenţe cât îmi fusese mie dat să trăiesc în

ultimele luni. Decât dacă ele erau dirijate de o minte drăcească, iar în materie de demonism, pentru mine Aurelius era pe primul loc.

— De când ai tu pisicul ăsta?

— Îl am de ceva vreme, mai exact l-am găsit acum câteva luni pe lângă tomberoanele de la mine de la bloc.

Nu era nevoie să-mi povestească, deşi îmi povestea în momentul ăla, căci eu vedeam în detaliu paşii alintaţi ai lui Aurelius, în umbra unor tomberoane de plastic, care aşteptau posomorâte să vină maşina şi să le ridice. Nu era nevoie să-mi spună, simţeam deja aerul rece al dimineţii de toamnă când, sub crengile aurii, patru tomberoane aşteptau gunoierii, în timp ce Aurelius păşea demn spre silueta lui Cal, pe atunci un bărbat nevinovat, poate cu păr normal şi ochi liniştiţi. El ieşise să-şi bea cafeaua... ori nu! În acel timp, de dinainte de Aurelius, precis lucra într-un loc umilitor, poate la o agenţie de presă, undeva unde nimeni nu ţinea cont de cuvintele ori de privirea lui, cu totul lipsită de siguranţă şi de contradicţii. Cum a ieşit din bloc, a dat cu ochii de el, de un Aurelius în toanele lui seducătoare, făcând primul pas dintre tomberoane, distins, imperial chiar, şi aproape încântat pe bune de întâlnirea cu George Cal.

— Pe atunci nu aveai dreduri, nu-i aşa?

Cal îşi umflă la iuţeală un obraz, indispus de întrebare, dar îmi răspunse totuşi, bineînţeles, înainte de Aurelius, era doar un băiat cu părul nepieptănat, dar dacă eu voiam să-i ironizez codiţele zbârlite şi completate cu meşe de cânepă, nu aveam decât! El era pregătit să-mi facă faţă.

În momentul acesta, în care voia deja să-mi spună pentru ce venise, iar Aurelius, plictisit, întorsese deja capul de la mine, în pragul uşii a apărut Robi, cu geanta pe umăr, cu obrajii îmbujoraţi şi părul ieşit măturește de sub fesul multicolor.

— Ce e, fraţilor, cu pisica asta aici? E trecută pe statul lui Cal? Ori o fi...

Ochii lui s-au uitat drept spre mine şi amândoi am ştiut că se gândea la povestea pe care i-o spusesem în gară mai mult ca la un banc, fără să creadă nicio clipă în ea.

Intrarea lui intempestivă rupsese vraja, iar Aurelius a luat-o spre uşă, aproape ofensat.

— E pisica mea, *frate*! De fapt e un pisoi, pe care îl cheamă Saşa. Tocmai voiam s-o rog pe Licia să aibă puţin grijă de el. Am nişte treabă, o să ies o oră.

Cal vorbise cu ţâfnă, iar Robi era încă prins cu ironizarea mea discretă, în timp ce Aurelius s-a oprit lângă tocul uşii, de unde ne putea cântări mai bine, mai ales pe Robi, care era pentru el o simplă prospătură.

Aşa am ajuns din ziua aia un fel de dădacă a pisicului Saşa, care pentru mine era în mod cert Aurelius şi paznicul meu.

4. Zilele începuseră să curgă nebuneşte, iar la studio era din ce în ce mai tensionat. N-aveam timp nici să privesc spre Cal ori să mă enervez. În plus, Aurelius, devenit Saşa, începuse să bântuie coridorul. Cal venea cu el la serviciu şi-l lăsa să-şi ascută ghearele în teancurile de dosare în care zăceau necitite sute de scenarii.

Când mă uitam în ochii lui, îşi arcuia imediat spinarea, cum făcea altădată pe pragul casei, şi sâsâia şerpeşte. Nu era speriat, ci pur şi simplu cuprins de acel dispreţ care mă făcea să-l urăsc şi să-l iubesc deopotrivă. Pe el şi pe toţi *inevitabilii*.

Uneori stătea lângă uşa fostului meu birou şi se uita printre lamelele galbene, dilatându-şi pupilele şi ajungând cu otrava lui până la mine. Îl vedeam chiar cum întinde laba ca să lărgească spaţiul dintre cele două bucăţele de plastic şi apoi cum îşi lipeşte nasul de geamul uşii, sorbindu-mă cu aviditate, încercând să mă convingă să-l privesc.

— Tu ai văzut că Meduză o pipăie pe mă-sa lui Leo?

Robi era în urmă cu noutăţile şi asta pentru că în biroul lui viaţa se derula în viteză accelerată. Citea absorbit, de cele mai multe ori cu picioarele ridicate pe colţul biroului, iar din când în când mai intra şi în miezul faptelor, aruncând câte un ochi vizavi, spre uşa care fusese a mea, acoperită acum de storul galben, tremurător, ca şi cum înăuntru s-ar fi produs un cutremur discret.

Într-una din zilele acelui ianuarie, am ieşit pe coridorul care părea căptuşit cu teancuri de dosare. Încercam să nu mă uit spre geamul galben, cu toate că auzeam chicoteala Ecaterinei şi simţeam ochii fieroşi ai lui Aurelius. Leo tocmai ieşise şi el din birou, era într-una din zilele lui cenuşii, iar în spatele meu s-a deschis uşa de la intrare.

Şi cum stăteam aşa, asediată de posibile întâlniri, cu Leo în faţă, cu geamul galben în coasta dreaptă şi cu Robi în stânga, simţind trâmbele de praf care se ridicau din dosarele scărmănate de Aurelius, devenit Saşa, mi-am dat seama că încă mai aveam curiozitatea să aflu cine intrase pe uşă.

Era un tip cu palton clasic, proaspăt tuns, în ciuda gerului de-afară. Cum l-a văzut, Leo a şi început să vorbească şi din primul minut am aflat că era poliţistul venit după mine.

Am intrat în micul birou, care era acum al Ecaterinei, doar eu şi cu el.

Sub palton avea un sacou bleu de papagal. În încăperea atât de îngustă, încât n-avea loc decât o masă, stăteam faţă în faţă, eu cu braţele pe blatul de PVC, el rezemat de spătarul scaunului. Îşi zicea detectivul Ploscan, dar bineînţeles pentru mine era domnul Tablă, căci se vedea cât de colo că avea apucături de subaltern.

— Domnişoara Licia, a început el, aş vrea să vă pun câteva întrebări despre o întâmplare mai veche.

— În primul rând mie să nu-mi spui *domnişoara Licia*, că nu sunt fata de la magazin!

— Care magazin, domnişoară?

Parcă era frate cu Ani. Poate chiar erau rude. Dacă i-aş fi dat pantalonii jos, precis avea chiloţi chinezeşti, autentici.

— Despre ce întâmplare ar fi vorba? l-am întrebat, pregătită să-l aud cum povesteşte despre Toni, căzut ca boul în puţul liftului.

— Domnişoară, doamnă, cum vreţi să vă spun?

Din tonul lui era clar că se supărase, dar n-aveam de gând să mă întind la amabilităţi cu Tablă.

— Aţi ajuns detectiv de curând, nu-i aşa?

— De ce? Se vede? În sfârşit, domnişoară, aş fi vrut să vă întreb...

— Aţi avut trese înainte, nu-i aşa?

— Bineînţeles că am avut, am trecut prin toate gradele regulamentare.

— Aţi avut şi trese de tinichea?!

Domnul Tablă s-a posomorât brusc, exact ca Aurelius când reuşeam să-i rad câte una.

— Uitaţi despre ce este vorba! Numele dumneavoastră apare într-una din anchetele noastre. Este un caz mai vechi şi aş dori să vă pun câteva întrebări.

— La care nu sunt obligată să răspund.

Tablă era deja enervat rău. Aşa că mă ameninţă după manual:

— Momentan, nu!

Cât îl şicanasem, avusesem timp să mă gândesc. Bineînţeles, îl cunosc pe Toni pentru că mi-a povestit Ani despre el, e posibil să-l fi întâlnit, Universitatea de Arte e o lume mică. Asta aveam să-i spun, orice m-ar întreba. Mă calmasem şi-l priveam aproape cu duioşie, aşa că Tablă, încurajat, începu să întrebe.

— Vara trecută se pare că aţi fost martora unei întâmplări dramatice.

Vara trecută! Abia dacă-mi aduceam aminte de Antoniadă şi de Aurelius, dar vara trecută – nu ţineam minte decât săptămâna petrecută în insula Creta.

— Vara trecută! Am fost o săptămână la Amnisos, în Creta!

— Da? Şi cât a costat?

Omul era tâmpit. Se vedea pe faţa lui că-l interesa pe bune excursia, mai mult decât moartea lui Toni.

— A fost ceva ieftin, până în 300 de euro. Cu avionul, bineînţeles.

— Prin ce agenţie?

Poate că voia să mă verifice, aşa că i-am dat repede toate datele.

— Dar asta a fost în iunie! Pe mine m-ar fi interesat ce aţi făcut în luna august.

— Haideţi, domnul Ploscan! În august eram deja aici, îngropată în dosare şi scenarii de aplicaţii!

Şi îmi venea să adaug că, oricum, chestia cu Toni fusese cu trei ani în urmă.

— Mai precis e vorba de 27 august!

Tablă chiar era prost! Cine şi-ar aduce aminte ce-a făcut în vara trecută în ziua X?

— Habar n-am! Pe bune!

— Este vorba despre locotenentul Grigorescu, mort pe 27 august.

Cu asta chiar că mă îngropase, aşa c-am început să râd.

— E prima oară când aud de el!

— Prima oară? Se pare că sunteţi ultima persoană care l-a văzut în viaţă!

— Eu? Nici măcar nu-l cunosc!

— Avem dovezi.

— Cum ar fi?

— Păi a fost la o petrecere publică, o aniversare...

Oh, da! 27 august – ziua lui Leo! Bineînţeles că-mi aminteam. Împlinise douăzeci şi trei de ani

şi-şi serbase ziua pe un iaht, care poate că mai pluteşte şi acum pe Lacul Herăstrău. Când are cineva chef de o petrecere cu ştaif, închiriază vasul Ambasador. Îmi aminteam perfect: fusese o petrecere până în zori, cu vreo cincizeci de persoane, din care nu mai aveam în minte nici măcar zece .

— A, ziua lui Leo! Păi de ce nu vorbiţi cu el sau cu doamna Ecaterina? Precis ei ştiu toţi invitaţii.

— Am vorbit!

— Şi... Leo a zis că eu sunt ultima persoană care l-a văzut pe apevist în viaţă?

— Nu era apevist!

Tablă se rănise rău de tot, aşa că l-am întrebat de formă:

— Dar ce era?

— V-am spus, un locotenent de la noi, din poliţie, un băiat excepţional – Bogdan Grigorescu. Era şi student la Drept, coleg cu domnul Leo.

Bogdan! Habar n-avusesem că era şi chiţac! Ştiam vag că murise cineva la petrecerea aia, un tip care se-necase, dar abia acum aflam cine era mortul! Şi, amintindu-mi de el, mi-am dat seama că se încadra foarte bine în schema *inevitabililor* morţi. Nu-l chema Anton ori Toni ori Antonio. În schimb avea o soră, şi ea la petrecerea asta, pe care o chema... Toni! Se pune?

În spatele meu

Bineînţeles, tipul era categoria *Aurelius*. Nu doar că mi-l aduc aminte, ci chiar este întipărit în mintea mea, îi văd încă ochii urmăritori, îi simt respiraţia încă, înnodată de oftaturi, îi pot desena degetele de lăcustă şi urechile ca două ciuperci *Pleurotus*, ţinute în rafturile supermarketului chiar şi după data expirării. Îl ştiu pentru că începusem să mă dau pe lângă el, atrasă de aroganţa şi de aerul lui aurelian. Era noapte de august, înecată în cocteiluri tâmpite, de la care te doare capul a doua

zi, iar un găligan cu nasul mare îşi spărgea plămânii, imitându-i când pe Mick Jagger, când pe Rod Stewart.

Bineînţeles, inevitabilul Bogdan mă privea ca pe o fufă proastă, după reţeta Aurelius.

Ne aşezaserăm pe nişte bare metalice, la pupa vasului, cu o măsuţă în faţă, improvizată dintr-o ladă de lemn, pe care scria *FRAGIL*. Ţin minte şi vopseaua nouă, lucind în lumina Herăstrăului, şi chiar şi nuanţa de roşu a acestei inscripţii de pe lădoiul transformat în masă. O navetă cu sticle goale stătea sub talpa mea numărul 40, pe care simţeam o nevoie acută s-o proptesc de ceva. Aveam nişte sandale cu 10 centimetri de toc subţire şi din când în când băteam cu el în plasticul navetei.

Pe „masă" erau două beri, scrumiera plină şi cerceii mei, pe care mi-i scosesem la un moment dat, fără vreun motiv special.

Bogdan se băga în mine. Recunosc că, în timp ce mă lăsam în siropul fierbinte, mă uitam cu atenţie la urechea lui, ştiind că n-o s-o uit niciodată.

Avea nişte pantaloni deschişi la culoare şi atât de strânşi în zona şliţului, că îmi venea să-i ating ca să văd care e starea cărnii de dedesubt.

Restul lumii dansa pe punte, îi vedeam pe deasupra copertinei care acoperea intrarea în sala de dedesubt, unde o sumă de nesătuli cărăbăneau la greu sandvişuri şi brânzeturi înşirate pe scobitori. Nu-mi aduc aminte ce vorbeam cu Bogdan. Ceva despre cum visa el să schimbe legile în România. Nu conta, oricum. Dădea din gură mai mult ca acoperire, să nu-mi dau eu seama că mă considera doar un floc fără conexiuni cerebrale. Oricum, nici eu nu aveam aşteptări intelectuale de la el. În spate mă lovea răcoarea apei, iar pe dinăuntru eram îmbibată în bere Peroni.

Am întins mâna mai mult din curiozitate şi s-a şi răsucit imediat spre mine, cu un zâmbet pitit în

pliul gurii, cu ochii înecaţi şi sprâncenele ridicate. Am trecut peste faţa care voia neapărat să mă umilească şi am tras fermoarul. Îi simţeam încordarea, nu atât pentru că îmi băgasem mâna în pantalonii lui, ci pentru că, v-am spus, stăteam pe o bară argintie. Nu voiam cine ştie ce de la el. I-am scos-o din slipul mătăsos, nu mult, cât să-mi fac o părere. Şi ca să nu se simtă sub lupă, am netezit-o cu arătătorul. Nu era altfel. Dar nici motive de laudă nu erau. Aroganţa lui nu venea din vanitate, nici din complexe. Pur şi simplu era ceva modelat cu grijă, parte a educaţiei lui şi atât. Iar în educaţia asta îşi băgase coada însuşi nemuritorul Aurelius.

Un bărbat normal m-ar fi încurajat să continui. Stăteam cu o pulă între degete şi aşteptam un semn. Însă Bogdan era un inevitabil standard, care voia să mă vadă căzută în genunchi. Poate că aş fi plusat dacă nu m-ar fi strigat Leo. Probabil că aceasta şi fusese clipa în care stabilise că eu eram ultima persoană care îl văzuse pe boul de Bogdan viu.

— Licia, a zis el, veniţi să tăiem tortul!

A fost vorba doar despre o clipă, dar una cu multe detalii, lăţită şi lungită pe toate părţile.

În faţa mea, în dreptul copertinei, Leo, cu părul geluit, îmbrăcat în cămaşă albă, cu jabou din şase rânduri de volane mărunte, strigându-mă cu vocea lui făcută din ţurţuri mici. Leo, în faţa mea, prefăcându-se că nu vede ce fac eu cu mâna dreaptă, prefăcându-se că nu-l vede pe Bogdan cum stă ca un sturz, aninat pe bara argintie, cu un picior întins, cu şliţul pantalonilor descheiat, cu vârful pulii ieşit printre degetele mele. Leo, aşadar în faţa mea, în timp ce auzeam apa răscolită în spate, motorul vasului duduind, pe muzicianul de ocazie vătămându-şi corzile vocale. Şi în aceeaşi clipă, lovind uşor cu arătătorul meu, prins asupra faptului, în marginea zgrunţuroasă a unui şliţ necunoscut. Îmi aduc aminte sticla de bere din dreptul meu, îmi aduc aminte degetele lui Leo

fluturate în aer în timp ce ne anunţa că se taie tortul, îmi aduc aminte chiar şi tocul subţire, înfipt în marginea navetei de plastic.

Toată clipa asta mi-o amintesc bine, dar din ea lipseşte chiar momentul esenţial, singurul de interes, din punctul meu de vedere, şi anume acea secvenţă de timp în care de pe masa improvizată dintr-o cutie de lemn au dispărut fără urmă cerceii mei, pe care, v-am spus, îi scosesem fără niciun motiv.

Erau nişte cercei din categoria *créole*, făcuţi din trei rânduri de inele suprapuse, unul pânzos şi celelalte lustruite, încât arătau ca o armură medievală.

Bineînţeles, imediat am început să-i caut. Leo s-a întors la tort, iar eu m-am aplecat lângă cutia de lemn. Nu eram decât noi doi acolo, cu o ladă goală pe post de masă şi puntea curată de lemn, şi, cu toate astea, Bogdan nu ştia nimic, nici măcar nu-i văzuse.

— Cum se poate să se fi evaporat nişte cercei atât de mari, pentru că trebuie să-ţi spun, în cazul în care ai de gând să-i vinzi, că au aproape 10 grame.

— Te-ai îmbătat şi ţi-ai pierdut cerceii şi acum ţipi la mine, deşi nici nu m-am clintit din locul ăsta!

Poate că avea dreptate. E posibil să-i fi aruncat, să se fi deschis podeaua aia curată şi să-i fi înghiţit. Nu zic că nu există un mic procent în care să fi încăput şi dreptatea lui. Însă instinctul şi experienţa mea în legătură cu diverşi *inevitabili* îmi spuneau că în proporţie de 99% el îmi şutise cerceii, care fuseseră ai mamei mele şi pe care îi consideram un fel de apărători secreţi.

Discuţia a fost mai lungă. La un moment dat i-am şi spus că ar putea să se transforme în descoperitorul cerceilor mei căzuţi undeva, pe lângă ladă, pe lângă el, într-un loc în care nu ajungea vigilenţa mea – în sfârşit, l-am încurajat să

mi-i înapoieze în vreun fel – însă repeta cu încăpăţânare că mă-mbătasem şi îmi pierdusem bijuteriile.

Epuizată, după ce tortul fusese tăiat şi aproape mâncat, după ce îi spusesem lui Bogdan opinia mea proastă despre el, după ce el mă înjurase, în fine, după un lung sfert de ceas, am vrut să plec, hotărâtă ca într-o zi să mă răzbun, însă un val fierbinte m-a lovit drept în frunte şi, fără să mai stau pe gânduri, m-am întors pe jumătate şi i-am ras o palmă cu toată setea.

N-a fost un gest premeditat şi nici o declaraţie de război. Pur şi simplu i-am şters un dos de palmă şi i-am şi întors spatele.

Am mai prins o felie de tort de mere, care este preferatul lui Leo, şi am stat până în zori, ascultând aberaţiile lui madame Ecaterina, care îşi amintise cum era ea înainte cu douăzeci de ani, pe vremea când se pomenise cu Leo în uter, încât o şi vedeam pierzându-şi nopţile în nu ştiu ce discotecă, frecându-se de zidul unui cămin din Grozăveşti, înnoptând într-o cameră închiriată de la periferia Bucureştiului de acum două decenii.

Pe scurt, într-adevăr, în noaptea aia nu l-am mai văzut pe inevitabilul Bogdan, iar din ziua următoare am şi uitat de el. Mai precis, nu-mi mai ardea să mă gândesc la acea întâlnire, care se făcuse mică şi sordidă în lumina neiertătoare, de-a doua zi.

5. Aşadar, ce-aş fi putut să-i spun lui Tablă? Nici măcar nu ştiam ce se întâmplase cu acest *inevitabil*. Dacă pe ceilalţi îi văzusem cum întind copita, despre soarta lui Bogdan Grigorescu, poliţist şi coleg cu Leo la Facultatea de Drept, nu ştiam nimic. Şi un fior rapid mi-a trecut prin trahee la gândul că aş putea fi învinovăţită pentru ceva ce se întâmplase în spatele meu.

Poate că după ce-i răsesem palma aia se dezechilibrase şi căzuse peste bord. Poate că,

afectat de cuvintele mele sau cuprins de disperarea de a se şti cleptoman, se aruncase în apele înspumate. Accidental sau nu, omul murise, iar eu eram departe de această dramă, aşa că, uitându-mă în ochii fostului tablagiu, i-am spus cu toată sinceritatea:

— Îmi aduc aminte de Bogdan, n-am ştiut că era poliţist pentru că nici n-am prea vorbit nu ştiu cât. Am băut o bere, apoi a venit Leo şi ne-a chemat la tăierea tortului. Doamna Ecaterina poate să vă confirme că am mâncat împreună felia de tort, un tort de mere, cu o bilă de îngheţată deasupra!

— Şi din momentul acesta, al tortului, care într-adevăr mai apare menţionat şi în alte declaraţii, nu l-aţi mai văzut deloc?

Puteam să răspund liniştită, nu mai dădusem cu ochii de el. Totuşi, din toată lumea care mişuna pe vasul ăla, trebuie să mă fi văzut cineva când i-am ras palma aia. La un moment dat al timpului viitor, Tablă o să intre jubilând în studio şi o să mă înhaţe de guler.

Dar dacă nimeni nu-l văzuse căzând în apă, de ce l-ar fi văzut pălmuit de mine? Şi dacă ar fi fost un astfel de martor, de ce ar fi tăcut până acum?

În acel sfârşit de august citeam *Pădurea norvegiană* a lui Murakami. Începusem romanul, de fapt, ajunsesem pe la paginile despre Cavalerist. V-am spus că deja cărţile se răriseră mult în viaţa mea, iar când deschideam un roman ca acesta, de pildă, era mai mult o obligaţie, cum ar fi că mă rugase cineva, că mi-l dăduse un amic insistent – ia cartea asta şi citeşte-o imediat, citeşte-o şi după aia vorbim. Ei bine, cum am ajuns pe la povestea Cavaleristului, un tip obsedat de curăţenie într-un cămin studenţesc, am avut impresia pregnantă, ale cărei urme le mai resimt încă şi-mi mai stau înfipte în lobii frontali, că eu însămi avusesem de-a face cu el, îi vedeam hainele sobre, puloverul tricotat, mâinile care aliniază caietele, strâng gunoiul rămas pe masă, netezind cu dosul palmei placa de

rumeguş presat, îi văd genunchii îndoiţi în spatele unui măturoi, în fine, urechile înroşite de furie faţă de nesimţirea mea, faţă de ambalajul de ciocolată aruncat lângă coş, faţă de ceaşca de cafea nespălată: îl vedeam şi nu-mi venea să mai citesc pentru că la fiecare frază începusem să anticip ce-o să se întâmple, ştiam deja că într-o zi acest Cavalerist o să-şi ia lumea în cap, mai mult chiar, îl vedeam spânzurat, după meticuloase pregătiri, într-un chioşc de vară din parcul Shinjuku Gyoen.

Şi nu doar atât. Într-o zi de septembrie, am trecut pe la cineva, un veteran ca şi mine al căminelor studenţeşti, care şi-a făcut cuib într-o cameră ca o cazemată, undeva, în Regie. Începuse să îngălbenească oraşul, iar Dâmboviţa avea o limpezime de toamnă cuminte. Când am ajuns, soarele era în putere şi ţin minte că-mi scosesem geaca şi o ţineam în mână ca pe un buchet de flori.

Păşeam pe alee şi mă întrebam cum de rămăsese atât de curată şi unde erau peturile, pachetele de ţigări, cutiile de conserve şi cioburile maronii ale fostelor sticle de bere. Era atât de curat în jur, încât primul meu gând a fost că greşisem drumul. Mai mult, aleea aia, pavată cu bucăţi de ciment, se termina brusc, iar în faţa mea, între două cămine care păreau nesfârşite, se întindea o pajişte verde şi uniformă, ca în *Kyrandia* sau în alt joc din seria aia de *quest*-uri, în care ajungi la un loc ca acesta, neted şi inaccesibil. Căci, cu toate că se întindea în faţa mea şi teoretic aş fi putut să păşesc peste iarba imaculată, exista în mine o reţinere, venită din perioada veche, de dinainte de Aurelius, când ieşeam cu bunicul într-unul din micile parcuri din cartier, iar el îmi explica pedant, ţinându-mă în faţa câte unei plăcuţe pe care scria *nu călcaţi iarba, nu rupeţi florile*, îmi explica ce s-ar petrece dacă firele băţoase, tulpinile fragede ori margaretele arcuite ar intra sub zecile de tălpi care lipăiau în jur, pe aleile cenuşii, făcute din dale pătrate. Ceea ce m-a şocat atunci a fost însă

apariţia unei femei pe pajiştea verde, o femeie subţirică şi palidă, exact cum mi-o imaginasem pe Naoko. Stătea culcată în iarba verde, înainte ca eu să fi ajuns la acel pasaj, anticipând în mod straniu paginile unei cărţi pe care abia o începusem.

6. Vizita lui Tablă a animat puţin studioul. Aproape toată lumea se afla pe coridorul sufocat de dosare. Cal era aplecat asupra lui Aurelius, care stătea pe coadă, cocoţat pe un teanc zdrenţuit. Din biroul ăla, care fusese atâta vreme biroul meu, ieşea capul Ecaterinei, iar din stânga am auzit vocea lui Leo. Era oarecum emoţionat şi, după mişcarea generală din jur, am crezut că se aşteptau la ceva decisiv, de exemplu, să fiu scoasă în cătuşe şi dusă direct la Rahova sau în cine ştie ce ocnă, ca şi cum viaţa mea ar fi fost în vreun fel legată de moartea unui hoţ mărunt şi stupid, care, în mod particular, mai era şi un *inevitabil* din speţa detestată a pisicului Aurelius.

Cum s-a închis uşa în urma lui Tablă, l-am şi luat pe Leo la întrebări:

— De ce crezi tu că am vreo legătură cu moartea colegului tău, de care nici măcar n-am ştiut până în momentul ăsta? De acord, am aflat că s-a înecat cineva la petrecerea ta, dar ai cuvântul meu de onoare că nici n-am ştiut cine a mierlit-o. De ce i-ai spus lui Tablă ăsta că aş şti ceva?

— Dar nu i-am spus! A vorbit cu toată lumea.

Leo era încurcat şi atunci mi-am dat seama că ei aşteptau să le povestesc, erau acolo dintr-o curiozitate absolut firească. Până şi Robi scosese nasul pe uşă şi, privindu-i înşiraţi pe holul insipid, am avut intuiţia ori chiar mai mult decât atât că uşa studioului se va deschide din nou şi că din aburii iernii, din lumina spumoasă şi albită de frig, îşi va face apariţia o persoană mai tare decât orice erou plăsmuit. Vedeam deja un om din carne, cu mintea încinsă de romane, tot unul şi unul, de la *Les illusions perdues* la *Never let me go*, intrate unul

după altul în pasta densă a bulbului rahidian, topite şi transformate cu rapiditate în degetele întinse, în eleganţa sau încăpăţânarea unei mâini care duce la gură mâncarea zilnică, în mişcarea alintată a pleoapelor, în glasul îngroşat, în cuvintele tăietoare de capete şi în frezele lungi, a căror paternitate nu va interesa pe nimeni niciodată.

Şi, într-adevăr, uşa studioului s-a deschis. Toţi ochii s-au întors în direcţia ei şi toată lumea a văzut aburii iernoşi, iar din ceaţa lor a intrat pe uşă, sigur pe sine, Ani. Nasul îi tremura îngheţat deasupra gulerului gri. Nu mă căuta pe mine. Venise la Robi, să-i spună că nu mai voia să facem filmul despre fratele lui.

— Toni merită mai mult decât atât. Dacă aţi face un film care să-i elogieze talentul, aş înţelege! Dar ca să fie doar un tip care a murit în puţul liftului – asta nu!

— Ai aflat a cui era agrafa aia?

Nu aflase. De altfel, acesta era adevăratul motiv al supărării lui.

— Erau ceva urme genetice. Nu era chiar o agrafă, ci un mic pieptene cu un smoc de păr.

El crezuse că era părul Mărgeloasei.

— Semăna destul de bine şi, cum ştiam că fusese la lift, m-am aşteptat să fi fost al ei.

— Dar bine, Ani, Mărgeloasa aia a fost iubita lui Toni! Cum crezi tu că ea l-ar fi putut omorî, când îl adora?!

— Am avut şi eu motivele mele.

Lui Robi îi părea rău că nu facem filmul, cu toate că de la proiect până la film oricum mai era mult şi bine. Şi cum stăteam cu Ani la taclale, vorbind despre o crimă care nici nu existase, mi-am dat seama cât de departe eram de acel moment nefericit al vieţii mele.

Toni nu era acum decât un punct îndepărtat, un fel de capac de bere turtit şi călcat de zeci de tiruri pe Autostrada Soarelui.

Mă uitam la Ani cu o părere de rău cât se poate de sinceră. El nu ştia cât de javră fusese fratele său şi nici n-ar fi putut să accepte vreodată. Gândindu-mă la acea zi, îmi dau seama că inevitabilul Toni venise după mine ca să-mi mai spună încă o dată cât mă detestă. Se furişase ca să mă surprindă. Nu vroia să stăm de vorbă ori, de exemplu, să-şi ceară scuze. Pur şi simplu pentru el eram un joc de amiază şi, cum este şi normal, genul ăsta de jucători o mai iau din când în când peste bot. Mi-a suflat în ceafă şi se aştepta să mă sperii, să mă zăpăcesc, să-l primesc ca o păsărică bezmetică. Şi chiar aşa am şi făcut, cu excepţia acelei rătăcite secunde. Instinctiv, am întins braţul, de fapt, şi atât. Este adevărat, între timp a trecut în faţa mea, a ţopăit pur şi simplu pe marginea puţului. M-a speriat fără să anticipeze o reacţie atât de normală. S-a aruncat într-un joc pentru care nu avea nicio pregătire. Chiar nu ştiu dacă l-am atins, chiar nu-mi amintesc acel firav şi topit moment al unei morţi atât de stupide.

Peste el oricum s-au suprapus alte căderi, alte lifturi şi alte morţi, din miile de cărţi şi de filme, topite în creierul meu. Cât îi priveşte pe ceilalţi *inevitabili*, lucrurile sunt cu mult mai clare: italianul a murit ca un bou. Aud şi acum dinţii care-mi lovesc cercelul, simt şi acum urechea înfiorată de disconfort. Propriu-zis m-am tras frisonată. Nu l-am îmbrâncit, doar l-am împins. Să nu-mi spună cineva că se poate muri din atât. Trebuia să-şi cureţe baia, ori măcar să fie atent pe unde calcă! Măcar în privinţa lui Anton lucrurile sunt cât se poate de clare. Putea să facă infarct din orice. Punct. S-a speriat de mine, dar putea foarte bine să-i plesnească artera când punea frână, când intra în parcarea întunecoasă, când încerca să deschidă uşa biroului, când îşi bea cafeaua prea fierbinte. A fost o întâmplare banală şi atât. Iar chiţacul, ce să zic! Nici măcar nu eram acolo când s-a înecat. Îi dai unuia o labă şi-şi rupe gâtul. Nu

scrie în certificatul de deces că a murit dintr-o palmă, ci pentru că i-au zburat nişte vertebre din loc. Îl pocneşti pe unul şi cade în apă! Câtă lume nu cade în apă! Mor, însă, numai ăia care nu ştiu să înoate. Este cumva vina mea că un chiţac aşa de valoros nu-şi desăvârşise talentul de înotător?

Când îl conduceam pe Ani, Leo mai stătea încă pe coridor, cotrobăind într-un teanc de dosare.

— Ceea ce nu înţeleg eu, Leo, e cum de nu l-a văzut nimeni căzând în apă sau de ce n-a strigat după ajutor.

— Se pare că totuşi l-a văzut cineva.

— Cine?

— Nu ştiu nici eu mai mult.

Tot ce ştia era că pe Bogdan l-au găsit după trei zile pe fundul lacului. Poate s-a lovit în cădere ori s-a încurcat în nişte răgălii... cine ştie!

7. La vreo zi de la vizita lui Tablă, ne-am dus la TV, într-o emisiune despre *Doamna Glodeanu*, la care începuseră filmările. Era un fel de masă rotundă, cu multă lume. Bineînţeles, pe lângă regizor şi actriţa care o interpreta pe doamna Glodeanu, chemaseră şi pe cineva de la promovare, iar Leo trimisese doi oameni – pe mine şi pe Cal. Invitata-surpriză era Bucătăreasa. Ea zicea că a citit nuvela şi aşa am aflat că era vorba despre o ecranizare. În mare, ştiam subiectul, dar oricum nimeni nu era interesat de el.

— Viziunea mea nu are decât o legătură subţire cu scenariul, iar povestirea n-am citit-o, spunea regizorul.

Cal era şi el de acord:

— Aşa şi trebuie. Nu se poate să citeşti o carte şi să rămâi un simplu rezumator al ei, cum sunt mulţi cronicari.

— Dar asta nici nu înseamnă ca ar avea cineva voie să trădeze povestea, s-a băgat înţepată Bucătăreasa.

Tonul ei l-a scos din sărite pe Cal, mai exact „s-a supărat foarte tare”. El era adeptul liberei ficţionalizări în marginea poveştii. Dar nici Bucătăreasa nu lăsa de la ea. Aproape că-mi venea s-o susţin dacă nu mi-aş fi adus aminte de *Madame Bovary*.

Bucătăreasa chiar vorbea ca o bucătăreasă care tocmai şi-a scos trei cuvinte din dicţionarul de neologisme. Însă pe mine nu putea să mă păcălească! Eu o vedeam în acea zi de toamnă, când îmi vânduse rezumatul romanului lui Flaubert. Mi-o imaginasem cum îi poruncise studentei măioase, mi-o închipuiam aşteptând, bătând cu degetul ei de bucătăreasă în lemnul biroului ori butonând telecomanda unui televizor, în timp ce măi-oasa copia plictisită rezumatul, direct de pe blogul lui George Cal. Şi, privind lucrurile în acest fel, în timp ce obrazul Bucătăresei începea să se îngroaşe enorm, George Cal îmi apărea în cu totul altă lumină. Măcar el scrisese pe blog un text atât de convingător, încât până şi studenta care pronunţa pe „măi” cu pedanterie îl copiase de-acolo. Ce mai conta dacă respecta sau nu adevărul? Adevărul unei cărţi! Adevărul faptelor din timpul unei revoluţii, adevărul unei alegeri prezidenţiale, adevărul despre moartea lui Père Goriot, adevărul lui Laocoon şi al incomparabilului George Cal! Adevărul care oricum se vede diferit, fragmentat, împachetat în miile de prejudecăţi ale unui biet creier.

Şi ascultându-i, amintindu-mi de rezumatele fanteziste pe care ni le administrase Cal, am înţeles că pierderea chefului de citit nu era chiar o catastrofă. Ce putea fi mai reconfortant decât să trăieşti poveştile scrise de alţii, retuşând fără grabă?! Să fii Balzac şi Palahniuk în aceeaşi vreme, fără povara grea a imitaţiei! Să faci *copy-paste* şi apoi să modelezi tu însuţi marmelada

densă a altui timp! Să faci conversaţie la „Catedrala” ta din Berceni!

Descoperirea aceasta mă făcea să mă simt ca un chelar cu zece inele de chei, când, în fine, moderatorul m-a întrebat cum vedeam eu promovarea filmului.

8. După ce ne-am întors de la TV, Cal m-a anunţat că vrea film după *Papucii Gloriei*. Rolul meu era să găsesc finanţare, iar Robi trebuia să se ocupe de scenariu:

— Ai aici sinopsisul, spunea Cal, privindu-l pe Robi de sus, cu ochii lui colcăitori. Îl dai cuiva să-ţi facă un scenariu şi pe urmă mi-l aduci să văd dacă-mi place.

— Nu se face aşa!

— Dar cum?

— Dă-mi romanul, să ne uităm peste el!

Cal era deja nervos, aşa că-şi scoase la interval o voce arţăgoasă, care-l aduse imediat şi pe Aurelius.

— Cine *să ne uităm*? Ai aici povestea, îţi ajunge! Dacă nu eşti în stare să-l rezolvi, spune-mi că dau altcuiva să se ocupe!

Spre surprinderea mea, Robi nu părea amator să renunţe.

— Lasă-mă să mă gândesc. Ştiu un scenarist bun.

— Nu vreau scenarist. Îmi fac singur scenariile. Vreau doar un model, o idee...

— Am înţeles! Oricum, şi pentru ideea aia e nevoie de timp... Ştiu pe cineva care lucrează fără să semneze.

Cal era de-a dreptul jignit, iar Aurelius, profitând că toţi ochii erau pe Robi, se avântă pe biroul meu.

Mă uitam într-adevăr şi eu, ascultându-l cum începuse să enumere scenariştii negrişori, în timp ce, cu latul palmei, încercam să dau jos pisica. Nu priveam spre animal, eram cu ochii fixaţi pe buzele lui Robi, care, în lumina de iarnă, păreau cafenii.

— De ce n-am lua un scenarist ca lumea, nu negrişori de ăştia, zicea Cal, spune-mi, care e cel mai bine cotat?

— Îţi spun, dar ăla vrea bani. Să nu zici că nu ţi-am spus!

— Cât?

— Preţul standard pentru un scenariu este 5.000 de euro. 1.000 înainte şi 4.000 la sfârşit.

— Foarte bine! Tu găseşte pe cineva care scrie ca lumea, îi dăm 1.000 de parai şi pe urmă vedem. Dacă-mi place scenariul, poate-l iau coscenarist.

— Ţi-am spus, George, nu merge aşa! Facem un contract...

— Şi? Mă piş pe el de contract. Orice înţelegere poate fi anulată.

Aurelius îmi ocolea cu eleganţă palma, păşind peste ea, de la un capăt la altul al biroului, iar când vocea lui Cal crescu pe neaşteptate, se refugie pe un teanc de DVD-uri. Stătea cu toate cele patru picioare apropiate, ţinându-şi coada dreaptă şi spinarea arc, şi se uita spre mine duşmănos, ca şi cum eu l-aş fi obligat să se exileze acolo. Bineînţeles, îl înregistrasem cu coada ochiului, dar n-aveam de gând să mă uit spre el. Ştiam că mă aşteaptă. Simţeam că era hotărât să stea oricât ar fi fost nevoie. Dar n-aveam de gând să-i dau nici cea mai mică satisfacţie.

— Tu vrei să-ţi scrie cineva scenariul, m-am băgat eu în vorbă, dar să nu-l plăteşti, ci să pui laba pe un text, să-l mai răscoleşti puţin şi să te semnezi tu pe el, nu?

Cal s-a întors spre mine cu aceiaşi ochi ca şi Aurelius. Aveam acum două emoţii identice care mă înţepau cu aceeaşi intensitate, din direcţii diferite.

— Ceea ce vreau eu este să am un punct de pornire! N-am nevoie să-mi scrie cineva scenariul! Ori crezi altceva?

Amândoi, şi Aurelius, şi Cal, aşteptau ca eu să-mi cer scuze. Pe fereastră se vedeau crengile

înzăpezite ale unui păr bătrân, şi instinctiv m-am uitat către ele.

— De fapt, ştii la ce mă gândesc? Vreau să-l scrieţi voi, tu şi cu Robi. Aveţi aici subiectul în linii mari, a mai spus Cal, arătând înveselit spre hârtia pe care Robi continua s-o ţină între degete. Citiţi-l şi scrieţi un scenariu provizoriu, să zicem... ce e azi? Luni? Foarte bine! Pe joi cred că-l am gata, nu?

— De ce am face aşa ceva, a întrebat Robi, suntem cumva subalternii tăi?

Abia acum George Cal era enervat pe faţă. Aurelius a scos un sâsâit şi a sărit din nou pe birou. Se uita la mine, cu picioarele depărtate, în poziţie de război. Am aruncat o clipă ochii spre el, şi am observat că blana îi devenise aproape albastră.

— Bineînţeles că sunteţi! Din momentul ăsta nu primiţi ordine decât de la mine!

— Şi Leo?

— Ce e cu Leo? Leo e director general, iar eu sunt director artistic. Eu hotărăsc tot ce ţine de creaţie!

— De când? am întrebat aproape într-un glas, în timp ce Cal şi pisicul lui se relaxaseră la unison.

Aurelius a coborât de pe biroul meu şi într-o clipă era lipit de piciorul lui Cal, a cărui voce a căzut peste noi ca o găleată de nisip.

— Chiar de acum! Din momentul acesta!

9. Despre această schimbare administrativă Leo nici nu voia să stea de vorbă. Şi eu, şi Robi eram acum sclavii personali ai lui George Cal.

Sinopsisul pe care ni-l lăsase era de două paragrafe şi nu spunea mai mult decât ştiam de pe blogul lui, că nişte pantofi ai unei femei pe nume Gloria treceau prin picioarele mai multor generaţii. Şi ce era cu asta? Erau pur şi simplu nişte încălţări rezistente.

În zilele acelea, pe când mă chinuiam să umplu cu ceva povestea lui Cal, au început să se

înmulţească momentele de cădere şi acel presentiment, de fapt, care mă avertiza cu puţin înainte că aveam să mă întâlnesc cu un om, cu o situaţie, cu ceva cunoscut, venit din anii anteriori, din timpul peste care mai trecusem cândva, transformat pe nesimţite într-o masă incertă şi cenuşie, în care, printre altele, stăteau ascunşi cei patru bărbaţi şi ochii necruţătorului Aurelius.

Mi se întâmpla să intru în C2 şi în holul căminului, pe care îmi dădeam seama că nu-l privisem niciodată cu toată atenţia, să descopăr în mod surprinzător un spaţiu limpezit pe neaşteptate, o fereastră mascată de scări. Iar prin ea se legăna încet o toamnă rebelă, trecea un picior grăbit, se zărea coada unui câine prudent, iar toată această informaţie îmi intra în creier, căutând bezmetică sutele de ferestre similare, tufele lui Thomas Hardy, cozile profilate pe cerul lui Jack London, zecile de străzi străjuite de geamuri, balustradele din incinte comune, ca la Bulgakov, pavajul pătat, ca la Céline, stropii infimi de pe sticla veche şi aşteptările unui nevăzut şi huxleyanul personaj, postat lângă acea fereastră pe lângă care trecusem de atâtea ori fără s-o observ.

Alteori stăteam în camera mea de cămin, cu sau fără Sisi, butonând laptopul, făcând conversaţie pe Facebook ori răsfoind bloguri şi situri de modă, până când mă simţeam pe loc şi fără niciun motiv lovită în mijlocul frunţii, străpunsă în inimă, atacată de la mii de kilometri de un ochi vechi şi ostil, de ochiul unui gardian, trecut prin două sute de Aurelieni şi de inevitabili, pentru a mă avertiza că în minutul ăla, pe uşa ca o felie de unt, va intra cineva, un om, o fiinţă, o energie oarecare, strecurată într-un corp omenesc. Şi chiar aşa se şi întâmpla. Auzeam de îndată un ciocănit grăbit şi pe urmă îşi făcea intrarea nu contează cine, unul dintre mulţii locatari din C2, însă de fiecare dată fiinţa pe care o ştiusem până atunci, faţa banală a unei studente de la Arte, ochii insignifianţi ai unei

pipiţe de la Teatrologie, în fine, silueta inconfundabilă a unei madone de la Actorie, oricine ar fi fost, odată intrat pe uşa gălbuie, din rumeguş şi placaj, devenea în mod surprinzător un personaj, un ochi de personaj inconfundabil, o voce de roman, o mână scoasă dintr-un cadru de Vajda, o gură supărată, venită direct din Strindberg, o guşă tolstoiană, un picior bibilit ca în Proust, un sân parfumat *à la* Durrell, ori o mănuşă cu trei rânduri de nasturi mici, sidefată, cumpărată dintr-o prăvălie de pe lângă Marché de la Bastille.

Totul începuse cu câteva luni în urmă, în acel septembrie când, între căminele jegoase din Regie, văzusem o fată fragilă pe o pajişte verde, exact pe vremea în care încercam să citesc *Pădurea norvegiană*, iar târziu, la începutul lui februarie, am înţeles în sfârşit că trăiam de patru luni într-un fel de Second-Life, într-o lume, într-un timp al coincidenţelor, anticipărilor şi al literaturii pe care o abandonasem. Iar ziua în care am înţeles cu adevărat ce se întâmpla cu mine a fost 12 februarie, cu puţin înainte de Sfântul Valentin, când lucrurile o luaseră cu totul razna în micul nostru studio de film.

10. Ecaterina începuse lucrul la un lung metraj şi era pe platouri, care, după cum ştiţi, sunt la dracu-n praznic, în afara Bucureştiului. Prin urmare, o vedeam foarte rar pe la birou, iar Cal începuse să-şi ţină uşa deschisă ca să vedem că e acolo şi să ne tremure ţoalele de frică. Venea devreme, iar când ajungeam, el era deja instalat în fostul meu scaun, cu o pizza, pe fostul meu birou şi cu Aurelius alături. Mâncau amândoi din cutia de carton, Cal îndoind bucăţile triunghiulare, pisica mestecând tacticos deasupra scrumierei.

Îmi ieşea greu câte un *salut, Cal, salut, pisic*, şi recunosc că eram intimidată într-un mod prostesc. Nici măcar nu mai distingeam expresia feţei, nici măcar nu-i mai prindeam nuanţele din blana lui

Aurelius şi nici nu observam ce haine avea pe el Cal. Era doar o claie de dreduri, o siluetă deşirată, o mână cu degetele înfipte în pizza şi, mai presus de toate, o mică statuie care făcea să-mi tremure glasul.

Este de neînţeles şi umilitor cum mă înmoi şi mă mototolesc în faţa cuiva care devine şef, care urcă o treaptă socială. Până ieri mă trăgeam cu el de şireturi şi de cum îşi schimbă poziţia, mi se înmoaie şira. Am mai avut ocazia de câteva ori să trec prin chestia asta. Odată, îmi aduc aminte, eram prin facultate, la puţin timp după ce murise italianul, cu gâtul rupt într-o baie prea spumoasă. Eram pe atunci într-un grup din care făcea parte şi o tipă de la Regie cu un an mai mare decât mine. Plănuiserăm să punem în scenă *Casina* lui Plaut, pe care mă chinuiam să o adaptez. Într-una din zile, fata asta de la Regie ne-a anunţat că-şi găsise un job mişto printr-o televiziune. Nu se schimbase nimic. Eram tot un grup care stăteam la palavre sau rădea beri la Mosor, însă atitudinea mea era cu totul alta. Nu mai puteam să-i vorbesc ca înainte. Mă uitam la ea, am crezut, iniţial, cu admiraţie. Însă era ceva mai mult. Ascensiunea ei mă cocoloşise. O priveam cu ochi strălucitori, cu plăcere, dar şi cu un impuls natural de a deveni pe loc căţelul ei, o fiinţă dispusă s-o aduleze, să-i ducă tava, să dea din coadă la picioarele ilustre.

Cam aşa s-au petrecut lucrurile şi cu George Cal. Îmi răsuceam cu nepăsare glezna la noul meu birou, aproape fără să-l privesc pe Robi, care citea absorbit, vizavi de mine, iar dacă intra pe nepusă masă marele Cal, imediat mă opream din orice mişcare, rămâneam cu piciorul suspendat în aer, gata să mă ridic, cu toate că în vremea aia începusem să-l detest din toate încheieturile creierului meu fremătător.

Cal venea la noi în birou cam după ce-şi mânca pizza, cu o treabă sigură:

— Ţi-l las în custodie pe Saşa! Ai grijă de el cât sunt la platouri.

Îşi punea coada pe spinare şi zilnic lua maşina lui Leo şi pleca la filmări, unde nu-mi imaginez ce putea să facă decât să se holbeze la câte un regizor, în timp ce ăla lucra, ori să caşte gura la sitcom-urile care se filmau nonstop. Poate că se ţinea după Ecaterina, care alerga cu telefonul lipit de ureche, ca nu cumva să piardă din mofturile şi din fiţele unor vedete de telenovelă pe care le avea în grijă.

În vremea asta eu rămâneam cu Aurelius pe cap. De fapt nici nu mai făceam nimic. Timpul cu el era ca sub o pungă de plastic. Aurelius, devenit Saşa, ştia toate modurile posibile în care putea să fie cineva umilit. Se poate spune că m-a trecut prin toate încercările. A vomitat pe botinele mele, mi-a urinat pe laptop, şi-a băgat ghearele în puloverul meu de caşmir, a spart vasul micului portocal, care a şi murit la scurtă vreme după aceea, mi-a rupt nenumărate perechi de ciorapi, mi-a lins sandvişul, mi-a călcat în budinca de orez. Dar nimic nu m-a afectat aşa de rău ca felul în care-şi scotea limba. Sărea pe birou şi, proptit bine pe picioarele din spate, mă privea drept în ochi, aşteptând ca eu să mă înmoi puţin, să mă uit la el, să cedez şi, eventual, să-i zâmbesc. Abia atunci începea marea satisfacţie. Îl văd şi acum, mă privea de jos în sus, rugător, atent şi dispus să aştepte, cu o labă aproape ridicată, cu vârful cozii deasupra urechilor. Era el, în ipostaza amoroasă, cu dungile blănii bătând în gri, cu ochii galbeni şi aproape transparenţi. Şi deodată, scotea limba, o limbă ascuţită, şi-o trecea peste bot, printre dinţii ca nişte ace de porţelan. Nu era un gest oarecare, era un mod de a pune capăt clipei de tandreţe, era un mesaj direct şi indubitabil, prin care îmi transmitea din nou dispreţul lui etern. Era o glumiţă care trecea în viteză prin aspicul gurii lui Toni, prin buzele italianului, lipite de urechea mea, prin gura

câinoasă a lui Anton, prin botul parvenit al locotenentului Bogdan.

Aurelius îşi scotea limba, trosnindu-şi maxilarele, fără să mă slăbească din priviri, cu o scârbă care mi se înşuruba în creier.

— Ţi se pare, crede-mă, spunea Robi. S-ar putea să ai o fobie la pisici. Nu erai tu obsedată de pisicul bunicului tău? Ce-mi ziceai? Că te-a vizitat la cămin...

— N-are rost să faci mişto numai pentru că am venit după tine la gară. Am văzut într-adevăr un pisic care m-a tulburat sincer şi am vrut să-ţi povestesc.

— Iartă-mă! Adevărul e că mi-a plăcut să stăm pe peron.

Nu îndrăzneam să-i spun că Aurelius era chiar aici, printre picioarele mele, mişcător şi rezistent ca un virus, insidios, atent şi într-o oarecare măsură mulţumit de stadiul de moluscă în care ajunsesem.

VI. Litere nemuritoare

1. Într-una din aceste zile lungi şi umilitoare, Cal s-a întors pe neaşteptate. Renunţase la platouri, lovit de o idee. Era transfigurat, cu milioane de furnici mişcătoare în iris, cu obrazul înnegrit de capilarele ţepoase, iar codiţele îi stăteau răsfirate peste gulerul negru al nemuritoarei lui geci:

— Am uitat să vă spun ceva.

Robi a lăsat scenariul pe care-l citea şi a ridicat sprâncenele, în timp ce eu profitam să dau un bombeu în burta lui Aurelius. Cal era de-a dreptul excitat. Şi-a tras un scaun şi ne-a pus la curent ca pe nişte fraţi:

— Am uitat să vă spun că Saşa ştie să citească!

Ne-am foit amândoi pe scaune, mai ales Robi, care în mod evident îşi adusese aminte de câinele cititor din Londra şi de entuziasmul lui Cal de atunci.

— Pe bune! Am nişte litere de plastic de la un joc cretin, din care băiatul alege câte trei-patru şi face cuvinte. Scurte, normal. Iar uneori bate cu laba în laptop.

Bineînţeles, nu se întorsese din drum ca să stea la palavre, ci avea un plan. Iar ca de obicei eu eram motorul lui, eram mâna, eram creierul pe care Cal ştia să le pună la lucru.

— Mă gândesc că ai putea să exersezi cu el. Uite, e o cutie la mine pe birou în care sunt plăcuţele. Poţi să şi stai acolo dacă-ţi place mai mult.

Cal voia ca eu să mă ocup de alfabetizarea pisicii. Nu-mi cerea cine ştie ce, ci să notez numai cuvintele pe care labele auguste ale lui Aurelius le-ar fi atins cumva.

— Îl laşi să-şi facă treaba şi tu doar notezi. Uite aici o listă cu ce-a mai scris până acum.

Cal a scos o hârtie împăturită şi ţinută, se vedea, cu grijă într-un buzunar interior al gecii. Erau cuvinte, dacă le pot spune astfel, scrise pe două coloane cu litere de tipar. Multe nu aveau niciun sens, ci erau chestii de genul AM, LOV, GRA; dar erau şi câteva mai elaborate, precum MUCA, STA, ERI.

— Şi ce vrei să faci cu chestiile astea?

— Tu doar te uiţi şi notezi! Da? Lasă-mă pe mine să-mi pun întrebări!

Cum a ieşit pe uşă, m-am repezit în biroul lui Leo:

— Ascultă, domnule, pentru ce sunt eu angajată aici? Mai vrei să scriu aplicaţii şi proiecte ori am grijă de pisica lui Cal?

Leo mi-a făcut semn să mă aşez pe un scaun, în modul lui metodic de a aplana un conflict. Era proaspăt tuns, cu un mic breton aliniat la milimetru şi împărţit în şuviţe subţiri geluite la vârf.

— Ce să se întâmple! am început eu, spune-mi şi mie pe ce post sunt angajată aici! M-ai scos din birou, l-ai pus pe George Cal director artistic, zilnic am grijă de pisica aia la care sunt alergică, iar acum trebuie să notez cuvintele pe care cică le-ar citi ori compune animalul ăla, care este la fel de înfipt şi otrăvit ca şi stăpânul lui.

— Te rog, Licia! Ai văzut şi tu că George are idei şi se mişcă foarte repede!

— Adică? Ce a făcut el nemaipomenit? Spune-mi un singur proiect la care lucrează!

— A făcut o aplicaţie pentru o finanţare pe care dacă o obţinem, suntem nişte oameni făcuţi.

— Şi noi de ce nu ştim despre asta?

— Pentru că, ţi-am spus, este aranjamentul lui.

Leo se uita la mine mâhnit, cu faţa cuiva pe care-l dezamăgisem la maximum.

— Nu-ţi dai seama, Leo, că acest Cal nu este decât un...

Aş fi vrut să-i spun „un maimuţoi în labele lui Aurelius”, dar mi-am dat pe loc seama că nu mă

puteam apuca să dezvolt subiectul fără să fi vorbit şi despre cei patru bărbaţi, despre bunicu-meu ori despre Márquez-ul murdărit cu o pasăre moartă, aşa că am spus placid:

— ...un impostor!? Îţi aduci aminte cât ne-a mai aiurit cu tot felul de personaje care nu există, cu amănunte inventate...

— Dar nu erau inventate!

Leo se albise la faţă, iar în clipa aceea, sub lumina pură a lunii februarie, capul lui părea decupat din Michel Folco. Bretonul aliniat la milimetru, ochii supăraţi, cămaşa de un roşu imperial şi mâinile albe îl făceau să semene cu Justinien Pibrac, la început de carieră.

— Lumea nu mai are timp să citească, şopti el, calmat dintr-odată. Ieri am văzut în spatele unui bloc o grămăjoară de cărţi, volume de mărimi diverse, care păreau aduse cu găleata şi aruncate lângă tomberoane. Erau aşa de prăfuite, ponosite, cenuşii...

Lângă fereastră, acum observam, Leo adusese un piedestal alb, un stativ fragil de fapt, cu două rafturi, ceea ce dădea biroului un aer şi mai vetust decât bibliotecile multicolore.

— Pe mine, acest George Cal m-a făcut să-mi amintesc vacanţele din liceu. Plecam cu mama la Sinaia, unde aveam o casă de vacanţă. Uneori stăteam două luni încheiate şi citeam amândoi pe micul balcon sau în mansardă, în curte, sub un copac secular sau chiar în mica bucătărie, pe a cărei fereastră intrau din când în când nimfalide hoinare. Mirosul ăla de iarbă, aerul impetuos şi literele negre ale cărţilor stau la temelia unei lumi pe care George mi-a readus-o aminte.

Mă uitam la el cum povesteşte şi mi-o imaginam pe Ecaterina cu sticlele lipite de ochi. Cu siguranţă, pe atunci nu avea ochelarii ăştia, pe vârful nasului, cu două lentile care-i ajungeau la sprânceană.

— Citeam de câte două-trei ori o frază din Faulkner, mă lăsam dus de întâmplările povestite de Fowles şi mi se îndulcea gura citind Capote.

Leo era într-o dispoziţie melancolică şi aproape deprimantă, iar sub cuvintele lui toată încăperea, contaminată, devenise un loc melodramatic. Îi înţelegeam nostalgia, însă nu eram în stare să accept că George Cal făcea parte din această emoţie sau din orice altceva.

— Nici măcar nu mă asculţi! George Cal m-a pus să scriu literele peste care calcă labele pisicii lui! Înţelegi, Leo? Nu vorbim despre literatură aici, ci despre literele pisicii!

Leo nici măcar nu zâmbea. Se juca pe telefon, căutând cu degetele diferenţe între doi Cézanne aproape identici.

— Dacă te-a rugat, fă chestia aia, oricât de penibilă ar fi! Are el un plan. Crede-mă, Cal face chestii care merită. Ai văzut scenariul ăsta după *Pantofii Gloriei*?

— Glumeşti? Păi nu l-am scris noi, Robi şi cu mine?

— Foarte bine că aţi ajutat şi voi. Romanul este absolut superb!

Era pentru prima dată când îl auzeam pe Leo vorbind despre roman.

— L-ai citit? Vreau să spun, l-ai avut în mână? Ai pipăit coperta acestui roman invizibil?

— De ce invizibil?

— Pentru că n-am întâlnit încă pe nimeni care să-l fi citit într-adevăr! De aia te întreb: l-ai avut în mână? L-ai răsfoit tu, cu degetele astea de Justinien Pibrac?

Leo şi-a privit automat mâinile fără să lase telefonul. În colţul ochiului îi licărea o urmă de sclipici.

— L-a citit mama!

2. Trotuarele de pe Pictor Verona mai aveau câte o urmă de zăpadă, petice înnegrite, unele îndopate

cu ambalaje lucioase sau cu staniol rămas de la Crăciun. Se încălzise şi aerul mirosea a clorofilă nouă. În faţa unei porţi o femeie aşeza sacii cu gunoi, iar lângă ei lăsase şi un mic teanc de cărţi. Nu erau vechi sau prăfuite, ci volume noi, toate dintr-o colecţie de proză românească. Erau cu siguranţă cărţi primite. Poate că unele avuseseră şi o dedicaţie sau vreun autograf scris cu speranţa în gloria eternă.

Am intrat la Cărtureşti. Bineînţeles, nu voiam să cumpăr ceva şi nici măcar n-aveam vreo curiozitate în legătură cu noutăţile editoriale. Voiam să văd cine cumpără şi mai ales ce. Librăria era aproape goală.

Pe masa de la intrare stăteau aliniate zece volume identice. Era cartea unui gunoier care într-o zi se îmbătase, îşi scosese hainele pe stradă şi-şi tăiase penisul în faţa Televiziunii Române. Cartea povestea această întâmplare.

— Căutaţi ceva?

Femeia care mă întrebase era de-o veselie cam exagerată.

— Arunc un ochi, am răspuns eu...

— Vă putem oferi un ceai, s-a bucurat ea în continuare, ca şi cum mi-ar fi anunţat c-am tras lozul cel gras.

Am mai schimbat două-trei rânduri de fraze şi, mai mult ca să nu fiu prea ţepoasă, am acceptat invitaţia.

— V-am adus şi o carte, mi-a spus ea, ca şi cum aceasta ar fi fost o chestie secundară, deşi era foarte clar că mi se prezenta o posibilă achiziţie.

Cartea era *Inimile celor patru* de Sorokin. Pe ce criterii mă considerase potrivită pentru cartea aia, n-o să ştiu niciodată. Începutul m-a prins imediat: atmosferă de lagăr abandonat, în care micile bucurii criminale o virează brusc spre *Familia Addams*. După cincizeci de pagini mă simţeam ca şi cum aş fi citit până la capăt. Şi de ce-aş mai fi citit, în fond? Ce se mai putea întâmpla fără să pot

să anticipez? Probabil mameloane tăiate, băi de sânge, plăcintă cu muci. Dacă n-o citeam, aş fi putut să-i fac un alt final. Puteam să-i măcelăresc eroii, fără Sorokin. Aş fi putut să-i trimit într-o călătorie, să-i transform în râme, să-i fac tăiţei. Aş fi putut să fac ce voiam cu personajele sângeroase dintr-o carte scrisă deja şi citită probabil de duzini de inşi. Nu este, oare, acesta privilegiul unui om care trăieşte sfârşitul literaturii?

Am ieşit moşmonind un *la revedere* şi m-am grăbit spre Universitate, căutându-l din ochi pe Henrich Ivanîci, cu gândul de a-l croi pe măsura gustului meu. De-a lungul bulevardului cobora soarele amiezii. Pe la Lido un cerşetor trăgea după el un cărucior cu ziare şi cărţi. Nu era chiar ce căutam. N-avea stofă, în schimb căruciorul cu maculatură mi-a dat un frison. Era o zi în care, oriunde aş fi întors capul, dădeam peste cărţi. De aia am şi ţinut-o minte. La Teatrul Naţional, printre statuile opresate de ţevi, cineva lăsase două volume. N-avea rost să mă uit, ştiam după coperţi că sunt romane româneşti.

Până în Moise Nicoară cred că am mai văzut cel puţin două locuri în care zăceau cărţi. De aceea nu m-am mirat când am găsit pe treptele căminului nişte pachete legate cu sfoară, în special cursuri, unele ale foştilor mei profesori.

— Ce faceţi cu teancurile astea, le aruncaţi, nu-i aşa?

— Sunt pentru biblioteca de la Arte. Le trimitem la bibliotecă, domnişoară!

Femeia care administra căminul îmi vorbise de sus, în mod evident jignită. Mi-am adus aminte cum pierdusem un sac de romane, numai unul şi unul, literatură sud-americană, de la Borges la Llosa. Pe atunci, femeia asta nu era aşa de ofensată. Cine să-ţi ia ţie cărţile, zicea, nu cumva crezi că stă cineva în căminul ăsta de ţopiştine să-ţi citească ţie cărţile?

La un moment dat poate că am să le găsesc aruncate pe o stradă şi-am să trec mai departe fără părere de rău.

La etajul opt era puţină mişcare: câteva capete înfăşurate în prosoape, câteva tocuri subţiri de papuci. În faţa camerei lui Ani, două geamantane cu mânerul tras păzeau intrarea.

3. În vremea asta, în care începusem să colind prin oraş, gândindu-mă tot mai des să-mi găsesc altă slujbă, Aurelius mă ţinea sub supraveghere, atingând din când în când câte o literă. Ridica laba care părea înmănuşată, mă fixa surâzând şi apoi îşi freca o ureche, miorlăind alintat. Şi mai amator era să dea câte-o gheară pe laptop, pe câte două-trei taste deodată. Bineînţeles, nici nu putea fi vorba despre cuvinte. Cal însă era din ce în ce mai încântat.

— Trebuie să le aranjezi puţin, nu merge chiar aşa! Tu nu vezi că n-au sens?!

Nu mă mai oboseam să-i răspund. Robi avea un maldăr de scenarii, cam juma' de metru, şi citea conştiincios, fără pic de compasiune faţă de mine.

În schimb, Aurelius mă trata ca pe o slugă. Uneori mă privea drept în ochi, apoi scotea limba printre dinţişorii de drac, arătându-mi gingiile roz.

Adunasem câteva pagini de MA, GOS, PIPI şi alte prostii, pe care Cal mă pusese să le îndosariez. Stăteam acum mai mult prin fostul meu birou, notând literele peste care călca pisicul, ştiind foarte bine că totul mi se trăgea de la el. Simţeam cum creierul de doi bani al lui George Cal se lăsa lucrat de bolovănaşul incandescent care pâlpâia în cutia craniană a unei Felidae. Însă nu ştiam cum să pun capăt poveştii. Nu era vorba doar despre acest studiou. Chiar dacă mi-aş fi dat demisia, Aurelius ar fi fost pe urmele mele şi oricând ar fi găsit un alt George Cal, dispus să urineze pe mine. Eram atât de preocupată, încât nici nu observasem că în jurul meu se înmulţeau faptele literare.

Într-o zi l-am scos pe Robi de sub scenarii şi aproape că l-am luat pe sus, la o cafenea din apropiere. Se încălzise vremea aşa de mult, că eram amândoi doar în hanorace, iar când am dat cu nasul de aerul înmuiat de uleiuri şi flori, n-am mai intrat nicăieri.

Nu mai stătusem la taclale cu Robi de la Crăciun, când alergasem după el până-n gară. Între timp îşi scurtase părul şi mai slăbise puţin. Avea o faţă de Mowgli maturizat, iar într-o ureche îi strălucea o pietricică verde. Privindu-i profilul de fiinţă fragilă şi urechea împodobită, mi-am adus aminte de *Bomarzo* lainezian şi de silueta parfumată a lui Pier Francesco Orsini.

— Ei, te mai urmăreşte pisicul ăla?

— Poţi să glumeşti despre orice, mai puţin în zona asta. Glumele cu pisici mă fac praf.

Am luat-o pe Dimitrie Racoviţă la pas.

— Tu ai observat că prin tot oraşul zac teancuri de cărţi, aruncate, scoase de prin case pentru că lumea nu mai are unde să le ţină?

Robi era amuzat, iar râsul lui binevoitor mi-a tăiat subiectul.

— Să nu începi şi tu ca Leo, zicea el. Lumea aruncă mereu cărţile. Asta e soarta lor. Din păcate, nu poţi să păstrezi tot ce cumperi. Eu în fiecare primăvară scutur bibliotecile şi scot o cantitate însemnată de exemplare.

— Cam câte?

— Nu ştiu să-ţi spun! Zece, poate douăzeci – habar n-am!

Geamurile de la Lascăr erau apoase, iar pe uşa restaurantului tocmai ieşea un tip ca Tyler Durden.

— Uită-te la ăsta, Robi, parcă ar ieşi din *Fight Club*, nu din Lascăr.

Bărbatul s-a oprit o clipă pe scări, privindu-ne cu o bănuială. Poate-şi dăduse seama că vorbim despre el.

— Aiurea! E un bobo care a băut o votcă mică la prânz şi s-a chitrofănit uşurel. Până ajunge la

Piaţa Rosetti, i-a şi trecut. Îmi aduce aminte de un unchi de-al meu, de la Buzău, nenea Lulu, genul ăla serios şi conservator. Nu bea, nu fumează, mi se pare că nici cafea... În fine, un om de casă. Ne-am dus odată la o nuntă şi sub presiunea generală a dat şi el pe gât o ţuică. Îţi imaginezi? Vreau să fii atentă şi să-l vezi: nenea Lulu în costum, cravată-n gât şi o sută de tărie la bord. La un moment dat s-a sculat să danseze, a făcut doi paşi şi – poc! A căzut grămadă lângă ringul de dans. Şi cum era şi cam namilă, sub greutatea corpului şi-a rupt un picior. A stat pe urmă o grămadă de zile în ghips. Ştii cum, nu-i aşa? Cu piciorul mozolit şi cu un suport micuţ zidit în dreptul călcâiului...

Povestea asta m-a lovit oarecum, nu pentru că m-ar fi interesat unchiul lui Robi, ci pentru că, ori de câte ori aud cuvântul *ghips*, îmi vine în minte o singură chestie. Aşa că m-am pomenit vorbind, nu ştiu cum, poate pentru că era soare, poate pentru că vroiam să uit faţa lui Tyler, care nu putea fi nici într-un caz îndulcită de un grăsan oarecare, cu cravata-n gât, sau poate din alte banale motive:

— Ghipsul ăsta îmi aduce aminte de Aurelius.

— Care Aurelius?

— Pisicul ăla al bunicului meu...

Robi a fâsâit pe nas, dar asta nu m-a descurajat. Aşa că m-am aruncat să-i povestesc despre Aurelius, aproape cu pasiune.

4. L-am pus la curent cu aversiunea pe care o avea acest animal şi faţă de mine, şi faţă de lecturile mele.

— Îţi imaginezi, Robi? Aveam uneori sentimentul că mă pândeşte, cum stătea statuar pe scară ori pe câte un scaun, urcat pe etajere, împietrit pe braţul canapelei, lipit de şoldul bunicului meu, cât acesta îşi citea ziarul. În fine, era ceva în fiara asta de pisic, pe care, oricât aş

vrea, mi-e imposibil să-l numesc, de exemplu, motan!

— De ce?

Robi se oprise la statuia lui Nicolae Bălcescu, privindu-mă cu o insistenţă teatrală.

— Pentru că un motan are ceva galanterie, are stil, are sentimente! Nu, în niciun caz, Aurelius nu era un motan. Şi nici un mâţ. Mâţul e neputincios, e o javră. Şi *pisoi* nici atât!

— Păi pisoiul ce defect mai are?

— Pisoi! Nu-l auzi cum sună? Pisoiul e un fel de catehism al iubirii în lume! Nu se poate să-i zic lui Aurelius *pisoi*! Ţi-am spus, el era de-a dreptul câinos, necruţător, diabolic. Nici măcar *pisic* nu mă mulţumeşte, însă, fiind ceva mai neutru, îl accept. Normal mi s-ar părea să-i spun *mârtan* sau *mârtoc*, care îl arată puţin mai parşiv.

— Dar cotoi?

— O, nu, ăsta chiar este un cuvânt mort! Pe cine ai auzit tu aici spunând *cotoi*? Pe străzile Bucureştiului n-a trecut niciodată aşa ceva! Crede-mă!

Robi a râs şi ne-am aşezat pe o bancă pictată cu rahat vechi, de porumbei, ca şi statuia, de altfel.

Şi amintindu-mi cu câtă voluptate se lăsa Robi în câte un roman, i-am mărturisit aproape în şoaptă:

— Ei, pisicul ăsta rău, pur şi simplu, nu suporta să mă vadă citind.

I-am povestit cum mă fixa cu privirea până când îmi ieşeau din cap personajele, cum mi se topeau frazele şi cum lăsam cu durere volumul.

Mă asculta surâzător, ceea ce m-a încurajat să continui:

— Într-o zi însă, pe când stăteam pe o bancă în curte, s-a petrecut ceva pe care merită să ţi-l spun. Eram, ca de obicei, toţi trei, bunicul pe verandă, cu ochii pironiţi în zare şi cu Aurelius în coastă, iar eu sub cais, citind un roman. Cu vreo două zile în urmă îmi gheruise *Cartea de nisip* şi deja eram

supărată pe el. Dar în acea seară Aurelius a făcut ceva la care nu m-aşteptam. Ţi-am spus că nu mă înghiţea. Nu accepta nici măcar să-l mângâi. Nici măcar să-l hrănesc. Îi aduceam mâncarea şi o puneam alături, dar trebuia să mă depărtez ca să-şi bage botul. În seara aia m-am pomenit cu el pe genunchi. Evident, citeam, cu efort mare, căci era imediat după apus. Rămăsese puţină lumină, iar eu mă chioram cu nasul în carte. Aurelius a făcut un salt elegant şi i-am simţit gheara intrându-mi în carne. Nu ştiu când venise, nu l-am auzit venind. Ci ştiu doar că m-am speriat ca de moarte. Cred că aş fi putut să sar în sus şi atât. Însă primul meu impuls a fost să-l apuc de blana spatelui, să-l înşfac pur şi simplu şi să-l arunc fără să mă uit unde.

— Ai reflexe bune! E de ştiut.

— Cred că toată lumea are. În momente de astea, încerci să scapi fără gânduri. Eu am luat pisicul ăla de pielea îmblănită şi l-am azvârlit cât am putut. Nu m-am uitat. Nu pot să zic în ce direcţie! Abia după aceea, reconstituind, mi-am dat seama că-l aruncasem în direcţia bunicului meu, care, ţi-am zis, stătea cu ochii pierduţi. N-a fost nimic intenţionat.

— Te cred.

— Ei, urmarea acestui fapt de două secunde s-a lungit pe câteva săptămâni.

— Ah! N-a murit?

— Pisicile au şapte vieţi, Robi, iar aici vorbim despre un animal feroce şi otrăvit până-n unghii de ură. Fiinţele de acest gen, din orice specie ar fi, sunt de-o rezistenţă legendară. Aurelius a stat în ghips ca şi unchiul tău, Lulu, că aşa mi-am adus aminte, torturându-mă mai multe săptămâni. De fapt îşi fracturase o labă, nici nu ştiu cum, poate pentru că din capul bunicului meu a căzut în spătarul scaunului de răchită şi apoi pe cimentul verandei şi cred că, în confuzia generală, îl şi călcase ori pusese piciorul scaunului peste laba lui,

cum se întâmplă în cazuri de-astea, când nu pot fi înregistrate toate evenimentele. Mai nasol a fost cu bunicul, zgâriat la un ochi, pe arcadă.

Aşa că, de câte ori aud de ghips, imediat îl văd pe Aurelius, cu laba ţeapănă, stând pe scară, în coasta lui buni, şi el pansat peste ochi, cu tifon şi cu două cureluşe roz de leucoplast. Stătea ca un martir, cu un fular alb înfăşurat în jurul gâtului şi cu laba în ghips, întinsă la vedere, privindu-mă ore în şir, fără să-şi mişte capul, mut, sacrificat, pretinzând răzbunare!

— Hai că exagerezi!

Robi era convins că fac literatură şi, bineînţeles, avea o explicaţie foarte clară:

— Pisicile se freacă de oameni ca să-şi transmită prin intermediul lor un mesaj amoros. Pentru pisoiul ăsta al tău, precis nu erai decât un vehicul! E posibil ca în acea perioadă să-ţi fi schimbat traseele. Poate simţise că te plimbai printr-o zonă în care el voia să trimită o carte poştală...

Detaşarea asta sticloasă m-a făcut să nu-i mai spun despre dispariţia lui Aurelius. Nu i-am povestit nici despre tăcerea şi suferinţa bunicului meu, nici despre firul rupt atunci între noi. De fapt, bunicul nu mi-a reproşat niciodată că-l lovisem, dar, de câte ori pomenea de Aurelius, elibera şi o doză de jale care mă făcea să mă simt micşorată pe loc. Cât a stat pisicul ăla cu laba în ghips, făcându-şi o faţă de maximă suferinţă, încât pe bunicul meu îl sufoca disperarea, îmi venea să înghit toate calmantele din noptieră, să mă arunc de pe podul Grant sau să mă otrăvesc cu ciuperci.

Nu i-am spus nimic despre toate astea lui Robi. Contam pe imaginaţia lui. După cum nu i-am povestit nici despre cărţile care curgeau acum din mine, topindu-se peste o realitate care şi ea era destul de relativă. Aurelius nu-mi luase doar pofta de citit, ci continua să tragă de firul deşirat alene din ţesătura mea cea mai valoroasă. Şi odată cu

acest fir, lumea se aglomera de personaje, de străzi, de îmbrăţişări, de rochii foşnitoare, transformate într-o poleială chicioasă, lipită peste fiecare zi a vieţii mele. Nu mai aveam nici ficţiunea, nici lumea vie. Nu mai puteam să mă bucur nici de povestea curgătoare, ticluită de cineva, şi nici de mâna viguroasă a unui bărbat, de exemplu. Eu însămi devenisem un produs „Aurelius", parte a unei poveşti necitite, aşteptând ca cineva să deschidă poarta secretă a acestei cărţi, care se topea zilnic, apăsată de laba fierbinte a unui pisic terorist. Şi cine-ar fi putut să mai vină, când nici măcar Robi nu era pregătit să-mi citească povestea?

5. Când ne-am întors la studio, am avut o mare surpriză. Cal ne aştepta în mijlocul coridorului, tuns. Dredurile lui dispăruseră fără urmă, încât abia l-am recunoscut, aşa ciufulit şi cu părul atât de scurt, încât şi-l dăduse cu gel ca să nu pară scăpat din armată. Stătea crăcănat şi nervos, îmbrăcat doar cu o cămaşă de damă, cu nasturii pe stânga.

— Unde dracu' aţi fost în timpul programului?

— De ce? S-a întâmplat ceva?

— Am treabă cu voi! Asta s-a întâmplat!

Cal vorbea cu noi ca şi cum am fi fost nişte pigmei, privindu-ne cu ochii plini de fluturi negri şi cu o falcă lăsată în scârbă. Îi venise o idee şi noi trebuia s-o punem pe picioare:

— Uite, toate cuvintele astea, pe care Licia le-a adunat aici, trebuie puţin stilizate.

Robi era aproape amuzat, privind la pagina cu MO, RIP, LER.

— Vorbeşti despre cuvintele mâţei tale?

Îşi mângâia cercelul, abţinându-se să nu râdă.

Din fostul meu birou, Aurelius scosese capul pe uşă, iar deasupra lui respira lumina de primăvară, intrată pe geamul probabil deschis, şi imediat m-am gândit că era aceeaşi lumină din parcul

statuii, din faţa restaurantului Lascăr, de pe Dimitrie Racoviţă, martora confesiunii mele care acum stătea închisă în creierul lui Robi, poate chiar prin zona cercelului verde.

— Da, prietenul meu, este vorba despre Saşa! Vino aici, băiatule, i-a făcut el semn pisicului, care ieşise pe coridor între timp.

Toţi trei îl priveam cum vine spre noi, testând uşor terenul ca şi cum i-ar fi fost teamă să nu-i fi pus cineva bombe.

Cal l-a ridicat cu o mână, iar Aurelius, ajuns în dreptul ochilor noştri, m-a privit ironic, fără să-şi mişte ochii lui terorişti. Peste coridorul cu dosare pulsa o venă înveninată care mă făcea să mă simt ca după *Greaţa* lui Sartre.

— Uite, el este Saşa! De acum încolo nu vreau să mai aud cuvântul *pisică* ori sinonimele. Îl cheamă Saşa! Da, prietene? Ia-l, te rog, şi du-l la mine în birou, şi aşteaptă-mă acolo, că vreau să vorbim despre proiect.

Când voiam să mă strecor, recunosc, cam umilită, pentru că pe mine credeam că m-a scos din marele lui plan, oricare ar fi fost, chiar când treceam pe lângă Robi, preocupat să prindă cu amândouă mâinile animalul, am simţit pe umăr mâna lui Cal. Era prima oară când mă atingea.

— Stai aşa, Licia, că tot eşti tu pusă pe plimbare.

În mod normal aş fi răspuns ceva, dar degetele de pe umăr îmi luaseră glasul. Cunoşteam foarte bine gustul înşelător al unei atingeri, autoritatea şi blândeţea mâinii străine.

Am privit spre Robi care se depărta cu Aurelius în braţe, fără să mă mişc şi fără să pot să privesc faţa nouă a lui George Cal, tuns, geluit şi cu o mână pe mine.

— Du-te te rog să-mi iei două pachete de Marlboro!

Nu răspunsesem încă, dar ştiam c-o să-mi întorc spre uşă labele mele numărul 40 şi c-o să alerg în

căutare de ţigări.

— E aici un market mic, îl ştii nu?

Îl ştiam, bineînţeles. Am ridicat ochii şi de abia atunci am văzut adevărata faţă a lui George Cal. Ochii i se luminaseră aşa de mult, încât păreau transparenţi, iar în fundul irisului nu mai colcăia nimic, nu mai era nicio mişcare.

— Ai bani? a continuat el, ducându-şi fugitiv un deget spre smocurile care îi ieşeau ţepoase din ţeastă.

Am dat din cap şi am luat-o spre uşă, în timp ce Cal a strigat în urma mea:

— Ia şi un lapte pentru Saşa, te rog!

6. Chiar din ziua aia am început lucrul. Încercam să fac o poveste din MRI GO PEL şi alte litere peste care călcaseră labele lui Aurelius. Nu inventam. Ci MRI GO PEL devenea „Mă rog, iubito, du-te-n pielea mea!”. Făceam un fel de traducere, o decriptare a sentimentelor secrete, pe care Aurelius, devenit Saşa, i le comunica lui George Cal.

— Ce mare lucru, zicea Ecaterina, privindu-mă pe deasupra ochelarilor ei înguşti, pui nişte verbe! Doar nu faci roman fluviu!

Chiar aşa, ce mare scofală! Mai ales că mai trecea şi Leo peste text şi chiar însuşi George Cal.

De când se tunsese, arăta ca un mâţ răsfăţat, iar ţoalele, din ce în ce mai feminine, îi dădeau un aer de bărbat stors. Recunosc că încă mă atrăgea, cu toate că murise pala de foc.

Câteva săptămâni toată lumea a scris pe ruptelea, încercând să scoată sensuri din frânturile de cuvinte pe care Cal le transformase în poveste: în primul episod, Saşa descoperă un site... Recunosc, era bun la făcut subiecte! Stătea cu mâna în ceafa pisicului, cu noul lui look, de metro-artist, şi debita chestii. Din vechiul Cal nu rămăsese decât obiceiul de a-şi sufleca mânecile

până la cot ca să-şi lase la vedere antebraţele. Însuşi Aurelius avea la gât un şnur de mătase.

Veneam dimineaţa şi-i găseam deja acolo, pe Cal şi pe Aurelius, mâncând pizza, pe fostul meu birou, care fusese de fapt blazonul mai multor Petreşti, printre care se număra şi Ecaterina.

— Facem un foileton pe un site de fiţe şi după câteva săptămâni de tam-tam, scoatem cartea, iar anul viitor ne apucăm de film!

Cal gândea pe termen lung.

Săptămâni bune am lucrat la acest scenariu, iar pe 15 martie, când Bucureştiul se umpluse de narcise albe, am deschis o sticlă de şampanie. Cal era de-a dreptul fericit! Credea sincer că ne aflam în faţa celui mai mare succes al nostru.

Pe site-ul *Genialvip* a apărut primul episod din *Romanul pisicii lui George Cal*. De fapt acesta era subtitlul, însă mai bine marcat decât titlul propriu-zis, scris deasupra cu Times: *Ce i s-a întâmplat lui Saşa*.

Era o relatare scurtă, de 2.000 de semne. Nici nu ştiu dacă a citit-o cineva, căci partea importantă a articolului era povestea poveştii. Pe coloana alăturată trona poza lui Cal, bot în bot cu Aurelius, devenit Saşa, iar dedesubtul ei, cineva povestea cum s-a apucat pisica să scrie.

Fiind vorba despre animalul unui scriitor strălucit, cunoscut mai ales prin *Pantofii Gloriei*, deja în curs de traducere, era şi normal ca Saşa să aibă la rândul lui aptitudini literare. Pisica scria la laptop, iar Cal, din dragoste pentru pisic, adunase silabele simple. Într-o zi însă observase că frânturile de cuvinte se legau! Saşa îşi scria propriul roman!

Curios este că nimeni nu părea scandalizat de poveste. Zeci de bloggeri preluaseră ştirea care li se părea foarte trendy, iar cineva pusese temelia unui fan-club Saşa. Facebook-ul era la curent cu întâmplarea extraordinară, iar Cal primise peste o sută de mesaje doar în primele ore după postarea

articolului. Unii îi scriau direct lui Saşa, o sumă de inşi fără treabă, înfricoşaţi să nu rămână în afara evenimentelor importante.

— Prietena mea, îmi zicea Cal, uită-te şi tu prin mesajele astea şi răspunde ceva, nu trebuie să faci filosofie! Două vorbe acolo...

7. Romanul pisicii lui George Cal a devenit repede cel mai promovat roman foileton. Postam săptămânal şi, cu toate că nu se închegase nicio poveste, Action Film se transformase în loc de pelerinaj. Veneau zilnic de la diverse televiziuni, plus bloggeri interesaţi de o poză cu Saşa, artişti care vroiau să-l picteze, fani şi fane pe care Cal îi primea în biroul lui sau la Leo, care era atât de emoţionat, încât uneori vedeam cum i se înlăcrimau ochii. Chiar şi eu devenisem o vedetă. Îmi aduc aminte că odată stăteam în *Pizza Hut* de lângă noi, iar picoliţa m-a întrebat cu glas subţirel dacă nu cumva eram eu fata care are grijă de Saşa.

Bineînţeles, n-au lipsit nici scandalurile. Într-o zi a venit la Action Film o homunculoasă roşie de mânie.

— Aţi furat viaţa bietului pisoi, ţipa ea, între şirurile de dosare, legate cu sfoară şi ferfeniţite de ghearele lui Aurelius.

Cal a scos imediat capul, cât să vadă persoana, şi mi-a spus aproape în şoaptă să o scot afară. Era o femeie fără semnalmente sexuale, îmbrăcată într-o jachetuţă de copil şi încălţată cu nişte ghete negre, din muşama.

— Ce doriţi, domnişoară? am întrebat-o eu în timp ce-i examinam faţa palidă ca ciuperca.

— Vreau să vorbesc cu nemernicul ăla care chinuie bietul pisoi!

— Despre cine vorbiţi? am întrebat-o, gândindu-mă fireşte la Aurelius, care nu era nici „biet” şi nici „pisoi”.

— La Gheorghe Cal, care fură viaţa unui animal nevinovat!

— Cum i-o fură? m-am enervat eu, amintindu-mi pe loc viaţa lui Aurelius, de terorist şi manipulator.

— Îi ia povestea şi o publică el! Îi ia sentimentele, intimitatea şi toate bucuriile zilnice şi i le vinde! De ce nu inventează el ceva dacă e aşa de breaz?

Fiinţa asta stoarsă de viaţă şi atât de iritată îmi era într-un mod straniu familiară. Nu exista nimic care să mă facă s-o plac şi cu toate astea ceva din nemulţumirea ei rezona în mine.

— Haideţi, domnişoară, că nu-i ia nimeni viaţa animalului! Nici măcar nu ştiţi dacă el există cu adevărat!

Femeia s-a oprit aproape trăsnită. Îi luasem obiectul compasiunii şi fără el se transformase în ploaie de toamnă.

— Toată povestea e inventată? E minciună?

— Păi nu voiaţi mai devreme să fie născocită? Nu ziceaţi că dacă e *breaz*, n-are decât să scrie o poveste din creierul lui?

— Păi da! Dar să nu susţină că-i a lui Saşa! Atunci e mai grav, pentru că minte!

— Şi nu e ăsta rolul literaturii?

Femeia era mâhnită şi pe punctul de a descoperi altă nemulţumire în numele căreia să protesteze, când am văzut-o că se luminează, cu ochii pironiţi în spatele meu, şi numaidecât mi-am dat seama că era Aurelius. Venise electrizat, nu pentru că ar fi simţit că îi ia cineva apărarea, ci pentru că-l împinsese instinctul spre ura, nefericirea şi halena acelei femei.

Stătea proptit pe picioare, învârtindu-şi coada sură şi examinând-o pe intrusă, în timp ce ea, înţelegând greşit situaţia, s-a repezit să-l ia în braţe. Probabil că voia să-i simtă botul sub rever. Ca şi cum Aurelius ar fi fost de luat în braţe!

Nu m-am întors, continuam să privesc marginile zdrenţuite ale dosarelor, când am auzit icnitura, un zgomot sufocat de uimire, un fel de glonţ luat în

falcă. O lăsase să se apropie şi-şi înfipsese gheara în obrazul ofilit, înviorat şi devenit acum o mască de carnaval, cu trei linii subţiri pe toată lungimea fălcii. Femeia se văicărea ghemuită, în timp ce Aurelius se îndepărta fără grabă printre dosare, iar imaginea mi-a intrat pentru totdeauna în creier: coada-mpietrită, anusul roz, coridorul străjuit de teancuri. Mi se părea atunci, şi mi se mai pare încă, un *déjà vu*, altceva decât coridorul banal de la Action Film – un pasaj dintr-un roman rusesc, o secvenţă de film european, o ilustrată tipărită în anul 1927, ceva scurs din mintea incapabilă să mai ţină vreo plăsmuire.

8. La sfârşitul lui mai, cartea pisicii fusese editată. Nu cred că a fost vreun post de televiziune care să nu-i fi arătat coperta, înşurubând-o cu grijă în toate creierele: Cal – bot în bot cu Aurelius –, noul Cal, tuns şi destins ca un prosop.

Pe măsură ce lumea din studio se bucura de succes, eu mă simţeam din ce în ce mai posacă.

Veneam dimineaţa, treceam pe lângă teancurile de scenarii, aruncam un ochi printre lamelele jaluzelelor şi vedeam cutia de pizza pe fostul meu birou, ori câte un picior bălăngănindu-se, ori chiar urechea vânoasă a lui Aurelius şi ştiam dintr-o ochire că nu-i nimic nou.

Pe la începutul verii ne-am apucat să lucrăm la scenariu. Aveam o poveste la care fiecare venise cu câte un episod, inclusiv Ecaterina, care susţinea că pisicul din film ar trebui să deschidă cărţile din bibliotecă, în special tomurile mari, cum era un tratat de mecanică pe care îl ţinea pe birou.

— Nu vă imaginaţi, zicea ea, cum se emoţionează prostimea la vederea unui pisoi drăgălaş, care face eforturi să deschidă o carte!

În linii mari, un pisic, evident Saşa, observase că stăpânul lui avea un rival, un student de la Politehnică, foarte versat în călătorii virtuale şi-n hecăreală. Era un buflete ranchiunos şi plin de

invidii, căruia îi găsisem numele de Bobeică. Chiciurosul ăsta intră în computerul lui Cal sau, mă rog, al personajului care îl reprezintă pe el, îi citeşte poşta, îi modifică mesajele şi-i creează o serie de neajunsuri. Saşa prinde firul, dar cum nu poate să-i explice lui Cal, învaţă să scrie la computer.

Pe vremea când munceam de zor la povestea asta, intrată într-o oarecare linişte, mi s-a răscolit totul, ca şi cum s-ar fi deschis brusc toate ferestrele casei.

VII. Înapoi, la Mărgineanca

1. Începutul cred c-a fost într-o seară de iunie.

Am ajuns devreme la cămin şi-am urcat la 8, unde nu era nimeni. Pe coridorul semiîntunecat se vedea doar pâlpâirea unui neon de la duşuri. Am băgat cheia în uşă şi-am intrat în cameră.

Pe patul meu stătea lungit Ani.

— Cum ai intrat?

E o întrebare cretină, dar pe care cred că aş pune-o din nou într-o împrejurare similară. Normal ar fi să fac scandal, să-ntreb ce caută acolo, însă, în loc de asta, în mod constant întreb cum a intrat, ca să-mi satisfac o inexistentă curiozitate.

— M-a lăsat Sisi aici. Am stat cu ea până adineauri. Te deranjez? Ştii că eu m-am mutat din cămin...

— Habar n-am avut! De-asta nu mai mişunai pe-aici!

Ani era ceva mai slab şi deosebit de îngrijit: ras proaspăt şi îmbrăcat cu un tricou fin, din bumbac mercerizat.

— Unde stai acum?

— Mi-am cumpărat un apartament prin centru.

Ştiam deja că stătuse în cămin doar ca să investigheze moartea fratelui său, aşa că m-am abţinut de la comentarii.

— Vreau să vorbesc cu tine, de-asta sunt aici.

Ani mă privea cu o morgă gravă şi un brici nevăzut mi-a trecut pe sub nas.

— Păi abia am venit...

Aş fi vrut să amân, însă mă privea nemişcat.

În cele din urmă m-am aşezat pe marginea patului. Eram atât de aproape, încât îi simţeam răsuflarea călduţă, uşor alterată de bere.

— Am recitit zilele astea toate notele pe care le-am scris în legătură cu moartea lui Toni. Am un dosar în care am strâns peste 30 de relatări despre

ultima lui zi de viaţă. Atunci, când era proaspătă drama, am vorbit cu zeci de persoane şi mi-am tot notat, dar odată cu trecerea timpului o parte dintre informaţii s-au risipit. Ca să descopăr acum un amănunt trecut cu vederea.

După felul în care mă privea, în mod cert era vorba despre mine. Mă făcusem mică, iar ultima zi din viaţa *inevitabilului* Toni îmi şi năvălise în minte, cu soarele arzător, cu ochii lui Aurelius pândindu-mă din tufa de măceş, cu pereţii gri, răzuiţi, cu gura neagră a liftului. Şi toate amănuntele astea mi se păreau coborâte dintr-un roman citit pe vremea liceului, dintr-un film, din viaţa altcuiva, repovestită la mâna a treia de pisica lui George Cal.

— Mai multă lume, reluă Ani, după o pauză, îmi spusese atunci că fratele meu a petrecut ceva timp în cafeneaua Mosor, cu o tipă. Până aici nu e nimic interesant! zâmbi Ani, trăgând puţin de timp, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca eu să zic ceva, eventual să recunosc: „La Mosor? O, da, eu eram vaca aia!”.

În tăcerea care se lăsase se auzea şuşoteala fetelor din camera vecină. Apoi Ani continuă:

— Cel puţin în două dintre relatări apare un detaliu despre tipa asta, şi anume că avea nişte labe mari. Cineva chiar spusese atunci: Toni era la Mosor cu fata aia de la Teatrologie, care are nişte labe de juma’ de metru!

Mă uitam la el cu un zâmbet rămas în colţul gurii, încă de pe când pomenise despre Mosor.

— Câte fete cu picioare mari au existat la Teatrologie? Nu doar atunci, ci în ultimii zece ani, dacă vrei?!

Prinsesem ideea, aşa că m-am oferit voluntar:

— Păi numai eu, cred! Şi? Normal că am intrat de sute de ori la Mosor!

— Dar mi-ai spus că nu-l cunoşti pe Toni!

— Păi nu-l cunosc! Îţi aduci aminte că nu ştiam cine e în fotografiile din fosta ta cameră!

— Dar se pare că-l ştiai totuşi!

— Îţi dai seama că e posibil! Mai ales pe la începutul facultăţii aveam mereu texte cu diverşi tipi agăţaţi la Mosor. E posibil ca unul dintre ei să fi fost Toni! Dar dacă e aşa, habar n-am!

— Totuşi e imposibil să-l uiţi, dacă în chiar ziua aia moare!

— N-am avut idee cine şi când a murit. Am auzit la un moment dat că a murit un student în cămin, dar n-am ştiut niciodată cum arăta.

Ani mă privea acum rănit. Ce voia să-i spun? Ce se aşteptase?!

— Ai crezut că dacă l-aş fi văzut în ziua aia, ştiam mai multe decât ţi-am spus?

Continua să mă privească mut.

— Crezi că l-am omorât eu?

— M-aşteptam să-ţi aminteşti acea zi! Toni nu era oricine! Era totuşi un fante! De câte ori s-a uitat la tine cineva ca el?

Remarca asta, din urmă, l-a făcut să arate ca o şopârlă, iar în mintea mea a răsărit seara în care îşi târa chiloţii pe coridor. Când oare devenise atât de puternic? Şi examinându-l cu atenţie, în lumina risipită, a apusului, mi-am dat seama că în ochii lui Ani se strecurase ceva perfid, o luminiţă unduitoare, de incontestabilă provenienţă. Era deja luat şi prelucrat, intrat sub mantila încăpătoare a necruţătorului Aurelius! Şi ca să probez cumva această descoperire, i-am spus fără legătură:

— Vezi cărţoiul ăla de pe masă?

Era un roman american pe care îl adusese Sisi, probabil şutit de la editură, şi pe care-l foloseam ca să proptim fereastra.

— Trebuie să-l citesc până mâine! am explicat eu.

Ani s-a uitat spre carte şi în clipa aia am văzut cum i se ridică pielea de pe nas. Erau aceeaşi nervozitate şi acelaşi tic, pe care Aurelius i le înfipsese în carne. Nimic nu stârnea mai mult umorile unui discipol aurelian ca vederea unei cărţi, iar după felul în care se schimonosise, Ani

era deja intrat în club, cu acte în regulă! Crezusem că vanitatea acestui pisic fusese hrănită suficient! Devenise celebru, însă el continua să mă încolţească, să mă împresoare, hotărât de fapt să asiste la spânzurarea mea publică.

2. A doua zi, cum am ajuns la Action Film, am dat piept cu alte evenimente. Uşa lui Cal s-a deschis brusc şi Leo a ţâşnit pur şi simplu pe coridor, printre teancurile de dosare, spre toaletă. Prin uşa rămasă deschisă flutura cu lene coada vărgată. Am intrat în birou. Robi nu venise încă. Ferestrele erau de perete şi m-a izbit în nas mirosul de grădină proaspăt udată. Am înşfăcat ceainicul şi am ieşit. Uşa de la biroul lui Cal era tot crăpată, dar Aurelius nu se vedea nicăieri. Printre dosărimea aliniată aveam impresia că se foieşte o reptilă subţirică de nailon. Am deschis uşa de la baie şi câteva clipe n-am ştiut ce să fac. Cal şi Leo stăteau îmbrăţişaţi în faţa toaletei. Mai întâi mi-a sărit în ochi braţul bronzat al lui Cal, apoi le-am văzut buzele. Erau două feţe amestecate, două guri îndrăgostite.

N-am mai luat apă. Când m-am întors, am dat cu ochii de Aurelius. Stătea în mijlocul coridorului, balansându-şi coada de voie. Ştiam foarte bine ce înseamnă privirea lui. Eram prinsă la mijloc, între baia îndrăgostiţilor şi autorul tuturor întâmplărilor viitoare.

Am înaintat, înghiţindu-mi saliva, şi, ajunsă în dreptul lui, am ridicat lăboiul meu lung, hotărâtă să-l lovesc sub bărbie. Vedeam deja scena, mi-l imaginam rostogolindu-se câţiva paşi şi abia aşteptam să-i prind pe urmă mutra, eventual, să-l văd cum mă priveşte, cu falca lipită de-un teanc de dosare. Dar probabil că el ştia deja că n-o s-apuc să mă bucur, pentru că rânjea cu botul făcut aţă, cu ochii înlăcrimaţi de o veselie secretă. Iar în clipa aia s-a deschis uşa de la intrare şi, odată cu Robi, a apărut şi silueta proaspătului acolit, Ani.

Am păşit peste pisic şi am intrat în birou.

Se vedea după umerii încordaţi că Robi era pus la curent. Avea o cămaşă grena, fără mâneci.

— Ce e, Robi, ţi-a spus şi ţie despre fata cu picioare mari? Şi c-aş putea să fiu eu? Habar n-am dacă l-am cunoscut pe Toni!

M-am uitat în ochii lui. Stătea lângă uşă, pipăindu-şi cercelul.

— Chiar nu-l ştii?

Ani vorbea în spatele meu, iar mie nu-mi venea să mă întorc. Am continuat să mă uit la Robi şi mi s-a părut că nu mă crede. Arăta ca un om care tocmai semnase un pact cu un frate de cruce.

Când m-am aşezat la birou, Ani se refugiase pe pervazul ferestrei:

— Problema nu mai este asta, dacă-l ştiai sau nu! Şi în relatarea lui Leni apare menţionată o fată cu labe lungi, ca de iepure.

— Cine e Leni? am întrebat, cu toate că ştiam foarte bine.

Eu însămi o auzisem povestind pe Mărgeloasă, mai mult, o şi vedeam cum se-ascunde de noi. Chiar în timp ce-ntrebam îmi răsărise în minte fantoma lui Toni, exact cum venea către mine, peste umărul meu, să-şi strecoare nasul lui de inevitabil.

Pe de altă parte, îmi aminteam perfect că Mărgeloasa nu văzuse nimic. Nu mă văzuse întinzându-mi braţele, nu mă văzuse sărind arc, după modelul Aurelius. Nu văzuse decât o siluetă de fată. Şi-atât.

Ani vorbea liniştit, ca un Poirot la final de carte:

— Am cercetat la administraţie. În ziua morţii lui Toni, tu erai cazată într-o cameră de pe lângă lift.

— La câte camere am schimbat eu în căminul ăla, doar nu te aştepţi să-mi amintesc!?

— Este imposibil ca în ziua aia să nu fi văzut agitaţia şi tot restul. Mai ales că a durat ore bune

până l-au scos de acolo! Chiar dacă ai ajuns noaptea, şi tot ai aflat!

— Dar ţi-am spus că am aflat.

Adevărul este că imediat mă cărasem de acolo. Coborâsem pe scări, probabil trecând pe lângă Mărgeloasa Leni. Asfaltul ardea, încât îl simţeam prin tălpile balerinilor. Am luat-o spre facultate lipăind pe trotuarul aproape topit. În faţa porţii era un microbuz, iar nişte tipi din anul IV plecau la Mangalia cu un spectacol. M-am lipit de ei în două minute. Poţi să vii. Dar unde-o să dormi? Tipul care întrebase avea o gură largă, ca de borcan. Glumeşti! i-am zis eu, sunt doar trei nopţi! Pe microbuz era lipit un afiş cu rockeri. Trei nopţi! se înfoiase ciufutul. Însă până la urmă am avut noroc: Poţi să dormi cu mine, de exemplu, a zis un tip vesel, care acum joacă la Teatrul Bulandra. Era un grup mic de trei băieţi şi-o fată, plus asistentul.

Când m-am întors din Mangalia, nu mai era nici urmă din povestea lui Toni şi nici eu nu mai eram la fel. În excursia aia, după moartea lui Toni, am avut parte de primul bărbat.

Aşa c-am mărturisit cu toată sinceritatea:

— Totuşi nu-mi amintesc de vânzoleală şi de mişcare. E posibil să fi ajuns la ore mici sau nici măcar să nu fi dormit în cămin...

— Ca şi cum cine ştie ce viaţă destrăbălată ai dus! M-am interesat: făceai flyering pe atunci.

Pe neaşteptate Robi a început să râdă.

— Împărţeai fluturaşi?

— Da, ştiu! O să fac ani grei de puşcărie fiindcă băgam pe gâtul lumii tot felul de flyere. Ce să zic!

Pe discuţia asta care a durat aşa de mult, că-mi pierise cheful de cafea, a băgat Leo capul pe uşă:

— Licia, hai până la mine!

3. Leo era vesel şi-şi mişca buzele voluptuos, încât aproape că le auzeam atingându-se. Un raft întreg din bibliotecă era plin de *Romanul Pisicii*, cu poza lui Cal la vedere.

— Iar a sunat poliţistul.

Vasăzică mă voia şi Tablă! Aurelius îşi făcuse planul să mă radă cu totul.

— Tablă ăla? Şi ce vrea?

— Să mai vorbească o dată cu tine! Te rog eu, du-te până la secţie! Vrea să clarifice nu ştiu ce.

Leo era în cea mai bună dispoziţie a lui. Renunţase la breton şi abia atunci am observat cât de bine semăna cu George Cal, noul Cal, fără dreduri.

— Oricum, mama a vorbit cu el şi i-a zis că ai stat cu ea a doua parte a nopţii, ştii, după tort...

Când am ieşit de la Leo, eram obosită şi fără sânge. Am deschis uşa lui Cal fără să bat şi l-am căutat din privire. Torcea pe un teanc de cărţi, evident, toate exemplare din *Romanul Pisicii*, şi sub un impuls nevăzut, şi-a crăpat imediat ochii. Se vedea că e surprins pentru că i-a trebuit ceva timp să sară în picioare. Nu era, ca altădată, mânios. Nici pregătit de luptă. Doar întrebător. Îşi mişca fără grabă coada, lăsat puţin într-o parte, cu ochii intraţi în pupilele mele. La un moment dat şi-a dat seama cu ce treabă venisem. În capul meu chiar îl auzeam cum spune *Aha, Ani ! Tablă ! Sunt ai mei! Stai să vezi, că acesta nu este decât începutul !* Îşi mişca mustăţile, iar ochii, imobili în mod normal, acum clipoceau amuzaţi.

— Ce-i, Licia?

Vocea lui Cal era destul de cuminte. Stătea la birou, cu mâna în falcă, iar în privirile lui, altădată neliniştite, se lăsase tăcerea. Mi se părea acum un tip şters, în care nu mai rămăsese nicio urmă de Aurelius. Cal era un tânăr bărbat, fără gânduri, iar în faţa lui, pe teancul de cărţi, adevăratul stăpân îşi strângea coada. Stătea în poziţia lui princiară, drept, îngăduitor şi distins. Şi, privindu-l, m-a lovit un val de admiraţie veche, de invidie risipită.

— A, exact, a continuat Cal, schimbând tonul, bine că ai venit pentru că ăsta a rămas fără lapte!

Am dat din cap şi am ieşit. Pe coridor băteau mii de aripi.

M-am năpustit în birou, mi-am înhăţat sacul, fără să mă uit către Robi, şi am ieşit glonţ din clădire.

Era un iunie cu temperaturi foarte ridicate. Cu toate că era dimineaţă, străzile colcăiau de lume în haine de plajă. Am luat-o spre Piaţa Universităţii, privindu-mi degetele de la picioare, lungi, ieşite jumătate de centimetru peste talpa sandalei. Înainte de a coborî la metrou, i-am dat un sms lui Leo, apoi am sunat la o clinică şi mi-am făcut o programare pentru a doua zi. Pe Arhitectură se legăna un banner imens, cu faţa lui Aurelius în prim-plan. De fapt, tot oraşul părea cucerit de *Romanul Pisicii*.

Când am ajuns în Gara de Nord, m-a invadat un sentiment de maximă libertate. Aveam de ales între un tren şi o maşină interurbană. Am ales microbuzul care tocmai pleca.

Nu mai fusesem la Mărgineanca de pe vremea copilăriei, mai precis de dinainte de Aurelius.

4. Socul era înflorit şi auzeam albinele agitându-se. Am stat puţin tolănită în iarbă. Mintea mi se golise, eram ca o picătură de apă căzută din coroanele verzi, însă continuam să mă gândesc la păduri care nu erau ale mele. Scoarţa lustruită a unui păr pădureţ îmi aducea, ca pe tavă, pădurea Părintelui Serghi, iar în umbra stejarilor nemişcaţi se strecura Red Schuhart, în căutarea unor fermecate gunoaie. Evident, Mărgineanca nu era „zona”, nu era nici măcar Pădurea Corpes ori alte păduri legendare, ci doar un popas nici mai bun şi nici mai rău, ca acele umbrare din staţiile de autobuz, în care măcar nu te plouă. Era un buzunar, o anexă, era de dinainte de Aurelius, iar ochii lui cruzi nu aveau s-o vadă vreodată.

La Mărgineanca am învăţat plantele. Veneam vara, de preferinţă în iunie, iar bunicul, liniştindu-şi smocul din creştet, îmi ţinea lecţii de botanică:

— Ăsta este boz, îmi zicea, adică *Sambucus Ebulus*; ăsta cu frunze brumate este pelin. Îl simţi cum miroase? *Artemisia Scoparia*!

M-am ridicat şi am luat-o printre copaci. În cap îmi suna glasul lui, tristeţea şi devotamentul de atunci. Îl aveam în minte încă *intact*, înainte de venirea lui Aurelius, cu părul tuns pe lângă ureche ca un arc de cerc, încât îmi închipuiam că trecuse pe acolo un compas, ca să stabilească exact marginea perfectă a frezei.

Mi-l amintesc în costumul gri, din stofă subţire, purtat iarnă-vară, iar uneori îmi aduc aminte un fel de bluză cu mânecă scurtă, o hăinuţă bej, din poplin, cu multe buzunare şi rever larg. Mai avea şi un jerseu, pe care-l purta în serile de vară, un pulovăraş mov, cu năsturei şi cu două buzunare mici, în care ţinea un portţigaret cât un deget.

Pădurea părea mai rară, mai luminoasă. Lângă un copac urina un nene. Mă văzuse, dar se făcea că plouă. Am grăbit pasul şi nu m-am oprit până într-o poieniţă, unde era plin de ciuperci, aşezate în cercuri. Ştiam, de la el, din vocea lui revărsată peste veranda din Zinca Golescu, ştiam că nu răsar decât circular, în grupuri compacte, ca şi cum un şarpe ar fi încercat să-şi înghită coada, iar în urmă ar fi rămas dovezile zvârcolirilor lui. Erau ciuperci tinere, cu pălăria bulbucată, dar şi mai bătrâne, cu măciulii normale. *Amanita Phalloides*. M-am aşezat cu spatele rezemat de un copac şi am scos telefonul. Aveam un sms de la Leo care zicea că e ok, pot să lipsesc toată ziua, şi un email neimportant de la Orange. M-am uitat la ceas: se făcuse 14.17. Mi se părea că mai văzusem de un milion de ori exact cifrele astea, tot pe un ceas, desenat pe ecranul unui mobil şi exact aici, sub o coroană de fag.

La ora 15 fix m-am ridicat, am luat două ciuperci şi am tăiat-o spre casă.

În faţa uşii am tresărit. Dacă mă aştepta Ani? Prin perdele se vedea luna, iar în camera goală plutea doar parfumul de tei. Pe masă aveam un bilet de la Sisi: „La noapte nu vin. Dorm la C.”.

Bineînţeles, n-am putut să dorm aproape deloc.

5. În zorii zilei eram trează şi îmbrăcată. Am scos o ciupercă şi am mărunţit-o bine cu un cuţitaş de unghieră, împachetând tocătura cu grijă, într-un fost pachet de ţigări.

Când am coborât la Sfânta Vineri, era ora şapte jumate. Am cumpărat o pizza de 30 de centimetri, cu blatul pufos apoi, din mers, am presărat peste ea *Amanita* mărunţită cu artă. În zece minute am ajuns la Action Film şi-am deschis uşa. În jur nu era nici ţipenie. Am încercat clanţa de la biroul lui Cal. Era descuiată. Am lăsat cutia cu pizza pe masă şi am şters-o. La ora 9 eram deja la ginecolog, unde îmi făcusem programarea cu o zi înainte. Din păcate, consultaţia a fost mai scurtă decât estimasem, aşa c-am mai pierdut vremea printr-o cafenea din Lipscani. Iar la 11 l-am sunat pe Tablă, care şi uitase de mine. După nepăsarea din voce, nu părea virusat. Intuiţia îmi spunea că săgeata lui Aurelius nu ajunsese la ţintă.

Întâlnirea a fost monotonă. Bineînţeles, cineva mă văzuse certându-mă cu Bogdan, chiţacul escroc.

— Nu ne-am certat! Am băut o bere împreună şi discutam, ştiţi cum e când stai la o bere, gesticulezi, te rupi în figuri...

Tablă a dat din cap, aprobându-mă. Ştia şi el cum e să stai la o bere.

La 12 intram din nou în Action Film. În cazul în care veniseră, ca de obicei, la ora 9, acum ar fi trebuit să am deja nişte semne. Coridorul se scufunda prăfuit. Am intrat în birou, dar nici acolo nu era nimeni. Geanta lui Robi trona pe un scaun.

Brusc mi-am dat seama că erau morţi. Mi-l imaginam pe Aurelius înţepenit, cu picioarele în sus, şi cu limba ieşită printre dinţii mărunţi.

Mi-l închipuiam pe George Cal mort în genunchi, cu ochii deschişi.

Păcat că nu-i omorâsem ca în *Numele trandafirului*, otrăvind paginile din *Romanul Pisicii*!

Când s-a crăpat uşa, Robi, ud pe faţă, m-a salutat cu un deget.

— Ce e tăcerea asta aici?

— Şi în alte zile cum e?

Robi n-avea chef de vorbă. Era cam răvăşit.

— Ai făcut *treatment*-ul ăla pentru cartea pisicii?

— Când să-l fac? De ieri n-am mai dat pe aici.

— Aşa e! Unde ai tăiat-o ieri?

Robi îmi zâmbea perfid, ca şi cum ar fi insinuat că fugisem de frica lui Ani. Aştepta să-i răspund în timp ce-şi tot aşeza părul umed.

— Am nişte probleme medicale, am şoptit eu.

Nu mai era dispus să facă mişto. Ţin minte că m-a privit ca un Mowgli îngrijorat. Pe pervazul ferestrei s-a lăsat, cu un zgomot infim, un guguştiuc foarte tânăr.

— Nişte chestii! Am făcut nişte investigaţii. Cal a venit?

Întrebasem mai mult ca să schimb vorba, dar răspunsul m-a tăiat cu 200 la oră:

— Nu mai vine azi.

— De ce?

Robi aproape că a chicotit:

— Ce, crezi că-mi spune mie?

Am ieşit din birou şi în drumul spre toaletă am băgat capul pe uşa lui Cal. Cutia, ca un album de trei sute de pagini, trona exact unde-o lăsasem, lângă cele cinci-şase volume din *Romanul pisicii*, aliniate artistic. M-am apropiat şi din instinct am ridicat puţintel capacul. Lipsea o bucată. Am înhăţat cutia şi am băgat-o sub bluză, iar într-un

minut eram în closet, zăvorâtă. Pe mica fereastră se vedea Foişorul de Foc. Am pipăit turta cleioasă şi-am făcut-o bucăţi. Pe marginea vasului alb rămăsese lipită o rămăşiţă din corpul delict. M-am aplecat, şi-nainte s-o-mping în apa toaletei, i-am privit carnea teşită, urmele vii ale micului meu cuţit.

Apoi am trecut la cutie. Operaţia a durat o groază, căci la un moment dat am simţit mişcare lângă chiuvetă. Poate Robi venise după mine. În firmă nu erau decât Leo şi Robi. Unul dintre ei poate că mâncase bucata de pizza. Poate. Când m-am întors în birou, geamul era închis şi pervazul pustiu.

— Cred că-mi e cam rău, zicea Robi.

— Poate ai mâncat ceva, mi-am încercat eu norocul.

— Drept să-ţi spun, m-am tirat în grabă de-acasă, încât n-am apucat nici măcar să-mi beau cafeaua!

Am răsuflat uşurată.

— De fapt mint, a continuat el. Era o pizza la Cal în birou, cred că rămasă de ieri.

— Şi ai mâncat din ea?

— Puţin. O felie.

Ca nişte mingi, ochii lui Aurelius m-au lovit în lobul frontal.

Mi-am amintit imediat de plimbarea noastră la statuie, apoi cum stătuse pe patul lui Sisi ori cum zâmbea pe peronul Gării de Nord. Îl aveam aici, cu faţa albită de otravă, şi îl aveam în minte, cu părul învârtit pe un creion şi cu ochii îngropaţi într-un roman de Hugo. Mă uitam la degetele lui care mi se păreau vineţii şi mi le aduceam aminte dând paginile cărţilor groase. Îi vedeam ochii micşoraţi şi mă simţeam pentru totdeauna legată de genele lui coborâte.

Din toată lumea existentă, din toate miliardele, doar o singură fiinţă n-aş fi vrut să se stingă şi tocmai aceea se topea lângă mine.

— Era cu ciuperci?

— Nu ştiu.

— Trebuie să sunăm Ambulanţa.

Robi nu părea convins. Ştiam bine că *Amanita* nu lasă portiţe de salvare. Nu iartă pe nimeni. O singură ciupercă poate omorî, de exemplu, toată componenţa trupei Metallica.

Am sunat la 112. Am sunat şi am ieşit în stradă.

Lumea se mişca pe trotuare. Un chelner de la Lascăr stătea în poartă. M-am aşezat pe trepte şi am tras pe nas aerul încălzit de florile de tei.

SMURD-ul a venit în zece minute lungi. Zece minute în care am stat pe trepte cu un prăbuşit de prin cartier. El m-a ochit şi-ntr-un minut s-a lipit de mine.

— Sunt o sumă de oameni care mor din chestii nasoale.

Mă văzuse că sunt grămadă şi şi-a băgat textul pregătit pentru ocazii de astea.

Stăteam pe trepte cu un giorsan tăvălit prin gunoaie.

— Când am fost la spital, povestea el, era acolo un om bandajat. Se spărsese un geam şi-i căzuse în cap de la etajul 6. Şi cum stătea cu fruntea înfăşurată în cârpe, l-am auzit spunându-mi: nu te uita la mine! Astă-iarnă băiatul unui doctor a murit dintr-un ţurţure. I-a intrat prin creştet şi i-a ieşit sub bărbie. Eu eram acolo lângă el, pe strada Şelari. A venit Salvarea şi brancardierul m-a văzut că stăteam cu gura căscată şi m-a dat la o parte. Lasă, nene, a zis el, că nu mai e nimic de făcut. Ieri o femeie a murit electrocutată cu un föhn. Voia să se usuce, să fie frumoasă şi să plece la întâlnire, dar un fir ieşit s-a atins de picăturile scuturate din păr.

Bărbatul era pus pe poveşti morbide. M-am uitat la el, în ochii lui, prin care se mai plimbau încă dansatori mici.

— Astea sunt lucruri banale, domnule, i-am răspuns eu, iar el şi-a şters imediat obrazul cu

mâneca tricoului lăbărţat şi pătat de ketchup. Eu ştiu pe unul care a căzut într-un puţ de lift. Am cunoscut un ins care a alunecat în baie şi a rămas lat. Am văzut cu ochii mei un bărbat speriat de moarte şi mai ştiu pe unul care s-a dezechilibrat şi a căzut în lacul Herăstrău. Iar nu demult, un prieten de-al meu a murit otrăvit cu ciuperci.

Îmi aduc aminte cum stăteam pe scară şi mai văd încă faţa acelui om care se lipise de mine. Ştiu şi acum când am auzit sunetul lung al sirenei şi mai ţin minte gura rujată a doctoriţei de pe salvare.

Epilog

În ziua fatală, la nici o oră după ce ambulaţa a dispărut, înghiţită de caroseriile străzii, am închiriat o garsonieră în Sălajan. Mi-am strâns lucrurile în trei pungi de plastic şi am plecat fără să-mi iau rămas-bun de la Sisi. O săptămână s-a scurs în timp ce mă uitam pe pereţi. N-am ieşit din casă. N-am răspuns la telefon. N-am citit sms-urile lui Leo.

Apoi mi-am găsit un job la un distribuitor de cablu şi net.

De un an, sau poate de mai mult, mă strecor pe scările înguste ale unui bloc periferic, citindu-i inscripţiile de pe pereţii lui proaspăt zugrăviţi. Bineînţeles, nu mă salut cu vecinii, nu mă vizitez cu nimeni. Nu mai am telefon personal.

Oamenii din blocul meu sunt destul de cinstiţi. Nu-şi depozitează cărţile pe coridoare sau pe scări, ci le aruncă direct la tomberon. De altfel, în Sălăjan nici nu sunt librării. Doar uneori mai văd cărţi, pe la chioşcurile de ziare, ştiţi, volume de literatură clasică, lipite de vreo gazetă care nu se mai vinde. Uneori dau de-a moaca şi filme, muzică ori diverse alte cadouri. Chiar şi un DVD cu povestea pisicii lui Cal. N-am nevoie să mă uit la ele ca să ştiu că sunt toate virgine şi că aşa vor muri. Oamenii cumpără astfel de gazete cu lucruri, înşelaţi de aparenta afacere, dar, odată ajunşi acasă, le depozitează în rafturi, lăsându-le să se umple de praf, să se învechească, să-şi dovedească inutilitatea. Iar într-o zi veselă le strâng alături de alte inutilităţi şi le dau drumul la gheenă, uşuraţi ca după împlinirea unei mari datorii. Şi-ntr-o astfel de zi mă aştept să descopăr, pe un morman de plastic şi resturi menajere, *Romanul pisicii lui George Cal*, înfăşurat în blana sură a unui mâţ care se crezuse nemuritor.

Deşi cred că Aurelius nu va fi niciodată interesat de o geografie ca asta. Presupun că mă caută încă prin căminul C2, pe străzile din centru, unde lumea îşi depozitează cu grijă cărţile inutile în teancuri dichisite şi legate cu sfoară. În tot cazul, nu-l văd pe Aurelius scuturându-şi lăbuţa pe străzile mărginaşului cartier Sălăjan.

Mă trezesc dimineaţa, sar în ţoale şi plec la muncă. Noul meu birou e o chicinetă cu pereţi de placaj. Cum ajung, încep să completez contracte, dau din gură şi răspund la întrebări. În cămăruţa asta intră cineva la fiecare sfert de oră. Sunt oameni cunoscuţi şi necunoscuţi, creiere deficţionalizate, ca şi mine.

Până ieri. Ştiţi că întotdeauna există un ieri, apăsător prin proximitate, în stare să ofilească toate zilele de acum două săptămâni, de exemplu. Ieri este încă aici, în coasta mea, peste umărul meu, îi simt respiraţia, îi aud aripa, am în nări încă mirosul lui greu, de metrou. În staţiile bucureştene, mai ales la Mihai Bravu, la Dristor şi în Sălăjan, miroase a muşeţel, a grămezi de muşeţel, uitat în subsol. E un miros de ebonită încinsă, de plastic ars şi de fier frecat în demenţă. Chiar şi suflul din galerii, trecut peste sute de şobolani morţi, năvăleşte uneori pe peroane, contaminat de parfumul acestor invizibile mormane de muşeţel. În metrou miroase a iarbă aflată pe moarte, iar ziua de ieri mă mai torturează şi astăzi. Am în creier, am în plămâni, am încă în nări mirosul ei de metrou şi de sânge.

Ieri. Nu chiar la prima oră, ci aproape de prânz s-a deschis uşa micului meu birou şi în tocul ei a rămas pironită o faţă familiară. Nu mi-am dat seama imediat de unde venea. Apoi m-am gândit că ar putea fi Robi. Un Robi complet nou, ras în cap şi cu ochii încercănaţi.

Am tresărit, dar mi-am zis că nu era decât o asemănare – una vagă. Nici el n-a dat vreun semn că m-ar şti.

— Ce doriţi? l-am întrebat şi da, recunosc, nu era vocea mea.

— Un contract pentru net.

Avea în mână o ofertă pe care o mâzgălise cu pix albastru şi imediat mi-am adus aminte scrisul mărunţel de pe marginea paginilor, scrisul ordonat şi întotdeauna semnat *Robert*.

— Completaţi cererea asta!

— Am completat-o deja.

Desigur, adevăratul Robi ar fi venit cu cererea scrisă de acasă.

Am luat emoţionată hârtia şi am citit-o cu un nod în gât. În dreptul numelui scria *George Cal*. M-am uitat din nou către el, fugitiv, bineînţeles, ca să nu se simtă măsurat. Bărbatul din faţa mea era ras în cap şi avea nişte ochi consumaţi. Totuşi nu putea să fie George Cal. Era imberb şi nesigur.

Ar fi putut să fie Grenouille, după doi ani de ocnă grea. Ori ar fi putut să fie Hüsrev, ieşit din miniaturile lui Pamuk. Putea foarte bine să fie şi Robi, înviat din morţi, într-o dimineaţă în care pe mormântul lui dormea covrig un câine. Hai să-i zicem câinele Spam. Sau şi mai bine câinele-erou, care l-a scos din mormânt pe un nefericit îngropat de viu: soarele se chinuia să-nflorească pe cer, iar deasupra crucilor din Străuleşti plutea parfumul florilor de tei. Când mâna lui Robi a ajuns la suprafaţă, primul obstacol întâlnit în cale a fost botul lui Spam, umezit ca un şarpe. Etc. etc.!

Poate că nici nu murise. Poate că nici Amanita nu mai era ce-a fost! În fond, câtă lume văzusem eu, otrăvită cu *Amanita Phalloides* ?!

Bărbatul ras în cap şi semnat George Cal mi-a zâmbit şi, lovită de înţelegere, mi-am dat seama că-mi va spune ceva capital:

— Mi-am ales opţiunea „Ciupercă”.

Nu era nimic nelalocul lui. Chiar acesta era numele unui pachet pe care îl oferea firma de net.

Faţa chelului s-a îmbujorat puţin, iar după felul în care mă privise o clipă, m-am gândit că ştia cine

sunt.

— Cum doriţi! Atunci „Ciupercă” să fie, i-am răspuns încercănatului, care era un posibil Robi, imaginându-mi imediat cum a fost dus la spital, cum l-au pus să înghită tuburi cauciucate şi cum a agonizat pe cearşaful îmbibat de clor.

Şi în timp ce vedeam halatul albastru al unei infirmiere, plosca aşezată sub pat, fereastra ori mâinile cojoase ale unui doctor bătrân, am simţit cum îmi cedau glandele lacrimale.

M-am prefăcut că bifez nişte căsuţe şi apoi am citit adresa scrisă cu litere mari. Era, bineînţeles, blocul de la „Favorit”, în care murise Anton Câinele şi în care trăia Aurelius nemuritorul.

Poate că, scăpat prin cine ştie ce întâmplare, Robi era încă un umil angajat la Action Film, trimis de Cal să-i rezolve contractul de net.

Noul Robi, Cal sau Aurelius însuşi şi-a apropiat faţa de mine şi, în timp ce semna filă cu filă, i-am cercetat porii obrazului, ochii, peste care urinase un batalion întreg, pielea capului albă şi urechea în care stăteau înfipţi trei cercei de argint.

Poate că era amnezic.

— Şi cartea de identitate, vă rog!

Cheliosul mă privea cu mirare.

— Păi aveţi o copie după contract!

— Trebuie şi cartea de identitate, am spus, prefăcându-mă deosebit de amabilă.

Se vedea că n-are niciun chef s-o lungească, aşa că şi-a scos portofelul din buzunarul de la spate şi-a extras cu două degete buletinul care părea nou-nouţ.

În fotografie era însuşi încercănatul, cu vreo câteva săptămâni în urmă, iar în dreptul numelui scria clar Vică Marian-Liviu.

— Păi, şi contractul nu era pe alt nume? Pe numele Cal?

— Ce Cal, doamnă? s-a răzvrătit cheliosul. Uite aici, mi-a arătat cu degetul întins, ori nu ştii să citeşti!

Era un deget fin, cu unghia pilită cu grijă şi lustruită cu un strat de lac incolor.

Într-adevăr, sub degetul lui scria *Vică Marian-Liviu*. Numele lui George Cal era dispărut fără urmă. Aşa că am mai făcut o încercare minoră:

— Ăsta e blocul de la „Favorit”?

— Care „Favorit”? Aveţi acolo adresa care este şi-n buletin!

Vică Marian-Liviu părea indignat. Peste ţeasta lui cheală vedeam frunze mici de măceş, iar de undeva, din stradă, probabil, sau numai de dincolo de uşa micului meu birou, telecomanda lui Aurelius îi aranja cu discreţie viaţa. *Inevitabilul* Aurelius.

I-am dat contractul şi am urlat să nu intre următorul client. Câteva clipe m-am gândit ce aveam de făcut. Laba mea, care părea de un metru, a mângâiat lemnul vechi. Din coşul de plastic ieşea aberant un colţ de ziar. Apoi am deschis cu prudenţă uşa. Câţiva amărâţi aşteptau în picioare. Le-am zâmbit şi m-am strecurat pe coridor până la ieşire şi de acolo în stradă.

Am căutat cu privirea mustăţile drepte, am sperat să-i văd măcar coada. Dar nu se vedea nicăieri. Intersecţia largă, florăresele toropite şi Piaţa Ambrozie, ca o filă de carte. Printre maşini am depistat ţeasta albă. Traversase deja şi probabil se îndrepta spre staţia de metrou.

De data aceasta nici nu mă gândeam să ratez.

Când am trecut peste zebră, mi-am dat seama că o sumă de oameni îmi zâmbeau fericiţi, ca şi cum ne-am fi cunoscut de când lumea. O femeie cu decolteu larg, un grup de copii cu feţe identice şi chiar cineva care semăna cu bunicul mă priveau încântaţi. Până şi bărbatul căţărat pe semafor, ca să repare ceva, mi-a fluturat mâna.

Şi, încurajată de aceste întâlniri bucuroase, pur şi simplu am alergat spre metrou.

Table of Contents

I. Paginile de plumb ale unui roman clasic 5
II. Respiraţia nemuritorului Aurelius 41
III. Blocul de la „Favorit” 57
IV. Întoarcerea lui Aurelius 73
V. La mila lui 83
VI. Litere nemuritoare 115
VII. Înapoi, la Mărgineanca 135
Epilog 149